

Rasûlüllâh (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in Mevlid-i Şerifi'nin
Ümmetimiz Hakkında Felâha Vesîle Olmasını
Allâh-u Te'âlâ'dan Niyâz Ederiz!

Lâlegül

Lâlegül Dergisi Yıl:8 Sayı:92 Safer - Rabî'ulevvel 1442 EKİM 2020 Fiyatı: 15 TL

Hicrî Ayın Başında Yapılacak Mühim Vazîfeler
s.68-69

Safer Ayının Her Günü Okunacak Bir Duâ
s.69-70

Safer Ayının Son Çarşamba Gecesi Nâzil Olacak
320.000 Belâyı Defetmek İçin Okunacaklar
s.71-77

Safer Ayının Son Çarşamba Gecesinde Okunacak
"Âyete'l-Kürsî'nin Sırrı" İsimli Mühim Duâ
s.74-77

Safer Ayının Son Çarşamba Gecesi ve Günü Namazı
s.78-79

Rabî'ulevvel Ayının Namazları
s.79-80

Mücerrebât-ı Senûsî'den Faydalı İlimler
s.80

Sapık Müteşeyyihler Hakkında Açıklama Yapmak
Mecbûriyetinde Kalan Kurumlara Sitem Duyurusu!
Ahmet Mahmut ÜNLÜ s.04

"Levlâke Levlâke"
Hadîsinin Mânen Sahîh Olduğunun Delilleri
Ahmet Mahmut ÜNLÜ s.08

"21. Asırda İslâm Dîni" Denilen ve Allah İndinde Müteber
Olmayan Dinler İle Asıl Müteber Olan İslâm Dîninin İzahı
Resul BÖLÜKBAŞ s.16

Diyaret'te Görevli Sâbık Bâzı Zevâta; Bardakoğlu ile Görmez'e
ve Kuramer Yayınlarındaki Şirk İfâdelerine Reddiye -2-
Dr. Ahmet GELİŞGEN s.22

Devlet-i Aliyye'nin 30. Şeyhulislâmı,
Es'ad Efendizâde Ebû Sa'id Mehmed Efendi
Hasan KUDUOĞLU s.26

Kabir Azabı Var mı? -1-
Ömer Faruk KORKMAZ s.32

İlmin Muhâfız: İsnâd
Dr. İhsan ŞENOCAK s.48

Fikhî Meseleler
İsmailağa Fıkıh Heyeti s.56

Mustafa Öztürk'e Reddiye -2-
Hüseyin Avni KANSIZOĞLU s.60

EDİTÖRDEN

Geçtiğimiz ay Türkiye gündemine oturan üzücü bir olay yaşanmış, bir sahte şeyhin küçük bir kıza cinsel tâcizi gündem olmuştu. Ve bu mesele günlerce televizyonlarda ve sosyal medyada konuşulup tartışıldı. Akli başında yorum yapanlar olduğu gibi, tüm tarikat ve cemaatleri aynı torbaya koyup hepsini suçlayan, hatta İslam'a dahi saldırıp kin kusanlar oldu.

Aslında, küçücük bir kızcağıza cinsel yönden mey-
ledecek kadar nefsinin zebûnu olan birinin şeyh ol-
mayacağını herkes bilir ama bu çirkin olayı fırsat
bilip “vurun abalıya” misali, Tasavvuf Ehli'nden tu-
tunda, İmam Hatiplilere varınca kadar demediklerini
bırakmadılar.

Şov Meraklısı Şeyh Taslakları

Bir takım nefsânî zaafı olan ve kullanılmaya
müsait olan bazı zayıf karakterli şöhret meraklısı
kimselerle, karanlık odaklar özel olarak ilgilenirler.
Onları yemler, besler, büyütür ve önlerini açarlar.
Haklarında haber ve röportajlar yaparak ülke çapın-
da tanınmasını sağlarlar.

Ve...

Gün gelir, bu kimselerin zaafılarını cümle âleme
ifşâ ederler. Sonra da; “bunlar sapık” “bunların hep-
si böyle” diyerek, tüm ehli tasavvufu hatta Müslü-
manları hedef tahtasına koyarlar. Bilinmelidir ki; bu
tür şeyh taslakları, tarikat ve cemaatlere saldıracak
olan kesimlere malzeme üreten birer projedir. Bun-
lar tâbiri câizse, bağcıyı dövmeye zemin hazırlamak
için kullanılan figüranlardır.

Kerâmeti kendinden menkul şeyh kisvesi altındaki
bu şeytanlar, İslam Dini'nin yüzkarasıdır. İnsan-
ların tasavvuf ve tarikattan ikrah etmelerine, hatta
İslam'dan soğumalarına sebep olurlar. Daha kendi
nefsini terbiye edememişken, başkalarının nefsinin
terbiye iddiasında bulunan bu gösteriş ve şov me-
raklısı müteşeyyihlerin, İslam'a ve müslümanlara
verdiği zararı inanılmaz şeytan veremez...

Yol Kesen Harâmiler

Meşâyih'in tayini ile değil de, kendi azgın nefsi ve
etrafındaki birkaç dalkavuşun tayini ile posta oturup
mürşitlik iddiasında bulunan bu tür nâkıs kimseler,
Allah'a giden yolda harâmilik yapan yol kesici eş-
kıyalardır. Gerçekten Hakk'a vasıl olmak isteyen
samimi Müslümanların mânevî yolunu kesip buna
engel olurlar.

Bu kimseler halkı irşâd ettiğini
iddia ederler, oysa bunlar halkın
mânevî duygularını ifsat eden müf-
sitlerdir. Nitekim Allah-u Teala şöyle buyurmuştur:

**“Onlara; ‘yeryüzünde fesat çıkarmayın’ denil-
diği zaman: ‘Biz ancak ıslah edicileriz.’ derler. İyi
bilin ki onlar müfsitlerin (bozguncuların) ta kendi-
leridir, lâkin anlamazlar.”** (Bakara Sûresi: 11, 12)

Hak Tarikatın Ölçüsü Nedir?

Tarikat “yol” demektir, Allah'a ulaştırman manevi
yol... Bir yolun Allah-u Teala'ya ulaşabilmesi ise,
ancak O'nun çizdiği yoldan gitmekle mümkün olur.
Dolayısıyla Hak Tarikatın ölçüsü Kur'an'a ve Sün-
net'e uymasındır.

Hak tarikatlarda şeriatı aykırı hiçbir iş olmaz. Hiç-
biri Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ten kıl kadar ayrılmaz.
Ahlaksızlıkla tarikat ve tasavvuf bir arada olmaz,
zira tarikat baştan sona edeptir.

Tarikatların bir kökü, bir silsilesi olmalıdır. Ve bu
(altın) silsile kesintisiz bir şekilde Resûlullah'a kadar
ulaşmalıdır. İşte bu Altın Silsile'nin büyüklerinden olan
Mustafa İsmet Garibullah Büyük Şeyh Efendi (Kuddise
Sirruhu) Hak tarikatın ölçüsünü şu beyitle ifade etmiştir:

Şeriat bilmeyen bilmez tarikat.

Tarikat bilmeyen bilmez hakikat.

Hakikat bilmeyen bilmez şeriat.

Nihayet istikametle şeriat.

Şeriat habliyle Hakka gidelim.

Cemali ba kemale seyr idelim.”

Hulasa-i kelâm; bir yerde “şeriat” yoksa, Allah-u Tea-
la'nın koyduğu emir ve nehiylere riayet edilmiyorsa ora-
da tarikat yoktur. Orası tarikat değil İslam'a barikattır.

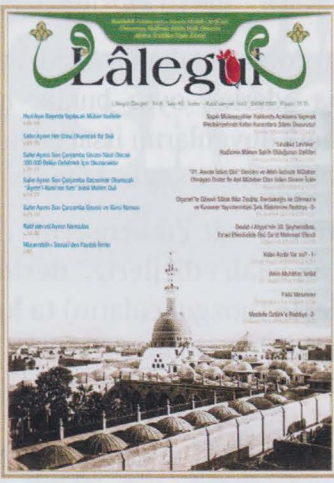
Kıymetli Lâlegül Dergisi Okurları!

Rabîulevvel Ayı'nın on ikinci gecesine tevafuk
eden 28 Ekim Çarşamba Gecesi **Mevlid Gecesi**'dir.
O gece, tüm insanlığın hidâyet ve fazilet rehberi olan
Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in dünyayı teşrifle-
rinin sene-i devriyesini sürurla idrak edeceğiz.

Tüm okurlarımızın Mevlid Gecesi'ni şimdiden
tebrik ediyor, bu geceyi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve
Sellem)'in sünnetine sınımsız sarılmaya ve O'nun ger-
çek varislerinin yolundan gitmeye vesile kılmasını
Rabbimden niyaz ediyorum...

Fî emanillah!

Mustafa Özşimşekler

LÂLEGÜL DERGİSİ ADINA İMTİYAZ SAHİBİ
TUANA YAYINCILIK A. Ş.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

GENEL MÜDÜR
Gürsel YILDIZ

REKLAM İLETİŞİM
reklam@lalegulyayinlari.com

YAYIN TÜRÜ
Aylık İlim-Kültür ve Fikir Dergisi

BASIM YERİ
Matsis Matbaa Hizmetleri - Tevfikbey Mah.
Dr. Ali Demir Cad. No:51 Sefaköy / İSTANBUL
Tel: 0212 624 21 11 www.matbaasistemleri.com

ABONELİK ÖDEMESİ İÇİN
BANKA HESAP BİLGİLERİ
TUANA YAYINCILIK A. Ş.

VAKIF KATILIM TL HESABI
İBAN: TR77 0021 0000 0000 8388 9000 01

VAKIF KATILIM EURO HESABI
İBAN: TR66 0021 0000 0000 8388 9001 02

VAKIF KATILIM DOLAR HESABI
İBAN: TR93 0021 0000 0000 8388 9001 01

POSTA ÇEKİ HESAP NUMARASI
TUANA YAYINCILIK A. Ş.
14851995

ABONE DAĞITIM
TUANA YAYINCILIK A. Ş.
0212 435 10 58

YURTIÇİ ABONELİK
0212 435 10 58

YURTDIŞI ABONELİK
+49 176 62512872

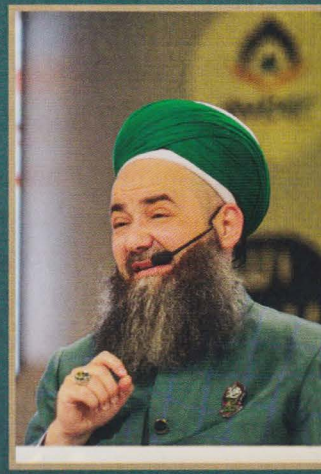
e-DERGİ ABONELİK
www.lalegul.net

WEB
www.herseybusepette.com
www.lalegulavrupa.com

ADRES
Tuana Basın Yayın - Çınar Mah. Osman Gazi Cad.
No: 50/A Bağcılar / İSTANBUL

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

İÇİNDEKİLER

■ AHMET MAHMUT ÜNLÜ

SAPIK
MÜTEŞEYYİHLER
HAKKINDA
AÇIKLAMA YAPMAK
MECBÛRİYETİNDE
KALAN
KURUMLARA SİTEM
DUYURUSU!

►04

“LEVLÂKE LEVLÂKE”
HADİSİNİN MÂNEN SAHİH OLDUĞUNUN
DELİLLERİ

■ AHMET MAHMUT ÜNLÜ

►08

30 YESEVİ YOLU

46 SÜNNET - HADİS-İ ŞERİFLER

54 HİKEMİYYÂT

DUÂLAR, ZİKİRLER VE
FAZİLETLİ AMELLER

68 HAYIRLARA NÂİLİYET, ŞERLERDEN EMNİYET, ŞİFÂ VE RIZIK BEREKETİ İÇİN HİCRÎ AYIN BAŞINDA YAPILACAK MÜHİM VAZİFELER

68 Her Ayın Hilâli Görüldüğünde Okunacak Duâlar

69 BELÂLARDAN KORUNMAK İÇİN SAFER AYINDA OKUNACAKLAR

69 SAFER AYININ HER GÜNÜ OKUNACAK BİR DUÂ

71 BİR YIL BOYUNCA BELÂLARDAN KORUNMAK İÇİN SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDA OKUNACAKLAR

71 SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ OKUNACAKLAR

72 SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ BİR KABA YAZILIP SUYU İÇİLECEK SELÂM ÂYETLERİ

74 HER AYIN, ÖZELLİKLE DE SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİNDE OKUNACAK “ÂYETE’L-KÛRSÎ’NİN SIRRI” İSİMLİ MÜHİM DUÂ

77 SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDATEKRARLANMASINDA HAYIR OLAN BİR DUÂOKUNACAK “ÂYETE’L-KÛRSÎ’NİN SIRRI” İSİMLİ MÜHİM DUÂ

78 SAFER AYINDA KILINACAK NAMAZLAR

78 SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ NAMAZI

78 SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZI

79 RABÎ’ULEVVEL AYININ NAMAZLARI

80 MÜCERREBÂT-I SENÛSÎ’DEN FAYDALI İLİMLER

80 Erkek Çocuk Sâhibi Olmak İçin Yapılacak Ziyâret

80 Doğum Kolaylığı İçin Yapılacaklar

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN KIYMETLİ KELÂMLARINDAN

►20

DEVLET-İ ALİYYE'NİN OTUZUNCU ŞEYHULİSLÂMİ ES'AD EFENDİZÂDE EBÛ SA'İD MEHMED EFENDİ

■ HASAN KUDUOĞLU
►26

"21. ASIRDA İSLÂM DÎNİ" DENİLEN VE ALLAH İNDİNDE MÛTEBER OLMAYAN DİNLER İLE ASIL MÛTEBER OLAN İSLÂM DİNİNİN İZÂHI

■ RESUL BÖLÜKBAŞ
►16

DİYANET'TE GÖREVLİ SÂBIK BÂZİ ZEVÂTA; BARDAKOĞLU İLE GÖRMEZ'E VE KURAMER YAYINLARINDAKİ ŞİRK İFÂDELERİNE REDDİYE -2-

■ Dr. AHMET GELİŞGEN
►22

KABİR AZABI VAR MI? -1-

■ ÖMER FARUK KORKMAZ
►32

KABİR HAYATI VAR MI?

■ MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
►36

BİLÂL-İ HABEŞÎ (Radiyallâhü Anh)

-2. Bölüm-

■ MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
►42

İLMİN MUHÂFIZI: İSNÂD

■ Dr. İHSAN ŞENOCAK
►48

FIKHÎ SUALLERE CEVAPLAR

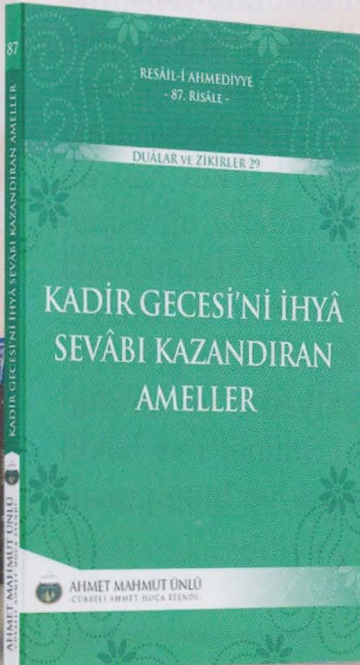
■ FATİH KALENDER
►56

MUSTAFA ÖZTÜRK'E REDDİYE -2-

■ HÜSEYİN AVNİ KANSIZOĞLU
►60

KADİR GECESİ'Nİ İHYÂ SEVÂBİ KAZANDIRAN AMELLER

YENİ KİTAP

0212 435 10 58
www.herseybusepette.com

SAPIK MÜTEŞEYYİHLER HAKKINDA AÇIKLAMA YAPMAK MECBÛRİYETİNDE KALAN KURUMLARA SİTEM DUYURUSU!

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

Maalesef sapık müteşeyyih Fatih Nurullah'ın olayı patlayınca her câmia mecbûren açıklama yapmak durumunda kaldı. Oysa biz bu açıklamayı 2,5 sene kadar önce yapmıştık.

23 sene evvel Ali Kalkancı çıktığında yine insanları uyarmıştım, birçok insanların onun ağından kurtulmasına Rabbim beni vesîle

kılmıştı. Tabî o zamanlar şimdiki gibi kayıt olmadığından bu konuyu binlerce şâhidin bilgisine havâle ediyorum.

Yine böylece dinler arası diyalog şirkini ortaya atan ve kızların başını açmasına hattâ devleti ele geçirmek için savcı ve hâkimlerle zinâ edecek kadar ileri gitmesine fetvâ veren FETÖ yapılanmasını 2007'lerden bu yana deşifre etmeye başladığımdan beri nice tehditlere ve baskılara mâruz kaldım. Birçok İslâmî câmia tarafından fitne çıkarmamam için tavsiyeler aldım ama hakkın hatırını üstün tutarak ve her şeyi göze alarak onlarla uğraşmayı sürdürdüm. Habertürk gibi birçok yayın kuruluşunda bunların şirk içerisinde olduğunu beyân ettim ve nihâyet bu mücâdelem beni 1 sene hapis yatmaya kadar götürdü. Hakkımda 5 dâvâ açılarak ırzım, haysiyetim ve şerefim rencide edildi ama Allâh-u Teâlâ Ehl-i Sünnet'i ve hakkı müdâfaa ettiğim için beni temize çıkardı ve bütün mahkemelerim berâatle sonuçlandı.

Yine o sıralarda Adnan Oktar mehdilik îlan ettiği vakit birçok hacı-hoca ve İslâmî gazeteler ona tepki göstermemiş, Harun Yahya adıyla yazılarını ve reklamlarını vermeye devâm etmişti. Sonra ona da reddiye mâhiyetinde bir kitap yazmak bana nasîb oldu ve bu yüzden bana 5 tâne mahkeme açmışlardı.

Şu bilinsin ki; ben bu konuda cemâat ayrımı yapmadım, nitekim âilesi tanışım olan, dedeleri tâzim ettiğim kimseler olan Mâsum Bayraktar ismindeki şahıs Fatih Medreseleri adı altında bir oluşuma geçip vahdet-i vücud gibi yanlış îtikatlara, bâtınî fikirlere sâhip olduğu zaman üstâdımız Hacı Mahmud Efendi Hazretleri'nin: "Bunlara talebe vermeyin, yardım yapmayın" dediğini beyân ettim. Bunu birkaç kere tekrarladım, Müslümanları bu hususta uyardım, bu yüzden mahkemelik oldum, hoca geçinen adamları birçok video çekip bana sövüp saydılar, Oda TV gibi bâzı yayın organları bunları benim aleyhime kullandılar ve hâlâ bunlarla mahkemem devâm etmektedir.

Dolayısıyla bu işlerin sizdeni bizdeni olamaz. Kim yanlış îtikat veyâ yanlış amel ya da maddî sömürü yâhut cinsel istismar gibi konularda bir sapma içerisine girmişse, konusuna göre mutlaka insanların çoluk çocuklarını bunlara göndermemeleri ve kendilerinin bu kişilere bağlanmamaları için îkaz edilmesi gerekir.

Ondan sonra Haydar Baş: "Sahâbe-i kirâmın tümü kâfir oldular" deyince yine ona reddiye yapmak ve bâtıl görüşlerini ortaya çıkarmak sâdece bana nasîb oldu. Onun da açtığı dâvâlarla yakın zamana kadar uğraştım.

Akabinde DAEŞ zındıkları türedi, yine onlara ilk reddiye yapmak ve on binlerce

genci onların ağına düşmekten kurtarmak yine bu fakire nasîb oldu. Bu nedenle birçok tehditler aldım ve hâlâ bu tehditler sürmektedir.

Ayrıca Kur'ân-ı Kerîm'deki bâzı âyetleri tahrif eden Yaşar Nuri, Bayraktar Bayraklı, Mustafa Öztürk, Mustafa İslamoğlu vs gibi onlarca bidat ve irtidât ehline isim vererek reddiye yapmak yüzünden nice mahkemelere gidip geldim.

İran ve PKK yanlısı konuşmalarıyla milleti saptıran Alparslan Kuytul'un tehlikesine karşı da milleti uyarmıştım.

Aklıma şu an gelmeyen daha nice bidat ehli ve insanların îtikadını bozan ve yanlış yollara sevk eden insanların tehlikelerine karşı uyarılar yapma görevini yerine getirmeye çalışmıştım ve hâlâ bu görevime devâm etmekteyim.

Hapis yattığım bir sene zarfında Müslümanlara yazdığım yüzlerce sayfalık mektuplarda yine İskender Evrenesoğlu, Cermal Nur Sargut, Ahmet Hulusi gibi bâtınî ekollere mensup olan ve papazlara bile şeyhlik vermeye kalkan nice bâtıl görüş sâhiplerine reddiyelerle uğraştım.

Tabî ki ismi sayılan ve şu anda sayamadığım kadar çok yaptığımız reddiyelerin birçoğu îtikat, Ehl-i Sünnet inancı, hadislere îman vs. konularında idi. Yoksa tabî ki cinsel mânâda yanlışları olması hasebiyle değildi fakat îtikâdî sapıklık cinsel mânâda sapıklıktan aşağı değildir. Zîrâ îtikâdî kaymalar insanın dînine, îmânına ve kâfir ölmesine sebebiyet verir. Cinsel mânâda sapıklıklar ise ırzına, nâmusuna ve haysiyetine zarar verir. Dolayısıyla İslâmiyet insanların hem îmân yönünü, hem de ırz, haysiyet ve şeref yönünü korumakla bizleri görevli kılmıştır.

Bu îtibarla insanları kâfir eden ve din-den çıkararak beyanlarda bulunanları görmezden gelmek ve “O da bir görüştür” demek dalâletin dik âlâsıdır.

Yakın zaman önce Hazreti Muaviye ve on bin sahâbîye FETÖ benzetmesi yaparak onları sapıklıkla suçlayan Fatih Nurullah müteşeyyihine de ağır reddiyeler yaparak milleti uyarmıştım. Bu maddî imkânlarının nereden geldiğini sorgulamıştım ve insanların bunun peşine gitmemesi gerektiğini, zîrâ gerçek mânâda bir şeyh olmadığını beyân etmiştim. Bu nedenle birçok insan onun yanından ayrılarak bu fitnelere kurtulmuştu.

Peygamberimize gurur isnâd eden ve Bakara Sûresi ile alay eden Efkân Ala ve Egemen Bağış gibilere reddiye yapmak cesâret isterdi. Çünkü insanlar nezdinde itibârı olan, milletvekilliği yapmış, bakanlık yapmış insanların din adına konuştukları yanlışlara cevap vermek her Müslüman’ın boynunun borcudur velâkin birçok müessese bunlara reddiye mâhiyetinde çıt çıkarmamıştır. Hâlbuki Allah Rasûlü’nün hakkı ve hatırı bütün hakların üstündedir.

Dolayısıyla Diyanet başta olmak üzere bütün dînî kurum ve kuruluşlar, vakıflar ve dernekler bu adamların îtikâdî muhâlefetlerini gördükleri zaman veyâ beyanlarından ve yazılarından tespit ettikleri vakit o bidatleri ve bâtılları reddetmek zorundadırlar.

Bu konuda “Ne getirir, ne götürür” hesabı yapmadan, “Beni mahkemeye verir” diye düşünmeden, “Adamları, müritleri bize düşman olur, tehdit eder” diye çekinmeden, sırf Allâh rızası için, dînî hatırı için ve kiminden insanların îtikâdını, kiminden malını, canını, kiminden

de ırzını, nâmusunu, haysiyetini ve şerefini kurtarmak için İslâmî hassâsiyeti olan kurumların hakkı haykırımları ve Allâh’ın hatırını, kulların hatırından üstelik çıkarılmaları gerekmektedir.

Yoksa “Hele bekleyelim görelim” politikası izleyerek sonunda hakkında kötü bir haber çıkınca mecburen “Bunları kınmıyoruz” demenin Allâh indinde hiçbir faydası olmayacağı gibi, insanlara hizmet ve insanların îmânını ve şereflerini koruma bakımından da hiçbir katkısı olmayacaktır.

Nitekim bugün yaşanan bundan ibârettir. Sahâbe-i kirâma söven, hakaret eden, sahâbeyi sevmediğini söyleyen birçok insanlara îtibarlı oldukları için ve bugün akademik kariyerleri olduğu için veyâ bürokrasi nezdinde itibarları olduğu için ses çıkarmayanlar maalesef insanların îmânıyla oynayanlara müsâmaha göstermiş olmaktadır.

Fakat birçok câmiada bulunan hoca efendilere bu konuyu sorduğum ve “Niçin isim vererek bunlar hakkında açıklama yapmıyorsunuz?” dediğimde bana: “Bize mahkeme açıyorlar, arkamızda mahkeme masraflarımızı ve avukat tutmak için gereken harcamaları ödeyecek kimsemiz yok, onun için bu işe giremiyoruz, biz de çok muzdarip oluyoruz. Velâkin bu gibi bâtil ehlinin maddî imkanları olduğu için bizlere açacakları mahkemelere karşı bir cemiyet kurulsa da bize destek çıksalar ve biz de böylece sahaya çıkıp doğruları söyleyebilirsek” diye cevap veriyorlar. Ama tabî ki bu cevap Allâh indinde ve kulları nezdinde müteber bir mâzeret sayılamaz.

Hülâsâ; burada aslâ kendimi methetmek ve diğerlerinden üstün görmek gibi

bir niyetim ve ifâdem yoktur. Ben kendimin ne mal olduğunu en iyi bilen bir insanım ama insanların dînine, îmânına kast eden veyâ malına, canına, ırzına ve haysiyetine dokunan kimseler hakkında toplumu uyarmak ve binlerce, on binlerce insanın bunların ağlarına düşmemesi için gayret göstermek İslâmî kurum ve kuruluşların birinci vazîfesi olduğunu bir kez daha tekrarlamak istiyorum. Hâl böyleyken bu vazîfelerin ihmâl edilip netîcede büyük bir fesat meydana çıktık-tan sonra “Biz bunları kınıyoruz” demenin halka yardım ve hizmet bakımından hiçbir kıymet-i harbiyesi olmadığı da ortadadır.

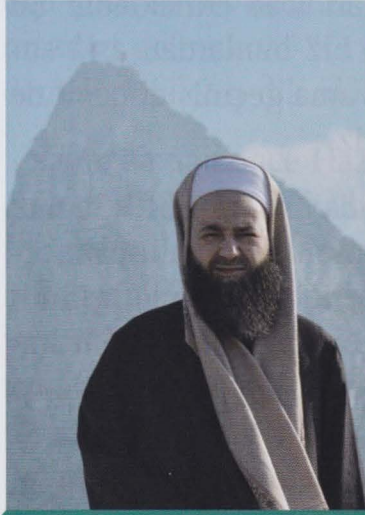
Kendisi reddetse de bizce Mehmet Görmez döneminde hazırlandığı sâbit olan Diyanet raporunda para ve kadın işlelerinden tamâmen uzak, insanlara gayr-i meşrû bir uygulama öğretmeyen İhsan Şenocak gibi hocalara ve İsmailağa gibi birçok İslâmî câmiaya ne iftiralar atılmış ve sayfalar dolusu reddiyeler yapılmıştı. Özellikle benim hakkımda herkesten fazla beş buçuk sayfa dolusu hezeyanlar ve uydurmalarla dolu raporlar hazırlanmışken Fatih Nurullah gibi daha yüzlercesi mebzul miktarda mevcut olan sapık cemâatlere menfî mânâda zerre kadar temâs edilmemiştir!

İşte bu da hakkı bâtil, bâtili da hak göstermek için kurgulanan dinler arası diyalogcu ekibin bir ürünüdür. Ama şimdi kalkıp “Biz uyarıydık” diye milletin gözüne bakarak yalan söylemek de böyle bir müesseseye hiç yakışmamaktadır. Özellikle Diyanet özeleştirisi yapıp önceki dönemlerde olanları sâhiplenmemeli, bunların hakkı yansıtmadığını beyân etmeli ve “Bundan sonra biz daha dik-

katli bir çalışma yapacağız” diye halkımızı rahatlatmaları îcâb etmektedir. Şu andaki yönetimi biz bunlardan aslâ sorumlu tutamayız ama geçmiş dönemi de tezkiye edemeyiz.

Bu yüzden bundan sonra Ehl-i Sünnet dışı îtikat veyâ insanların malı, canı, ırzıyla alâkalı ifsat içinde olanlarla ilgili bir şey bildikleri zaman bütün dînî kuruluşları kamuoyuna önceden açıklama yapmaya ve insanları uyandırarak gerçek mânâda halka hizmete dâvet ediyorum.

Allâh Teâlâ beni de, İslâm’a hizmet etme gayretinde bulunan diğer bütün kardeşlerimizi de, kurumlarımızı da Kendi yolundan, Ehl-i Sünnet yolundan kıl kadar dahi ayrılmaktan muhâfaza eylesin. Gözden, nazardan, şerlerden korusun. Büyük konuşmaktan muhâfaza eylesin. Sapmaktan ve saptırmaktan, kaymaktan ve kaydırmaktan, insanlara kötü örnek olmaktan muhâfaza eylesin ve ölmeden evvel gerektiği şekilde tebliğ vazîfemizi îfâya beni de, onları da muvaffak eylesin. Âmîn!

“LEVLÂKE LEVLÂKE” HADÎSİNİN MÂNEN SAHÎH OLDUĞUNUN DELİLLERİ

Bütün hamd-ü senâlar:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾

“(Habîbim!) **Biz seni** (cinler, melekler, kâfir ve Müslüman tüm insanlar dâhil) **bütün âlemler için ancak büyük bir rahmet olarak gönderdik.**” (el-Enbiyâ Sûresi:107) buyuran **Allâh-u Te‘âlâ**’ya mahsustur.

Allâh-u Te‘âlâ’yı zikredenlerin ve onun zikrinden gaflet edenlerin adedince salât-ü selâmlar:

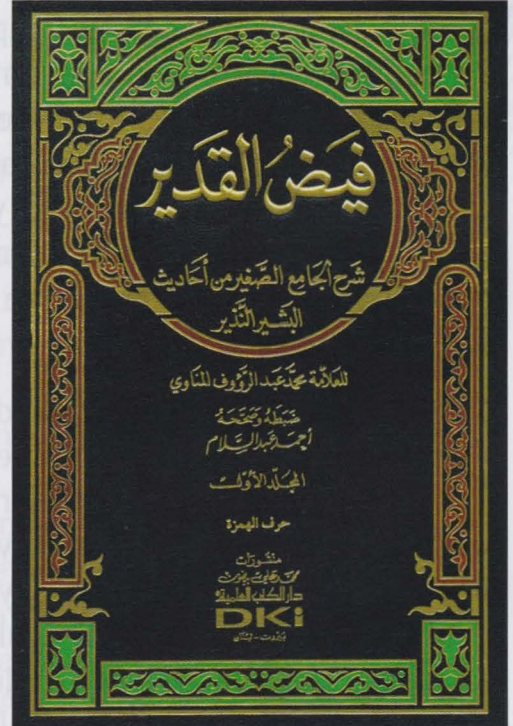
عَنْ أَبِي صَالِحٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُنَادِيهِمْ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ! إِنَّمَا أَنَا رَحْمَةٌ مُّهْدَاةٌ.»

“**Ey insanlar! Ben ancak (size) hediye edilmiş bir rahmetim** (artık Allâh-u Te‘âlâ’nın bu hediyesini kabûl eden kurtulur, reddeden kaybeder).”

(ed-Dârimî, es-Sünen, rakam:15, 1/66; İbnü Ebî Şeybe, el-Musannef, rakam:31782, 6/325; el-Hâkim, el-Müstedrek, rakam:100, 1/91; el-Münâvî, Feyzu’l-Kadîr, rakam:2583, 2/572) buyuran **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) in üzerine olsun.

Yine aynı ile tüm salât-ü selâmlar **Nûh** (Aleyhis-selâm)ın gemisi gibi kurtuluş vesîlesi olan Ehl-i Beyti’nin ve gökteki yıldızlar gibi hidâyet alemleri olan ashâbının üzerine olsun.

Bu mübârek ay Mevlid-i Şerîf ayı olması hasebiyle **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in âlemlerin yaratılış sebebi olması îtibârıyla en büyük medhiyelerinden biri olan ve tasavvuf ehlinin dillerinden düşürmediği:

Mûnâvî (Rahimehullâh)ın “Feyzu’l-Kadîr” isimli, İmâm-ı Süyûtî (Rahimehullâh)a âit “Câmi’u’s-sağîr” serhlerinden en çok kabûl göreni

«لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ مَا خَلَقْتُ الْأَفْلَاكَ.»

“**Sen olmasaydın, sen olmasaydın felekleri yaratmazdım.**” (en-Nablusî, *Kevkebü'l-mebânî*, sh:109; ‘**Alî el-Kârî**, *el-Esrâru'l-merfû'a*, rakam:385, sh:295; el-‘**Aclûnî**, *Keşfü'l-hafâ*, rakam: 2123, 2/164; el-‘**Îmâmü'r-Rabbânî**, *el-Mektûbât*, mektûb rakamı:93, 3/124) hadîs-i şerîfi hakkında bâzı ulemânın “Mevzû” hükmü verdiğini ama bu hükmün bu hadîs-i şerîfin lafzı ile ilgili olduğunu, değilse bu hadîs-i şerîfin mânâsının cümle muhaddisler nezdinde “Sahîh” olduğunu sizlere açıklamaya çalışacağım.

BİR HADÎSİN LAFZININ MEVZÛ OLMASI MÂNÂSININ DA MEVZÛ OLDUĞU ANLAMINA GELMEZ

Muhaddisler Bâzen Bir Hadîsin Lafzına “Mevzû” Derken Mânâsı İçin “Sahîh” demişlerdir

Hadîs ilminden nasîbi az olan, bütün ilimleri (içerisinde bâzı kitapların bulunduğu bir bilgisayar programı olan) Şâmile’ye dayanan ve aradığı hadîs başka bir lafızla vârid olduğu için yâhut dizgi hatâsı yüzünden yanlış harfle yazıldığından dolayı veyâ arada bir virgül olması sebebiyle o lafzı bulamayınca doğrusunu bilmediği için onu inkâra yeltenen günümüzdeki birçok akademisyen görünümlü sermâyesi kıt kimseler muhaddislerden bâzılarının “Mevzû” dediği rivâyeti tümenden reddetmektedirler.

Oysa diğer birçok muhaddisin o konuda “Lâkin mânâsı sahîhtir.” dediğini bilmezler. Bilseler de bu sözün ne anlama geldiğini bile idrâk edemezler.

Halbuki büyük muhaddis **Alî el-Kârî** (*Rahimehullâh*):

«ثُمَّ اعْلَمَ أَنَّهُ قَدْ يَكُونُ الْحَدِيثُ مَوْضُوعًا بِحَسَبِ الْمَبْنَى وَإِنْ كَانَ صَحِيحًا مُطَابِقًا لِلْكِتَابِ وَالسُّنَّةِ بِحَسَبِ الْمَعْنَى.»

“Sonra şunu bil ki; bâzen bir hadîs mebnâ (lafzı ve metni) hasebiyle “Mevzû” olsa da mânâ itibarıyla Kitab’a ve Sünnet’e mutâbık olduğundan dolayı sahîh sayılır.” demiştir. (‘**Alî el-Kârî**, *el-Esrâru'l-merfû'a*, sh:74)

Buna birkaç misal verecek olursak:

1) “Levlâke Levlâk” Hadîsi Mânen Sahihtir

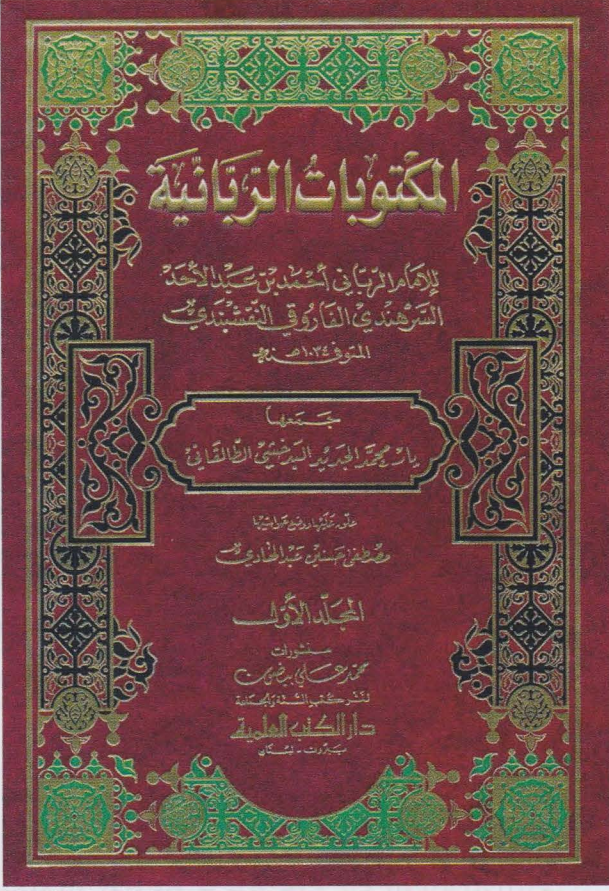
Bu hususta en bâriz misal, tasavvuf ehlinin dillerinden düşürmediği:

«لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ مَا خَلَقْتُ الْأَفْلَاكَ.»

“(Habîbim!) **Sen** (yaratılacak) **olmasaydın, sen olmasaydın felekleri yaratmazdım.**” hadîs-i kudsîsidir. (en-Nablusî, *Kevkebü'l-mebânî* ve *Mevkibü'l-me‘ânî*, sh:109; ‘**Alî el-Kârî**, *el-Esrâru'l-merfû'a*, rakam:385, sh:295; el-‘**Aclûnî**, *Keşfü'l-hafâ*, rakam:2123, 2/164; el-‘**Îmâmü'r-Rabbânî**, *el-Mektûbât*, mektûb rakamı:93, 3/124)

Alî el-Kârî (*Rahimehullâh*) “*el-Esrâru'l-merfû'a*” isimli eserinde, **Aclûnî** (*Rahimehullâh*) da “*Keşfü'l-hafâ*” isimli eserinde: “Bâzı âlimler bu rivâyet için ‘Mevzû (uydurma)’ demişlerse de bunun mânâsı sahîhtir.” demişlerdir. (‘**Alî el-Kârî**, *el-Esrâru'l-merfû'a*, rakam:385, sh:295; el-‘**Aclûnî**, *Keşfü'l-hafâ*, rakam:2123, 2/164)

Bundan anlaşıldığına göre; hadîs-i şerîf bu lafızla sâbit değilse de bu mânâda sahîh bir hadîs-i şerîf mevcuttur. Nitekim bu hususta **Hâkim**, **Beyhakî**, **Taberânî** ve **Deylemî** (*Rahimehümullâh*) bâzı hadîs-i şerîfler rivâyet etmişlerdir. Nitekim bunlar aşağıda zikredilecektir. (ed-**Deylemî**, *Müsnedü'l-Firdevs*, rakam:8031, 55/227; el-**Hâkim**, *el-Müstedrek*, rakam:4227, 1/44; el-**Leknevî**, *el-Âsâru'l-merfû'a*, sh:44)

İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû) Hazretleri'nin
"el-Mektûbât" adlı şâheseri

Bu bapta en sahîh olan hadîs-i şerîfi ise büyük muhaddis **Hâkim, Beyhakî** ve **Taberânî** (Rahimehümullâh) rivâyet etmiştir. Buna göre **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz** doğmadan binlerce sene evvel yaratılan **Âdem** (Aleyhisselâm) **Allâh-u Te'âlâ**'dan **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz** hürmetine mağfiret istediğinde **Allâh-u Te'âlâ** ona kendisini **Muhammed** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz** hürmetine yarattığını ve mağfiret buyurduğunu bildirmiştir.

Nitekim **Ömer ibnü'l-Hattâb** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Fahr-i kâinât Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz** şöyle buyurmuştur:

عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَمَّا افْتَرَفَ أَدَمُ الْخَطِيئَةَ، قَالَ: «يَا رَبِّ! أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ

لَمَّا غَفَرْتَ لِي»، فَقَالَ اللَّهُ: «يَا أَدَمُ! وَكَيْفَ عَرَفْتَ مُحَمَّدًا وَلَمْ أَخْلُقْهُ؟»، قَالَ: «يَا رَبِّ! لِأَنَّكَ لَمَّا خَلَقْتَنِي بِيَدِكَ وَنَفَخْتَ فِيَّ مِنْ رُوحِكَ رَفَعْتَ رَأْسِي فَرَأَيْتُ عَلَى قَوَائِمِ الْعَرْشِ مَكْتُوبًا: «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ»، فَعَلِمْتُ أَنَّكَ لَمْ تُضِفْ إِلَيَّ اسْمَكَ إِلَّا أَحَبَّ الْخَلْقِ إِلَيْكَ»، فَقَالَ اللَّهُ: «صَدَقْتَ يَا أَدَمُ، إِنَّهُ لَأَحَبُّ الْخَلْقِ إِلَيَّ، أُدْعِنِي بِحَقِّهِ، فَقَدْ غَفَرْتُ لَكَ وَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُكَ.»

“**Âdem** (Aleyhisselâm) (unutup yasaklandığı ağaçtan yiyerek) **o hatâyı işlediğinde: ‘Yâ Rabbi! Muhammed’in hakkı için beni mutlakâ affetmeni Senden isterim.’ dedi.**

Bunun üzerine Allâh-u Te'âlâ: ‘Ey **Âdem!** Henüz Ben onu yaratmamışken sen onu nasıl tanıydın?’ buyurunca o: ‘**Yâ Rabbi!** Sen beni yed(-i kudret)inle yaratıp (diriltme sıfatını temsil eden) **rûhundan bana üflediğin zaman başımı kaldırdım ve Arş’ın direklerinde:**

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ.»

‘**Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur. Muhammed Allâh’ın Rasûlü’dür.**’ diye yazılı olduğunu gördüm. İşte o zaman **Senin kendi ismine ancak mahlûkâtından en sevdiğini(n ismini) katmış olduğunu anladım** (da bu yüzden onun hürmetine bağışlanmamı istedim).’ **dedi.**

Bunun üzerine Allâh-u Te'âlâ: ‘Ey **Âdem!** Doğru söyledin, şüphesiz ki o, mahlûkâtımın Bana en sevgilisidir. **Sen Bana onun hakkıyla (hürmetine) duâ et. Muhakkak ki Ben seni (onun hâtırı için) bağışladım.**

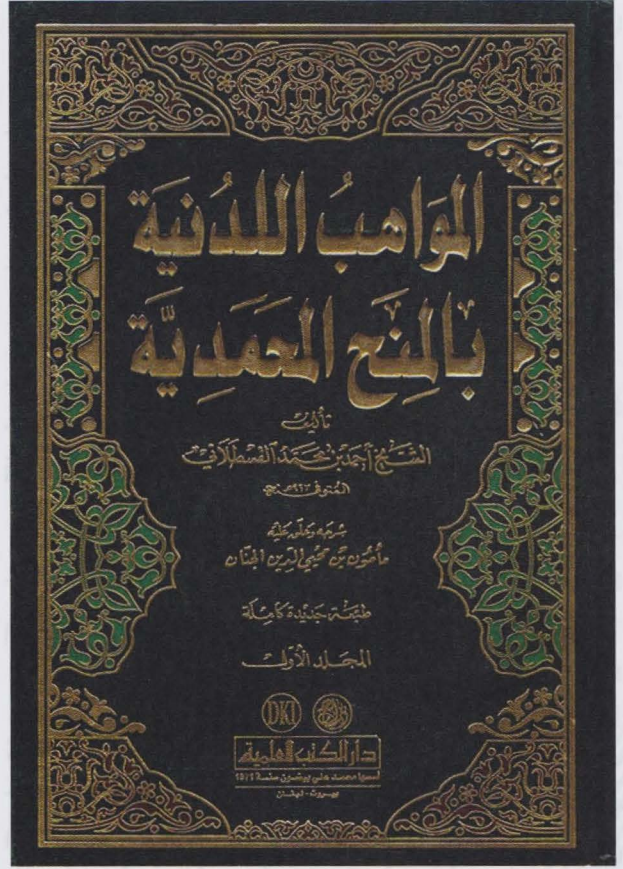
Zâten Muhammed olmasa seni de yaratmazdım.’ buyurdu.” (el-Hâkim, el-Müstedrek, rakam:4228, 2/672; el-Beyhakî, Delâilü'n-Nübüvve, 5/489; et-Taberânî,

el-Mu‘cemü’l-Evsat, rakam:6502, 6/313, el-Mu‘cemü’s-sağîr, rakam:992, 2/182; **ed-Deylemî**, Müsnedü’l-Firdevs, rakam:8031, 5/227; **el-Heysemî**, Mecme‘u’z-zevâid, 8/353; **es-Süyûtî**, ed-Dürru’l-mensûr, 1/321-324; **Aynı mlf.**, el-Hasâisü’n-Nebeviyye, 1/12; **el-Kastallânî**, el-Mevâhibü’l-Ledünniyye, 1/55; **‘Alî el-Müttakî**, Kenzü’l-‘ummâl, rakam:32138, 11/455)

Bu hadîs-i şerîfi **Hâkim** (Rahimehullâh) in rivâyet etmiş olması “Sahîh” olduğuna delâlet etmektedir. Nitekim kendisi bunu rivâyet etmekle yetinmemiş, bundan önce bu mânâda **İbnü Abbâs** (Radiyallâhu Anhümâ)dan tahrîc ettiği rivâyetin peşisıra: “Bu hadîsi **‘Buhârî’** ve **‘Müslim’** tahrîc etmeseler de bu hadîsin isnâdı sahîhtir.” demiştir. (el-Hâkim, el-Müstedrek, rakam:4227, 2/671)

Cerh ve ta‘dîl ehlinin imamlarından olan **İbnü Adiyy** (Rahimehullâh) bu hadîs-i şerîfi rivâyet eden **Abdurrahmân ibni Zeyd ibni Eslem** (Radiyallâhu Anhüm) hakkında: “Bu zâtın hadîsleri ‘Hasen’ mertebesindedir ve kendisi hadîsi (îtibâr edilip) yazılan kimselerdendir.” demiştir. (İbnü ‘Adiyy, el-Kâmil, 4/1582; **‘Alemüddîn el-Bülkînî**, Fetâvâ Şeyhi’l-İslâm Sirâci’d-dîn el-Bülkînî / et-Tecerrud ve’l-ihimâm, 5/218)

Kitabının mukaddimesinde (el-Beyhakî, Delâilü’n-nübüvve, 1/34, 46-47) “Mevzû” hadîsleri rivâyet etmeme sözü vermiş olan **Beyhakî** (Rahimehullâh) bu hadîs-i şerîfi **“Delâilü’n-Nübüvve”**-sinde rivâyet etmiş, **Taberânî** (Rahimehullâh) **“el-Mu‘cemü’l-evsat”**ta ve **“el-Mu‘cemü’s-sağîr”**de, **Kastallânî** (Rahimehullâh) **“el-Mevâhibü’l-Ledünniyye”**de, **Zürkânî** (Rahimehullâh) da **“Şerhu’l-Mevâhib”**de nakletmişlerdir. (el-Beyhakî, Delâilü’n-nübüvve, 5/489; **et-Taberânî**, el-Mu‘cemü’l-Evsat, rakam:6502, 6/313; **Aynı mlf.**, el-Mu‘cemü’s-Sağîr, rakam:992, 2/182; **el-Kastallânî**, el-Mevâhibü’l-Ledünniyye, 1/55; **ez-Zürkânî**, Şerhu’l-Mevâhib, 1/120)

Kastallânî (Rahimehullâh)ın **“el-Mevâhibü’l-Ledünniyye”** isimli, **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in hayâtı ve zât-ı güzîdelerine âit eseri

Yine böylece **İbnü’l-Cevzî** (Rahimehullâh) **“el-Vefâ”** isimli kitabının başında, **Sübkî** (Rahimehullâh) **“Şifâü’s-sikâm”**-da, **Şeyhu’l-İslâm Bülkînî** (Rahimehullâh) **“el-Fetâvâ”**sında bu hadîs-i şerîfi îrâd etmişler, **Semhûdî** (Rahimehullâh) **“Vefâü’l-vefâ”**da, **İbnü Kesîr** (Rahimehullâh) da **“el-Bidâye”** isimli eserinde bunu zikretmişlerdir. (İbnü’l-Cevzî, el-Vefâ bi ahvâli’l-Mustafâ, sh:1; **Takiyyüddîn es-Sübkî**, Şifâü’s-sikâm, bâb:8, sh:134; **‘Alemüddîn el-Bülkînî**, Fetâvâ Şeyhi’l-İslâm Sirâci’d-dîn el-Bülkînî / et-Tecerrud ve’l-ihimâm, 5/218; **es-Semhûdî**, Vefâü’l-vefâ, 4/194; **İbnü Kesîr**, el-Bidâye ve’n-Nihâye, 1/91, 2/393, 6/316)

Ayrıca bu hadîs-i şerîfi **Hâfız Süyûtî** (Rahimehullâh) **“ed-Dürru’l-mensûr”** ve **“el-Hasâisü’n-Nebeviyye”** isimli eserlerinde tahrîc ve tashîh etmiştir (hem rivâyet etmiş hem de sahîh olduğunu beyân etmiştir). (es-Süyûtî, ed-Dürru’l-mensûr, 1/321-324; **Aynı mlf.**, el-Hasâisü’n-Nebeviyye, 1/12)

Bu Hadîs-i Şerîfi Teyid Eden Diğer Rivâyetler

a) **Alî el-Kârî** (*Rahimehullâh*) “*el-Esrâru’l-merfû‘a*” isimli eserinde şöyle demiştir: “Bâzı âlimler ‘Levlâke levlâk’ rivâyeti için ‘Mevzû (uydurma)’ demişlerse de bunun mânâsı sahîhtir.

Nitekim **Deylemî**’nin **İbnü Abbâs** (*Radyallâhu Anhümâ*)dan rivâyetine göre; **Al-lâh-u Azze ve Celle**, kıymetli **Habîbi** (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*)e hitâben:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: «يَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: «وَعَزَّتِي وَجَلَّالِي، لَوْلَاكَ مَا خَلَقْتُ الْجَنَّةَ وَلَوْلَاكَ مَا خَلَقْتُ الدُّنْيَا.»

“İzzime ve celâlime kase ederim ki; sen olmasaydın (seni yaratacak olmasaydım) cenneti yaratmazdım ve yine sen (yaratılacak) olmasaydın dünyâyı halk etmezdim.” buyurmuştur.” (*ed-Deylemî, el-Firdevs, rakam:8031, 5/227; ‘Alî el-Kârî, el-Esrâru’l-merfû‘a, rakam:385, sh:295*)

b) Bu hadîs-i şerîfi teyid eden bir rivâyet de **İbnü Abbâs** (*Radyallâhu Anhümâ*)dan nakledilmiştir. Şöyle ki:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: «أَوْحَى اللَّهُ إِلَيَّ عَيْسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ: «يَا عَيْسَى! أَمِنْ بِمُحَمَّدٍ وَأَمْرٌ مَنْ أَدْرَكَهُ مِنْ أُمَّتِكَ أَنْ يُؤْمِنُوا بِهِ، فَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُ آدَمَ وَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُ الْجَنَّةَ وَلَا النَّارَ، وَلَقَدْ خَلَقْتُ الْعَرْشَ عَلَى الْمَاءِ فَاضْطَرَبَ فَكَتَبْتُ عَلَيْهِ؛ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، فَسَكَنَ.»

“**Allâh-u Te‘âlâ, Îsâ** (*Aleyhisselâm*)a: ‘Ey **Îsâ!** Muhammed’e îmân et, ümmetinden kendisine yetişecek olanlara da ona îmân etmelerini emret. Muhammed(i yaratacak) olmasa(ydım) Âdem’i de yaratmayacaktım.

Muhammed olmasa cenneti de, cennemi de yaratmayacaktım. Andol-

sun ki; elbette Ben Arş’ı suyun üzerinde halk ettiğim zaman o çalkalanmaya başladı.

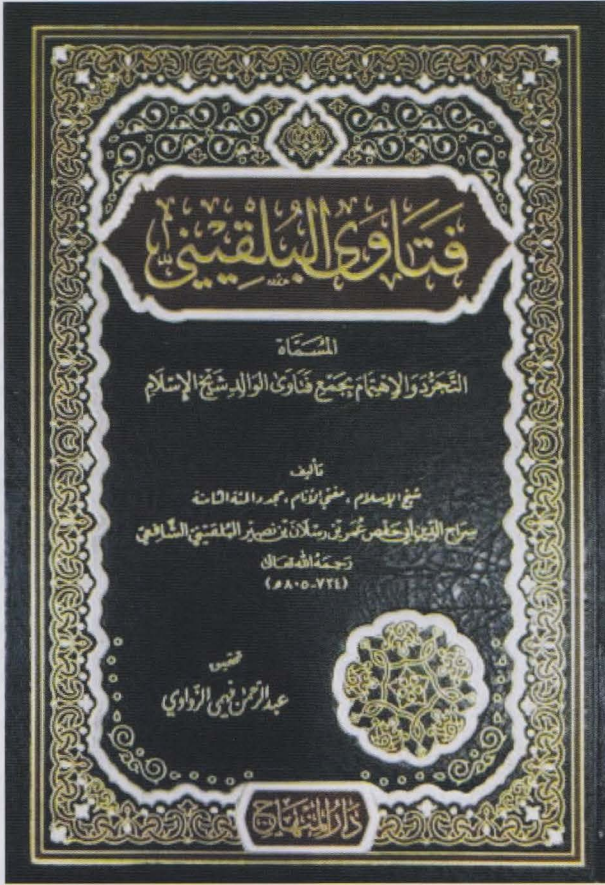
Ama ne zaman ki Ben onun üzerine ‘**La ilâhe illâllâh, Muhammedün Rasûlüllâh** (Allâh’tan başka ilâh yoktur, Muhammed (*Aleyhisselâm*) da O’nun Rasûlü’dür).’ yazdım, işte ancak o zaman Arş sâkinleşti (sallantısı durdu).’ diye vahyetmiştir.” (*el-Hâkim, el-Müstedrek, rakam:4227, 2/671; ed-Deylemî, Müsnedü’l-Firdevs, rakam:8031, 5/227; Takıyyüddîn es-Sübki, Şifâü’s-sikâm, bab:8, sh:135; ‘Alemüddîn el-Bülkînî, Fetâvâ Şeyhi’l-İslâm Sirâci’d-dîn el-Bülkînî / et-Tecerrud ve’l-ihimâm, 5/218-219; el-Leknevî, el-Âsâru’l-merfû‘a, sh:44*)

Hâkim (*Rahimehullâh*) bu hadîs-i şerîfi naklettikten sonra: “Bu hadîsi ‘**Buhârî**’ ve ‘**Müslim**’ tahrîc etmeseler de bu hadîsin isnâdı sahîhtir.” demiştir. (*el-Hâkim, el-Müstedrek, rakam:4227, 2/671*)

Bülkînî (*Rahimehullâh*) ise: “**İbnü Abbâs** (*Radyallâhu Anhümâ*) böyle bir rivâyeti kendi nezdinde iyice sâbit olmadan söyleyemeyeceği için bu rivâyet merfû (*Rasûlüllâh* (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*)e isnâd edilmiş) hükümdedir. Zîrâ bu gibi konularda ictihâda mecal yoktur (hiç kimse kendi görüşüne yer verme hakkına sâhip değildir).” demiştir. (*‘Alemüddîn el-Bülkînî, Fetâvâ Şeyhi’l-İslâm Sirâci’d-dîn el-Bülkînî / et-Tecerrud ve’l-ihimâm, 5/219*)

Bu hadîs-i şerîf ve rivâyetleri **Ebu’r-Rabî‘ Süleymân ibnü Sebü‘ es-Sebtî** (*Rahimehullâh*) (v. 520) “**Şifâü’s-sudûr fi a‘lâmi nübüvveti’r-Rasûl**” isimli çok kıymetli eserinde nakletmiştir.

Meşhur Mevlid sâhibi büyük muhaddis ve müsnid **Ebu’l-Abbâs Ahmed el-Azefî** (*Rahimehullâh*) da (v. 677) bu mânâdaki hadîs-i şerîfleri “**ed-Dürü’l-münazzam fi Mevlidi’n-Nebiyi’l-mu‘azzam**” isimli eserinde zikretmiştir.

Alemüddîn el-Bülkînî (Rahimehullâh)İN
“Fetâvâ” isimli eseri

Ayrıca imam, fakîh ve muhaddis **Kâzî İyâz** (Rahimehullâh) “*eş-Şifâ bi ta’rîfi hukûkî’l-Mustafâ*” isimli dünyâ çapında meşhur ve mûtemed eserinde bu mealdeki hadîs-i şerîfleri nakletmiştir. (Kâzî İyâz, *eş-Şifâ bi ta’rîfi hukûkî’l-Mustafâ*, sh:224; ‘Alemüddîn el-Bülkînî, *Fetâvâ Şeyhü’l-İslâm Sirâci’d-dîn el-Bülkînî / et-Tecerrud ve’l-ihimâm*, 5/219-221; ‘Abdülhayy el-Kettânî, *et-Teâlîfü’l-Mevlidiyye*, sh:40)

c) Bu hadîs-i şerîften dolayıdır ki; **Ebû Ca’fer** (Rahimehullâh) **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)İN huzûrunda duâ ederken, kabr-i şerîfe doğru yönelmenin hükmünü **İmâm-ı Mâlik** (Rahimehullâh)a sorduğunda, **İmâm-ı Mâlik** (Rahimehullâh):

«وَلَمْ تَصْرِفْ وَجْهَكَ عَنْهُ وَهُوَ وَسِيلَتُكَ وَوَسِيلَةُ
أَبِيكَ أَدَمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ بَلِ
اسْتَقْبَلَهُ وَاسْتَشْفَعَ بِهِ فَيَشْفَعُهُ اللَّهُ، قَالَ اللَّهُ تَعَالَى:
﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ...﴾»

“**Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) senin ve baban **Âdem** (Aleyhisselâm)İN kıyâmet gününe kadar (Allâh’a yaklaşmak için) vesîlesi iken, niçin yüzünü ondan döndürüyorsun, bilakis ona yönel ve onun şefâatini talep et ki **Allâh** onu (sana) şefâatçi kılsın. Nitekim **Allâh-u Te’âlâ** bu hususta:

﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ
وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا﴾

“Eğer gerçekten onlar (günahlar işleyerek) **nefislerine zulmettikleri zaman** (senin huzûrunda tevbe etmek üzere sağlığında veyâ vefatından sonra) **sana gelseler ve Allâh’tan (af ve) mağfiret dileseler, o Rasûl de kendileri için bağışlanma talebinde bulunsa, elbette Allâh’ı** (tevbelerini çokça kabûl eden bir) **Tevvâb ve** (lütfuyla kendilerine çok acıyan bir) **Rahîm olarak bulurlar.”** (en-Nisâ Sûresi:64) buyurdu.” diye cevap vermiştir.

(el-Kâzî ‘İyâz, *eş-Şifâ bi ta’rîfi hukûkî’l-Mustafâ*, 2/92; Aynı mlf., *Tertîbü’l-medârik ve takrîbü’l-mesâlik*, 2/101; **İbnü Beşküvâl**, *el-Kurbe*, rakam:81, sh:133; **el-Karâfi**, *el-Fürûk*, 3/52; İbnü ‘Asâkir, *İt-hâfû’z-zâir*, sh:46; İbnü’l-Mülakkin, *Ğâyetü’s-süâl*, sh:275; **el-Makrîzî**, *İmtâu’l-esmâ’*, 14/617; **es-Semhûdî**, *Hulâsatü’l-vefâ*, 1/425; **es-Sâlihî**, *Sübülü’l-hüdâ*, 12/395; İbnü’z-Zıyâ, *Târîhu Mekke*, sh:342; **Ebû Bekr el-Merâgî**, *Meşyehatü Ebî Bekr*, sh:286; **ez-Zürkânî**, *Şerhu’l-Mevâhib*, 8/313)

Büyük muhaddis **İbnü Cemâ’a** (Rahimehullâh) **İmâm-ı Mâlik** (Rahimehullâh)İN bu sözünü naklettikten sonra: “Nefsinin arzulanığı bir hevâdan dolayı bu rivâyetin ‘Mevzû’ olduğunu söyleyenlere îtibâr edilmez.” demiştir. (İbnü’z-Zıyâ, *Târîhu Mekke*, sh:342)

İşte **İmâm-ı Mâlik** (Rahimehullâh) gibi en büyük muhaddisin bu sözünde, bu hadîs-i şerîfin “Sahîh” olduğunu kabûl ettiği kesinlikle zâhir olmaktadır.

Ayrıca geride zikredilen hadîs-i şerîf, **Âdem** (*Aleyhisselâm*)'ın, **Rasûlüllâh** (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*) ile bu âlem şereflemeden önce onun hürmetine **Mevlâ Te'âlâ**'dan affını istediğini ifâde etmekle birlikte, aynı zamanda tevessülün sahîh olması için, kendisinin hürmetine **Allâh-u Te'âlâ**'dan bir şey istenen zâtın, **Allâh** katında yüksek makâma sâhip olması gerektiğini fakat dünyâda yaşıyor olmasının şart olmadığını açıkça anlatmaktadır.

Böylece hayatta olmayan kimseyle tevessülün sahîh olmayacağını söyleyenlerin bu sözlerinin, **Allâh-u Te'âlâ**'dan gelen bir hidâyete dayanmaksızın sâdece nefsinin hevâsına uyanların sözü olduğu ortaya çıkmış olmaktadır.

Geride zikredilen bu hadîs-i şerîf, sünnet-i nebeviyyeyi rivâyet hakkında emin (güvenirlik vasfına sâhip) olan yüce makam sâhibi hadîs hafızlarından **Hâkim, Beyhakî, Süyûtî, Sübkî** ve **Bülkînî** (*Rahimehümullâh*) gibi zatların tashîh (sahîh olduğunu ifâde) ettikleri bir hadîs-i şerîf olması hasebiyle bu bapta delil getirilmeye çok müsaittir.

İşte bütün bu îzahtan anlaşıldığına göre:

«لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ مَا خَلَقْتُ الْأَفْلَاكَ.»

“Sen olmasaydın, sen olmasaydın felekleri yaratmazdım.” hadîs-i şerîfinin lafzı “Mevzû” ise de mânâsı sahîhtir.

İnşâallâh önümüzdeki aylarda sizlere lafzı “Mevzû” olup, mânâsı “Sahîh” kabul edilen üç hadîs-i şerîfi daha:

“Kalp Rabbin Evidir” Hadîs-i Şerîfi Mânen Sahîhtir”

“Kendini Bilen Rabbin Bilir” Hadîs-i Şerîfi Mânen Sahîhtir”

“Ben Gizli Bir Hazîne İdim” Hadîs-i Şerîfi Mânen Sahîhtir” başlıkları altında nakledeceğim.

Rabbimiz Tebârake ve **Te'âlâ** bu mübârek Mevlid-i Şerîf ayında âlemlere şeref bahşeden Mefhar-i Mevcûdât **Rasûlüllâh** (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*) **Efendimiz** hürmetine cümlemizi onun hadîs-i şerîflerine hakkıyla îmân eden ve onun sünnet-i seniyyesine bihakkın ittibâ eden bahtiyarlar zümresine ilhâk eylesin ve bizlere daha nice Mevlid-i Şerîf aylarında ihtifaller yapmak üzere hayırlı uzun ömürler ve maddî-mânevî imkânlar ihsân eylesin. Âmîn!

SAHÎHU'L-BUHÂRÎ

SAHÎHU'L-BUHÂRÎ

Müellif:
el-İmâm Ebû Abdillâh Muhammed ibni İsmâ'il ibni
İbrâhîm ibni'l-Mugîra el-Cu'fi el-Buhârî
(Rahîmehullâh)
(194-256 h. / 810-870 m.)

Neşre Hazırlayan:
Ahmet Mahmut Ünlü
(Cübbeli Ahmet Hoca Efendi)

الجامع الصحيح

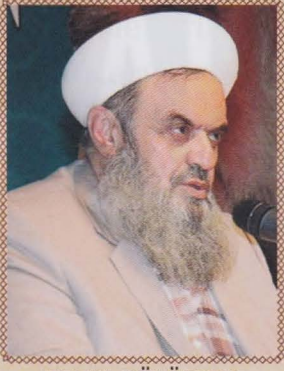
وهو الجامع المسند الصحيح المختصر من أمور
رسول الله صلى الله عليه وسلم وسننه وأيامه

للإمام أبي عبد الله محمد بن إسماعيل بن إبراهيم
بن المغيرة الجعفي البخاري (رحمه الله رحمة واسعة)
(١٩٤ - ٢٥٦ هـ)

قام بنشره:
أحمد محمود أونلو الشهير بـ «جبه لي خواجه»
- طبعه الله تعالى بالطف والبركة -

100tl

0212 435 10 58
www.herseybusepette.com

RESUL BÖLÜKBAŞ
0532 321 43 78

“21. ASIRDA İSLÂM DÎNİ” DENİLEN VE ALLAH İNDİNDE MÛTEBER OLMAYAN DİNLER İLE ASIL MÛTEBER OLAN İSLÂM DÎNİNİN İZÂHI

Asrimızda “Radikal İslâm”, “Lâik İslâm”, “Diyalogcu İslâm” diye çeşitlenen sözde dinlerin hiç ama hiç Allah indinde itibarı yoktur.

Din ancak İslâm dinidir ki Kur’an ve Kur’an ahkâmı ile sâbit olan, sünnetle beyân edilen, icmâ ile devâm edilen gerçek ve Allâh indinde mûteber olup dünyada saadeti, âhirette Rızâ-yı Bârî’yi kazanmaya vesîle olan dindir.

Şimdi bu beşeriyetin karıştırdığı dinlere gelince bunları tek tek sayalım.

Cenâb-ı Hak Âl-i İmrân Sûresi’nin 71-74. âyetlerinde şöyle buyuruyor:

Âl-i İmrân Sûresi (71)

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبِسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

﴿٧١﴾

“Ey Kitap ehli! Niçin hakkı bâtulla karıştırıyor ve bile bile gerçeği gizliyorsunuz?!”

Âl-i İmrân Sûresi (72)

وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمَنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَيَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَجَاءَ النَّهَارِ وَكَفَرُوا آخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٧٢﴾

“Kitap ehlerinden bir grup: ‘Müminlere indirilene günün başlangıcında inanın, sonunda da inkar edin, belki onlar (size bakarak) dönerler.’ dedi.”

Âl-i İmrân Sûresi (73)

وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ
اللَّهِ أَنْ يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيْتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ عِنْدَ
رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ
وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٧٣﴾

“(Onlar:) ‘Sizin dininize uyandan başkasına inanmayın’ (dediler). De ki: ‘Şüphesiz hidayet, Allah’ın hidayetidir. Birine, size verilenin benzerinin verilmesinden veya Rabbinizin huzurunda aleyhinize deliller getireceklerinden ötürü mü (böyle söylüyorsunuz)?!’ De ki: ‘Lütuf Allah’ın elindedir. Onu dilediğine verir. Allah lütfü geniş olandır, hakkıyla bilendir.’”

Âl-i İmrân Sûresi (74)

يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

“O, rahmetini dilediğine has kılar. Allah büyük lütuf sahibidir.”

Burada beyan edildiği üzere hak ile batılı, doğru ile yanlış birbirine karıştırıp bâtila hak demek veya hakka bâtil demek en büyük cürümdür. Hak Allâh-u Teâlâ’nın indirdiğidir.

Allah’ın indirdiği ahkâmın zıddını beyan küfür ve şirktir. Doğru tekdir o da Cenabı Hakk’ın tartışmasız beyanıdır.

Yüce Allah’ın beyanına rağmen aksi beyanda bulunmak Allah ile azamet yarışına çıkmaktır ve Allah ve Rasûlü’ne harp ilan etmektir.

Yüce Allah buyurduklarını ilim ve kelam sıfatlarıyla ferman etmektedir. Yüce Mevlâmız’ın Zâtı noksanlıklardan münezze kemâlât ile muttasıf olduğu gibi sıfatlarında da noksanlardan münezze olduğu tartışılmazdır.

Yüce Allah ilim sıfatıyla bilir kelam sı-

fatıyla ferman eder. İlminde ve kelamında aslâ hatâ düşünülmez. Öyleyse doğru olanı takdir etmek yüce Allah’ın Kur’ân-ı Kerîm’inde beyan ettiği hususlardır.

Allah’ın beyânına rağmen aksi iddia da bulunmak Cenâb-ı Mevlâ’nın ilim ve kelam sıfatında noksan olduğunu iddia etmektir ki bu da kendi ilminin Allah’ın ilmine üstün olduğunu iddia etmektir ve küfür ve şirktir.

Örnek verecek olursak yüce Allah fâizin zararlı olduğunu zengini daha zengin, fakiri daha fakir kılan bir sömürü aracı olduğunu beyan etmesine karşılık bir beşerin kalkıp hayır faiz zararlı değil ekonominin vazgeçilmez unsurudur iddiasında bulunması.. Bu kişinin durumunu siz söyleyin..

Bu misalleri çoğaltmak için zinâdan, içkiden, kumardan, kadınların açık saçık dolaşmalarından, plajlarda yabancı erkeklerle yüzmelerinden bahsetmek mümkündür.

Kezâ yüce Allah ilm-i ezeliyle tespit edip kelâm-ı ezeliyle beyan ettiği daha başka haramların yanında tatbik edilmesi zorunlu hükümler, uygulanması gereken hadler vardır.

Ayrıca yapmamız gereken farzlar, zaruri olan ibadet farzları Kur’an’da mevcut olup mucibince itikat etmeyi ve amel etmeyi gerektiren evâmir-i ilâhiye mevcuttur.

Bütün bunların topuna birden inanmak ayrıca yüce peygamberimizin (aleyhis-salatü vesselam) sünnetiyle beyan ve teyit edilen ahkâmın tatbik edilmesinin zaruretine inanmak yüce peygamberimizin Cenâb-ı Mevlâ’nın tasdikiyle Şâri-i Mutlak olduğunu kabullenmek de iman edeceğimiz hususlardandır.

İşte Cenâb-ı Hakk'ın indinde müteber olan İslâm bu İslâm'dır. Bunun dışında 21. asrın bazı müfsit ve müfritler tarafından savunulan "Radikal İslâm" dedikleri şey bizim kabul edeceğimiz bir İslâm değildir.

Önüne geleni kes, kâfir olana hayat hakkı tanıma, müminim dese bile samimi değil zannıyla öldürmeyi caiz gör... bu kabul edilir bir din değildir. Ve yüce Mevla böyle bir din göndermemiştir.

Evet, İslâm'da cihat denen bir amel vardır ama bu böyle önüne geleni kes, as, kanını dök demek değildir.

İslâm'a tecavüz eden bâğî ve mütecâvizlere karşı îlâ-yi kelimetullahı muhafaza için ve İslâm'ı yaşayabilmek için gerekli olan vatani müdafaa için İslâm topraklarında ve İslâm dinine zor kullanarak nüfuz etmek isteyenlere karşı dinmeninin adıdır İslâm.

Elbette ki dinimizi ve dinimizi yaşadığımız vatanımızı korumak için düşmanlara karşı kuvvet hazırlayıp müdafaa da bulunmak gerektiği zamanda taarruz etmek dinimizin farz kıldığı husustur.

Enfâl Sûresi (60)

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
تُرْهَبُونَ بِهِ وَعَدُّوا اللَّهَ وَعَدَّوْكُمْ وَأَخْرَيْنَ مِنْ دُونِهِمْ
لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَظْلَمُونَ ﴿٦٠﴾

"Onlara karşı gücünüz yettiği kadar kuvvet ve savaş atları hazırlayın. Onlarla Allah'ın düşmanını, sizin düşmanınızı ve bunlardan başka sizin bilmediğiniz fakat Allah'ın bildiği diğer düşmanları korkutursunuz. Allah yolunda her ne harcarsanız karşılığın size tam olarak ödenir. Size zulmedilmez."

Anlaşıldığı üzere cihadın meşru olması için müdafaa ettiğimiz kurallar meşru olması lazımdır. Gayr-ı meşrû müdafaa için yapılan muhârebeye cihat denmez.

Bütün bunlardan dolayı radikal İslâm diye beşeri hislerin karıştığı bir İslâm modeli bizim kabul edeceğimiz model değildir.

İkincisi ise lâik İslâm... İslâm İslâm'dır. Bunun lâisizmi olmaz. Lâiklik beşerî bir sistemdir. Dinle devlet işlerinin ayrı mütâlaa edilmesidir. İslâm ise İlâhî bir sistemdir. Beşeriyet hayatının her kademesine ve hayat tarzına karışan ve bu hayat tarzına yön veren bir dindir.

Onun için İslâm Allah'ın indirdiği dindir. Onun içerisinden bazı haramların meşru bazı farzların gayrı meşru kabul edilmesini İslâm dini kabul etmez. Ve böyle bir sistemi reddeder. Her sistem kendisine has bir şekilde varsın devam etsin.

Üçüncü bir saçmalık da İslâm dininde diyalog yani diyalogcu İslâm'dır. Ehl-i Kitap diye kabul edilen Yahudi ve Nasârâ milletiyle nasıl diyalog kurulacak?! Tevbe Sûresi'nin 30. âyetinde beyan edildiği üzere şöyle ki:

Tevbe Sûresi (30)

وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرٌ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصَارَى الْمَسِيحُ
ابْنُ اللَّهِ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ
كَفَرُوا مِنْ قَبْلِ قَاتِلِهِمْ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾

"Yahudiler: 'Üzeyr Allah'ın oğludur' dediler. Hıristiyanlar ise: 'İsa Mesih Allah'ın oğludur' dediler. Bu onların ağızlarıyla söyledikleri (gerçeği yansıtmayan) sözleridir. Onların bu sözleri daha önce inkâr etmiş kimselerin söylediklerine benziyor. Allah onları kahretsin. Nasıl da haktan çevriliyorlar!"

Bu âyetlere baktığımız zaman Üzeyir'in (*aleyhisselam*) ve İsa'nın (*aleyhisselam*) Allah'ın oğlu olduğunu iddia etmektedirler bu iddia ise beşeri ilahlaştırmaktır.

Bu ise şirktir. Dolayısıyla ehli kitap denen Yahudi ve Nasârâ'nın bu itikatla şirk içinde oldukları anlaşılmaktadır.

Bizim bunlarla diyalog yapmayı meşru görmemiz asla caiz değildir. Bunlarla bu bozuk itikadı nasıl paylaşacaksınız? Buna imkan var mı?!

İkinci bir husus Yahudi ve Nasârâ Hazreti Peygamber'i peygamber olarak kabul etmiyor. Hâlbuki Hazreti Muhammed Allah'ın peygamberi olduğunu ve Kur'an diye bir kitap kendisine indirildiğini ilan etmiştir.

Hâşâ peygamber olmadığı halde peygamberliğini ilan etmişse kendisine kitap indirilmediği halde kitap indirildiğini iddia ederse böyle bir kişinin Allah'a iftira etmiş olması gerekmez mi?! Peygamberimizi Allah'a iftira eden bir müfteri gözüyle gören Yahudi ve Nasârâ ile nasıl ve ne şekil diyalog kuracaksınız?! Senin dinini de peygamberini de dini kuralların tamamını da inkâr edip reddeden bu zümre ile nasıl diyalog kuracaksınız?! Böyle bir dinle bağdaşan İslâm, İslâm dini olur mu?!

İşte 21. asrın dinleri radikal İslâm, lâik İslâm ve diyalogcu İslâm bütün bunlar İslâm olmayan sözde İslâm'dan ibarettir.

Gerçek din Allah indinde müteber olan Allah ve Rasûlü'nün kabul edip nezaret ettiği sahîh din olan İslâm dinidir. Bu dinde ifrat tefrit yoktur. Buyurulduğu gibi ve buyurulduğu şekilde İslâm'dır. Cenâb-ı Hak bizleri bu sağlam dinden Allah indinde muteber olan ve Rasûlüllâh'ın yaşadığı İslâm'dan ayırmasın. Âmîn! Vesselam...

Mahmud Efendi
Hazretleri'nin
KIYMETLİ KELÂMLARINDAN

- Şehit olun, âlim olun, zengin olun. Fakat **Allâh** için olun.
- Canından ayrıldılar, **Rasûlüllâh** (*Sal-
lellâhu Aleyhi ve Sellem*)den ayrılmadılar. (Sümeyye (*Radiyallâhü Anhâ*) vâlidemiz hakkında)
- İhlâsın derecesine göre sevap veriliyor.
- Üç şey lazım cemaat-i Müslimîn!
İlim, amel, ihlas.

• İlla çalışalım çabalayalım. Bir miktar uyuduktan sonra kalkıp çalışalım, çabalayalım. Gündüz çalışıp, çabalayalım. Yemek yerken, bir meşrubat içerken çalışalım, çabalayalım. Bu nasıl olacak? Gönül **Mevlâ** ile olmak sûretiyle.

• Her işi **Allâh** için yapalım. Sonra âhirette rezil oluruz. Benim en çok korktuğum şey bu. Sâdikane kul olalım, zira âhirette bize fayda verecek olan sadâkatimizdir.

• Mal ile insan adam olur mu?! Olmaz. Sene geçmekle (yaşlanmakla) insan adam olur mu?! Olmaz. Ya ne ile insan adam olur? Kemâl (mânevî olgunluk kazanmak) ile.

• İnsan maaş için imam olmamalı, **Allâh** için olmalı.

• Bir insan ihlâsa ne kadar riâyet ederse, ameli o kadar makbul olur.

• Câminin yanından geçerken yüz çevirirler, susuz kalınca alır kovayı câmiye gelirler. Senin yanında bir kova su kadar değeri yok mu **Allâh**'ın?!

• Farzlar kulu **Mevlâ**'ya yaklaştıran ibadetlerdir. Nafileler de yaklaşmanın devam etmesine sebeptir.

• Bir gün **Efendi Babam** (*Kuddise Sirruhû*) bana dedi ki: “Oğlum **Mahmud**! Bu bizim yaptığımız ibadetler **Mevlâ**'nın huzuruna layık mıdır?! Gönlümüz başka şeylerle dolu, midemiz artık ve posayla dolu iken kılınan namaz **Mevlâ**'ya layık olur mu?!” Ben de: “Olmaz” dedim. **Efendi Babam** (*Kuddise Sirruhû*):

“Doğru söylüyorsun” dedi. Bu sefer “Ama bu ibadeti bir puta yapsan, şirk olarak sayılır mı?” diye sorunca “Sayılır” dedim. “Öyleyse bu ibadetlerimiz de kabul olur!” buyurdu.

• Bize kalsa: “Anne olayım da, anneanne olayım da, baba olayım da, dede olayım da sonra ibadet edeceğim” deriz. Din işlerini hiç önemsemiyorsunuz. Dünya sizin, âhret **Mahmud**'un öyle mi?! Âhret hususunda bir şey denilince kızılıyorsanız, bu cahilliğin alametidir.

Altmış, yetmiş, seksen, doksan da olsa seneler geçiyor, ömür bitiyor. Bir gün gelecek, ehemmiyet vermediğiniz o âhret ile karşı karşıya kalacaksınız.

• Birbirimizi ibadete sevk edelim. “Hadi sen de çalış, ben de çalışayım. Sen şöyle yapma, ben de şöyle yapmayayım” demeliyiz. Böyle olursa buna tam ihvanlık denir.

• Şu dünya işine şaşıyorum. Dünya geçimi için kaç kilometre yerin derinliklerine inerek çalışıyorlar. Şu on paralık dünyanın geçimi için ne zahmetlere katlanılıyor hiç düşündünüz mü?!

Yedi yaşındaki bir çocuğun taşıyacağı kadar kolay olan şeriat bize ağır geliyor. Şeriatın ağırlanan bilsin ki kendisinde şirk vardır. Yani kalbinde masiva vardır. **İmâm-ı Rabbânî** (*Kuddise Sirruhû*) buyuruyor ki: “İnsanın kalbinde ne kadar şirk varsa ibadet ona o kadar ağır gelir.”

(*Mahmud Efendi Hazretleri'nden Duyulan Hikmetli Sözler*, sh:18, 172-173, 295-297)

DİYANET'TE GÖREVLİ SÂBIK BÂZİ ZEVÂTA; BARDAKOĞLU İLE GÖRMEZ'E VE KURAMER YAYINLARINDAKİ ŞİRK İFÂDELERİNE REDDİYE -2-

DR. AHMET GELİŞGEN Din İşleri Yüksek Kurulu Uzmanı

Bu yazının ilk kısmı geçen ay yayımlanmıştı.

B) DİYANET VE İLİNTİLİ BULUNDUĞU KURUMLARDA KUR'AN ALEYHİNE DÜŞÜNCE VE FAALİYETLERDEN ÖRNEKLER

Yukarıda, sahabe yaralandığında Kur'an da yara alır demiştik. Nitekim aşağıdaki örneklerde görüleceği gibi, bazı teologlar yıllar önce, Kur'an'da Allah kelamı olmayan sözlerin bulunduğunu ve Kur'an'ın kaynak değerinin tartışılması gerektiğini açıktan söylemeye başladılar bile.

Bardakoğlu Ebu Zeyd'e Destek Veriyor

Bunların ilk ve en önemlisi kabul edilebilecek hadise, eski Başkan Bardakoğlu'na aittir.

Diyanet yayınları arasındaki “Uluslararası Avrupa Birliği Şûrası Tebliğ ve Müzakereleri (3-7 Mayıs 2000) I” adlı, Ankara, 2000” baskılı kitapta yer alan Ebû Zeyd isimli Mısır'lı bir Teolog;

Kur'an'ın, Allah'ın sözleri olduğu inancının yeniden mercek altına alınması gerektiğini, Kur'an'ın sözlü bir iletim döneminden geçtiğini ve tarih boyunca şimdi okuduğumuz Kur'an'ın geliştiğini, Kuran'ın savunmasını yaparken “sonsuz Kur'an” denen kavramın uydurulduğunu (*Şüphesiz Kur'an'ı biz indirdik, onu mutlaka biz koruyacağız, ayeti kastediliyor*) ve bunlara artık son verilmesi gerektiğini, Arap kültürüyle dolu bir kitap olduğu, Peygamber Efendimiz'in peygamber olduğunun da şüpheli olduğunu, Kur'an-ı Ke-

rim’de surelerin dizilişinin de problemlili olduğunu, lafız olarak kadınları dövme-
ten söz eden Nisa Suresi’ndeki ayet-i kerimenin esasen ayet olmayıp yorum ola-
rak Kur’an’a sokulduğunu, hicrete kadar okunması ve yazılması yasaklanan(!) bir
Kur’an’ın günümüze kadar gelme imkânının olmadığını belirten ifadeler sarfediyor.
(Orijinal ifadeler için bkz. a.g.e, s. 441 ve 442; anlaşılabilmesi için ifadeler özetlen-
miş ve vülgarize edilmiştir).

Bu ifadelerle ulemanın tepkisi üzerine *Bar-
dakoğlu*, Kur’an’ın uyduruk bir kitap oldu-
ğunu belirten Ebu Zeyd’de destek vererek,
ona tepki gösteren ulemaya tepki gösteriyor.
Yaptığı çıkışta, karşı çıkanları hoşgörüsüz-
lükle suçluyor, Ebu Zeyd’i söylediklerinden
dolayı tebrik ediyor, “çok mutlu oldum, ...
*Ebu Zeyd’den çok istifade ettim, ... Kendisini
de yakinen takip ediyoruz, biz, kendi konula-
rımızı dindar olarak değil, bir akademisyen
olarak, bir ilahiyatçı olarak ele almak zo-
rundayız...*”, diyor. (A.g.e. s.517, 518).

Ebû Zeyd’in, yukarıdaki sözlerini onay-
layan Ali Bardakoğlu, sekiz sene Diyanet
İşleri Başkanlığımızı yürüttü. Ondan sonra,
“öğrencim, çırağım” diyerek, cüppe ve fesini
kendini eliyle giydirip görevini teslim ettiği
Mehmet GÖRMEZ de o dönemde kendisi-
nin “Başyardımcı”sı idi...

TDV’nin Kur’an ve Kadın Sempozyumu

Türkiye Diyanet Vakfı tarafından 2010
yılında düzenlenen “Kur’an ve Kadın

Sempozyumu”nda, Kuran tasavvurumu-
zun (inancımızın) gözden geçirilmesi ve
Kur’an’ın kaynak değerinin tartışılması
gerektiği, Kur’an’ın nasıl hâsıl olduğu ve
Kur’an içeriğinin nasıl oluştuğu konusunun
irdelenmesi gerektiğine vurgu yapılıyor.

Aynı sempozyumda, Müslüman bireyin,
“dinin kendisinde” rahatsız eden bir mese-
leyle karşılaşması halinde, eleştirel bir tu-
tum sergileyebileceği ifade ediliyor.

Bu bağlamda Mu‘tezilî imamı Amr b.
Ubeyd’den nakille, sahabeden gelen bir ha-
berin reddedilebileceği, Hazreti Peygam-
ber’den gelip de vahye uymayan şeyin de
kabul edilemeyebileceği, (Müslüman bireyi
rahatsız eden şeyin) Allah’ın sözü olması
durumunda ise Allah’a, (parmağını sallayarak)
‘sen bizimle böyle misaklaşmadın!’
şeklinde itirazda bulunulabileceği ifade edi-
liyor. (Bkz. Kur’an ve Kadın Sempozyumu
4-5 Haziran 2010, TDV, 2013, Ankara, s.
168, 183-185).

Bardakoğlu’nun Başında Bulunduğu Kuramer Yayınları

Yönetimi Diyanet tarafından oluşturulan Türkiye Diyanet Vakfına bağlı 19 Mayıs
Üniversitesi Bünyesindeki “KURAMER”in de, İslam itikadına aykırı kitaplar ya-
ynladığı görülmektedir. Bu kitaplardan biri, 2016’da yayınlanan, W. Montgomery
WATT’a ait, “HAZRETİ MUHAMMED MEKKE’DE” adlı kitaptır.

Adı geçen kitapta, Hazreti Muhammed (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*)in, beşerden bir öğ-
retmenin olabileceği (s.199), Hazreti Muhammed’in, mesajı beşer yardımı saye-
sinde ortaya koyduğu iddialarının, beşer kelamı olduğu anlamına gelmeyeceği, si-
hirden söz edilen yerlerde kastedilenin, sihirbazın gizli bilgisinden üretilen beşeri
bir şey olduğu (s.165), Kur’an’daki kıssaları aşına olduğu birinden almış olabileceği

(s.199), Kur'an kıssalarının Tevrat'la örtüşmesinden ötürü böyle ilişkilendirilebileceği (s.199), o günkü duruma uyması için kıssaların Hazreti Peygamber (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*)e sezgi yoluyla da verilebileceği (s.201), Hazreti Peygamber (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*)in, kıssa ile kıssadaki öğretiyi (ana fikri) karıştırmak suretiyle bunların tamamını vahyedilmiş zannettiği (s.200), kıssaların telepatik özelliği olan olağanüstü bir yöntemle Hazreti Peygamber'e gelmiş olabileceği (s.200), dolaşımdaki bilgilerin Muhammed'e aktarılmış olabileceği (s.199) gibi, Kur'an'ın Allah kelamı olduğu konusunda şüpheye düşürecek pek çok vehim dile getirilmektedir.

Kur'an'ı, Hazreti Peygamber (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*)in büyük bir deha eseri olarak da tanıtan aynı kitapta (s. 198), Hazreti Peygamber (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*)in, davasında başarı için putlara tapma eğiliminde olduğu (s.143), müşriklerden elde ettiği dünyevi menfaatler karşılığında onların ilahlarını bir bakıma tanıdığı (s.139), Lat ve Menat'ın semavi varlıklar olduğu ve bunun İslamiyet'e aykırı olmadığı (s.139), Lat, Menat ve Uzza'yı Allah'tan daha düşük seviyede kutsal varlıklar olarak kabul ettiği (s.138), Garânîk (şeytan ayetlerin)i Kur'an'ın bir parçası olarak bir kere okuduğu (s.136), Lat ve Menat'ın tali derecede semavi varlıklar olduğuna itiraz edilemeyeceği (s.139), tevhid bildiren Zariyat Suresi'nin 51/51 ayetinin sonradan eklendiği, Kur'an'ın genel olarak hadislerdeki tarihi malzemedeki çıkartılan resmi doğrular gibi olduğu (s.169), saçmalıklarına yer verilmekte ve bu bilgiler, mütercim veya yayıncı tarafından kesinlikle tenkit edilmemektedir.

Kuramer'in bastığı kitaptan örnek olarak verilen bu iddia ve şüpheler, Hazreti Peygamber Efendimiz'in peygamberlik sıfatlarına ve Cebrail (*Aleyhisselâm*)ın Allah'tan aldığı vahyi açık ve net bir şekilde ona ilettiğine şüphe ve gölge düşürecek, İslam itikadına aykırı batıl iddialardır.

Frankfurt İslam İlahiyatı Bölümü

Diyanet'in tepki çeken önemli faaliyetlerinden biri de, başlangıçta Diyanet iş birliği

ile Ömer Özsoy idaresinde kurulan Goethe Üniv. Frankfurt İlahiyat Bölümü faaliyetleridir. Bu faaliyetlerden biri, 2008'de düzenlenen sempozyumdur.

Konu ile ilgili olarak medyada yer alan haberlerde, zamanın Dış İlişkilerden Sorumlu DİB Bşk. Yardımcısı Mehmet Görmez'in de aralarında bulunduğu Yasin Aktay, Mustafa Öztürk, İlhami Güler ve Burhanettin Tatar'dan oluşan bir heyetin katılımıyla, 05-07 Haziran 2008 tarihleri arasında Frankfurt'ta, "**İslam**"ın Manevi Mirası: Günümüzde Kuran" konulu bir sempozyum tertiplendiği, bu sempozyumun, Ömer Özsoy'un görevlendirildiği Goethe Üniversitesi "*İslam Dini Vakıf Profesörlüğü ve İslam Araştırmalarını Teşvik Topluluğu (GEFIS)*" üzerinden yürütüldüğü, sempozyuma, İsrail'den, ve Avrupa'nın muhtelif yerlerinden ünlü oryantalistlerin katıldığı, bilgilerine yer verilmiştir.

Medya kaynaklarına göre sempozyumda, "*Kuran'ın onda birinin geçerli olduğu, geri kalanının ise tarihsel olduğu, Kur'an'ın ebediyen geçerli olmadığı ve evrensel olmadığı, Kur'an'ın ilk asırda yazılı metin olmadığı ve Kur'an'ın, Süryani-Hıristiyan unsurlarla dokunmuş olduğu*" temalarına yer verilmiştir. Medyadaki haberlerde, Mehmet Görmez'in, sempozyum açılış konuşmasını yaptığı da belirtilmektedir.

Gerek Ömer Özsoy'un kendisi tarafından yabancı basına verilen röportajda, gerekse Yasin Aktay'ın 16.06.2008 tarihli Yeni Şafak'taki yazısında, Frankfurt Goethe

Üniversitesi'nde Prof. Ömer Özsoy başkanlığındaki İslam Kürsüsü'nün, 2003 yılında Diyanet İşleri Başkanlığı ile iş birliği içinde kurulduğu belirtilmektedir. (Bkz. <http://www.yenisafak.com/yazarlar/yasinaktay/almanyada-islam-ve-oryantalizmin-etkileimi-11433>; (<http://www.evan-gelisch.de/inhalte/101383/27-08-2010/frankfurter-islam-studien-betonen-die-theologie>).

DİB Başkanı Ali Bardakoğlu'nun, 27.02.2008 tarihinde Anadolu Ajansı'na yaptığı basın açıklamasında da aynı hususa temas edilmiştir. Bu basın açıklaması, Diyanet sitesinde de 28.02.2008 tarihinde yayınlanmıştır.

Basında yayınlanan Ömer Özsoy ve Diyanet ilişkisine dair eleştirilerden sonra, yukarıda kaynak olarak gösterilen bazı linklerin silindiği gözlemlenmiştir. Ancak konu ile ilgili çok sayıda medya haberi tarafımızca önceden kopyalanmış ve dökümü alınmıştır. Bu haberler doğru mudur, bilemiyoruz. Ancak bu konuda bir töhmet varsa, ilgililerin bir açıklama yapmalarının faydalı olacağı düşüncesindeyiz.

SONUÇ:

Diyanetteki bu denli vahim durum karşısında “ulema”, daha ne kadar susacaktır acaba?! Alimler Birliği kuruluşlarımız ne iş görüyordur, merak ediyoruz doğrusu?! Sünneti çoktan hallettiler(!), artık Diyanet'in yan kuruluşlarında Kur'an'ın Allah kelamı olup olmadığı, Allah kelamı olsa bile kaynak değerinin olup olmadığı tartışılmaktadır.

16 Nisan referandumundan sonra kamuoyu artık, Hükümetimiz tarafından da gerekli adımların atılmasını beklemektedir. Bunun zamanı çoktan gelmiş ve geçmektedir bile...Unutmayalım ki Fetöcülüğün fikri temellerine de inilmeden, fiziki takip ve tecziyelerle bu işin üstesinden gelinemez. Bu sözlerimizden, fikir ve çalışmalarını eleştirdiğimiz Diyanet yöneticilerini “Fetöçülük”le itham et-

tiğim anlaşılmasın! Sadece şunu söyleyebiliriz: “Diyanet'te ileri boyutta, “Dinler Arası Diyalog” ve “ılımlı İslam” olarak değerlendirilebilecek faaliyetler mevcuttur, fikirlerini eleştirdiğimiz Diyanet yöneticilerinin düşünceleri de, yazılarından anladığımız kadarıyla bu zemine uygundur. Niyetlerini ise bilemeyiz.”

Şu da bir vakiydir ki, Diyanet yönetiminin bu türden fikir ve tutumları; Diyanet ve Diyanet'le doğrudan ilintisi olan TDV, TDV/29 Mayıs Üniv/ Kuramer, Frankfurt İslam İlahiyatı Bölümü yayın ve faaliyetlerine fazlasıyla yansımıştır. Diyanet'in bu yapısının, Türkiye'mizde bulunan sivil toplum örgütü ve şahısların İslam itikadına aykırı faaliyet ve söylemlerine de manevi destek ve motivasyon olduğu kanaatindeyiz. Bu yüzden, zararlı addedilen dini anlayışa sahip ilahiyatçıların, Diyanet'te yönetici olmaları kamuoyunu ve bizi yakından ilgilendirmektedir. Yoksa kendi zaviyesinde özel fikirlere sahip olan kimseleri, topluma zararları olmadığı sürece eleştiri konusu yapmayız.

Diyanet ve etkin yöneticilerine ait bütün ve görüş ve faaliyetler, bu yazıda yer almamaktadır. Bu yazıda bulunanlar, sadece Kur'an ve Sünnet'in hucciyyetine aykırı fikir ve faaliyetlerden bir demetten ibarettir. Örneğin; Görmez'in, dinde Rönesans talebi, ehli kitap erkeklerle Müslüman hanımların evlenebileceği, hayırlı kadınların namaz kılabileceği ve oruç tutabileceği, başörtüsünün taabbudi, yani bağlayıcı dini emir olmaktan ziyade, hükümü değişen ahlaki (müstehaplık bildiren) bir hüküm olduğu gibi görüşlerine; ayrıca Diyanet ve TDV'nin sakıncalı sayılacak diğer yayın ve faaliyetlerine burada temas edilmemiştir.

Selam ve Dua ile Allah'a emanet olunuz!

Bu makale www.ahmetgelisgen.com adresinden alınmıştır.

HASAN KUDUOĞLU

DEVLET-İ ALİYYE'NİN OTUZUNCU ŞEYHULİSLÂMI ES'AD EFENDİZÂDE

EBÛ SA'İD MEHMED EFENDİ

(Rahimehûllâh)

Vilâdet târihi: 1003 / 1594 - Vefât târihi: 1072 / 1662

Şeyhulislâmlık târihi: 3 kere bu makâma getirilmiştir

İlk meşîhati: 18 Zülhicce 1053 - 29 Zülka'de 1055 / 27 Şubat 1644 - 16 Ocak 1646

İkinci meşîhati: 17 Ramazân 1061 - 11 Ramazân 1062 / 3 Eylül 1651 - 16 Ağustos 1652

Üçüncü meşîhati: 12 Safer 1064 - 5 Receb 1065 / 2 Ocak 1654 - 11 Mayıs 1655

Şeyhulislâmlık müddeti: 4 yıl, 2 ay, 11 gün - Şeyhulislâmlar arasındaki sırası: 30. Şeyhulislâm

Meşîhat makâmındaki sırası: 39, 44 ve 46 - Meşîhat dönemindeki pâdişah: **Sultan İbrâhîm** ve **4. Mehmed**

- Târihçe-i Hayât-ı Necîbesi -

1003 yılı sonlarında (1594) İstanbul'da doğdu. **Hoca Sa'deddîn Efendizâde Şeyhulislâm Es'ad Efendi'nin** oğludur. Asıl adı **Ebû Sa'îd Mehmed**'dir. **Es'ad Efendizâde Ebû Sa'îd Mehmed Efendi** olarak tanınmıştır. Kendisi **Hoca Sa'deddîn Efendi'nin** âilesinden gelen 4. şeyhulislâmdır.

- İlmî Hayâtı ve Vazîfeleri -

Medrese tahsîlini tamamladıktan sonra amcası **Şeyhulislâm Hoca Sa'deddîn Mehmed Efendi'den** (Çelebi Müftü) mülâzemet aldı.

Zülhicce 1022'de (Ocak-Şubat 1614) **Rüstem Paşa Medresesi'ne** müderris olarak atandı. (Bkz: Resim-1)

Ardından **Üsküdar Mihrimah Sultan Medresesi'nde** (Bkz: Resim-2), Sahn-ı Semân medreselerinden birinde **Receb 1027'de** (Hazîran-Temmuz 1618), **Şehzâde Medresesi'nde** Şa'bân 1028'de (Temmuz-Ağustos 1619) ve **Süleymâniye medreselerinden birinde Safer 1030'da** (Ocak 1621) müderrislik yaptı.

1- Kânûn Sultan Süleyman'ın kızı Mihrimah Sultan'ın eşi olan Sadrazam Rüstem Paşa'nın İstanbul Cağaloğlu'ndaki Mîmâr Sinan imzalı medresesi

2- Kânûnî Sultan Süleyman'ın kızı Mihrimah Sultan'ın, Üsküdar'daki Mîmâr Sinan yapısı külliyesi (medresesi sağdadır)

Ardından kadılığa geçerek Ramazan 1030'da (Temmuz-Ağustos 1621) Şam kadısı oldu, Rebî'ulevvel 1032'de (Ocak-Şubat 1623) azledildi. Zülhicce 1032'de (Ağustos-Eylül 1623) Bursa ve Muharrem 1033'de (Ekim-Kasım 1623) Galata kadılıklarına getirildi.

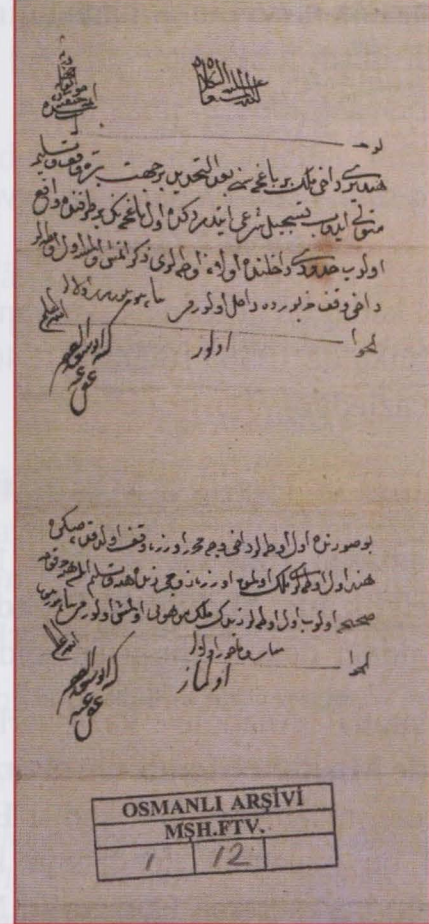
Muharrem 1034'de (Ekim-Kasım 1624) İstanbul kadısı oldu. Muharrem 1035'de (Ekim-Kasım 1625) bu görevden ayrıldı. Fakat Cemâziyelevvel 1036'da (Ocak-Şubat 1627) ikinci defâ İstanbul kadılığına tâyin edildi.

Ramazan 1038'de (Nîsan-Mayıs 1629) Anadolu, Zülka'de 1039'da (Hazîran-Temmuz 1630) Rumeli kazaskeri oldu.

1631'de kendisine Gümülcine arpalığı verilerek kazaskerlikten azledildiyse de 1640'ta yeniden Rumeli kazaskeri oldu.

- Şeyhulislâm Olması (İlk Meşîhati) -

18 Zülhicce 1053'te (27 Şubat 1644) Şeyhulislâm Zekeriyâyâde Yahyâ Efendi'nin ölümü üzerine meşîhat makâmına getirildi. (Bkz: Resim-3)

3- "Allâhu'l-Müste'ân aleyhi't-tüklân

Bu mesele beyânında eimme-i Hanefiyyeden cevap ne vechiledir ki?

Hind yeri dahi mülk bir bağçesini ba'de't-tahdîd bir cihet-i birre vakf ve teslîm-i mütevellî edip tescil-i şer'î etdirdikde ol bağçenin bir tarafında vâki olup hudûdu dâhilinde olan odaları zikretmiş olmasa ol odalar dahi vakf-ı mezbûra dâhil olur mu? Beyân buyrulup müsâb olalar.

el-Cevâb: Allahu a'lem olur.

Ketebehû Ebû Sa'îd el-fakîr. Ufiye anh.

Bu sûretde ol odalar dahi vech-i muharrer üzere vakıf oldukdan sonra Hind ol odaları mülk olmak üzere zevci Zeyd'e hibe ve teslim eylese hibe-i merkûme sahîha olup ol odalar Zeyd'in mülk-i mevhûbu olmuş olur mu? Beyân buyrulup müsâb ve me'cûr olalar.

el-Cevâb: Allâhu a'lem olmaz.

Ketebehû Ebû Sa'îd el-fakîr. Ufiye anh."

Bu duruma **Cevrî** tarafından şu mısra ile târih düşürülmüştür:

أولهُ صَدْرٍ جَاهٍ فَتَوَادَهُ مُؤَيَّدٌ بُو سَعِيدٌ

“Ola sadr-ı câh-ı fetvâda müeyyed
Bû Sa‘îd.” (1053)

İki yıl kadar bu görevde kaldıktan sonra 29 Zülka‘de 1055 (16 Ocak 1646) târihinde azledildi.

- İkinci ve Üçüncü Meşihati -

17 Ramazan 1061‘de (3 Eylül 1651) **Karaçelebizâde Abdülaziz Efendi**‘nin yerine ikinci defâ şeyhulislâm oldu.

Bu sırada Anadolu kazaskerliğine **Bâlîzâde Mustafa Efendi**‘nin getirilmesi üzerine, mâzul İstanbul kadısı **Es‘ad Efendi** bu makâmın kendisinin hakkı olduğunu ileri sürerek **Ebû Sa‘îd Mehmed Efendi**‘ye karşı çıktı.

Bu küstahlık üzerine aralarında çıkan münâkaşada **Ebû Sa‘îd Efendi, Es‘ad Efendi**‘yi tokatladı ve kavuğunu düşürdü. Bu hareketi ilmiye mesleğine karşı bir hakâret olarak gören ulemânın tepkisi üzerine **Ebû Sa‘îd Efendi** 11 Ramazan 1062‘de (16 Ağustos 1652) görevden alınarak yerine **Bahâyî Mehmed Efendi** getirildi.

İki yıl sonra 12 Safer 1064‘de (2 Ocak 1654) **Bahâyî Mehmed Efendi**‘nin vefât etmesiyle üçüncü defâ şeyhulislâm oldu.

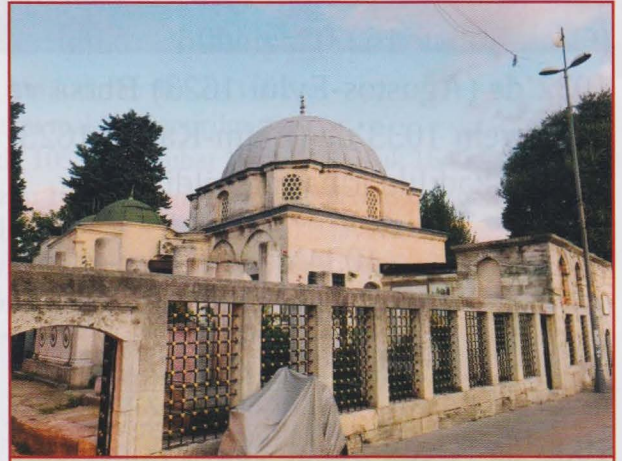
Cem‘î Çelebi üçüncü kere şeyhulislâm olmasına şu mısra ile târih düşürmüştür:

بُو سَعِيدٍ جَاهٍ پِيرَا أَوْلَدِي مُفْتِي زَمَانٍ

“**Bû Sa‘îd-i câh-pîrâ** oldu müfti-i zaman.” (1064)

Bir yıl dört ay kadar kaldığı bu görevi sırasında sadâretin **Derviş Paşa**‘dan alınıp onun yerine daha uygun bir vezîriâzam bulunması çalışmalarına girdiği gibi bu makâma **İpşir Mustafa Paşa**‘nın getirilmesinde de faal rol oynadı. Ancak bu faaliyetleri onun azline yol açtı. **İpşir Paşa**‘ya karşı çıkan âsiler vezîriâzam ile şeyhulislâmın îdâm edilmesini istediler.

Bu arada **Ebû Sa‘îd Efendi**‘nin konağına saldırarak atası **Hasan Can Çelebi** zamânından beri birikmiş olan âileye âit eşyâ ve kitapları yağmaladılar. Güç durumunda kalan **4.Mehmed, İpşir Paşa**‘yı

4- Hoca Sa‘deddîn Efendi‘nin ve âilesinin medfun bulunduğu Eyüp‘teki Saçlı Abdülkadir Efendi Mescidi

zorbalara teslim ettiyse de **Nakîbüleşraf Zeyrekzâde**‘nin karşı çıkması üzerine **Ebû Sa‘îd Efendi**‘ye dokunmadı ve onu 5 Receb 1065‘de (11 Mayıs 1655) şeyhulislâmlıktan azlederek bu makâma **Kocahüsamzâde Abdurrahmân Efendi**‘yi getirdi.

- Vefâtı -

Ebû Sa‘îd Efendi (Tophane ile Kaba-taş arasındaki) Fındıklı‘daki çiftliğinde oturup affı için haber beklerken Çınar Vak‘ası‘nda kendisini destekleyen

saray ağaları öldürülünce ümîdi kırıldı, hattâ muhâliflerinin gayretiyle arpalığı olan Gelibolu'ya gönderildi. Bir müddet sonra Şa'bân 1065'te (Hazîran-Temmuz 1655) İstanbul, çiftliğine dönmesine izin verildi.

Daha sonra Rodosçuk (Tekirdağ)a gönderildi. Bir süre rütbe tenzîli ile göreve alınarak Cemâziyelâhir 1066'da (Mart-Nîsan 1656) Ümmü'l-Kurâ (Mek-

5- Es'ad Efendizâde Ebû Sa'îd Mehmed Efendi'nin Eyüp'teki Saçlı Abdülkadir Efendi Mescidi'ndeki âile hazîresindeki kabri

ke), ardından sırasıyla Kudüs, Şam ve Konya kadılıkları kendisine tevdi edildiği hâlde gitmek istemeyip saraydaki ağalardan Şa'bân Halîfe ve eşi Melekî (Melek) kadınla haber salarak kendini bu vazîfelerden affettirerek İstanbul'a döndü.

Rebî'ulevvel 1073 (Ekim-Kasım 1662) siroz hastalığından vefât etti ve Eyüp'te Saçlı Abdülkadir Efendi Mescidi hazîresindeki âile mezarlığına defnedildi. (Bkz: Resim-4 ve 5)

Vefâtına «الْخِتَامُ» “Son” (1072) kelimesi ile târih düşürülmüştür.

- Şahsiyeti -

Ebû Sa'îd Efendi'nin “Sa'îd” mahlası ile yazdığı manzûmeleri bulunmaktadır. “Âsım Tezkiresi”ne (vr:8a) göre “Mecmû'a-i Eş'âr” adlı eseri bulunmaktadır.

Rûhu için el-Fâtiha.

Kaynaklar:

(Mehmet İpşirli, Tdv İslâm Ansiklopedisi, 10/281; Müstakimzâde Süleymân Sa'düddîn, Devhatü'l-meşâyih, sh:50-52; Aynı mlf., Devhatü'l-meşâyih (me'a-zevl), Süleymâniye Ktp., Yazma Bağışlar, rakam:5497, verak:23a-24a; Şeyhî, Vekâyi'u'l-fuzalâ, 1/295-297; Mehmed Süreyyâ, Sicill-i 'Osmânî, 1/187; Şemsüddîn Sâmî, Kâmûsu'l-a'lâm, 1/723; Muhammed eş-Şâmî, Hulâsatü'l-eser, 1/127-128; İlmiyye Salnâmesi (haz. Seyid Ali Kahraman, Ahmed Nezih Galitekin, Cevdet Dadaş), sh:370-372, 751-752; Ahmed Sıdkî, Mu'cemü şüyûhi'l-İslâm fi'l-'ahdi'l-'Osmânî, 1/446-451; Abdülkadir Altunsu, Osmanlı Şeyhülişlamları, sh:67-68; Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü, Osmanlı Arşivi'nde Şeyhülislam Fetvaları, sh:13-14, 39; Serhat Başar, Osmanlı Şeyhülişlamları, sh:89; M.Orhan Bayrek, İstanbul'da Gömülü Meşhur Adamlar, sh:68; İsmail Hami Danişmend, İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi, 5/123, 125-126; Uzunçarşılı, Osmanlı Tarihi, 4/465-465, 472; Ali Fuat Bilkan ve Yusuf Çetindağ, Şeyhülislâm Şâirler, sh:101-103; Na'imâ, Târih, İstanbul 1281-83, 3/46, 457, 4/62, 170, 6/164-165, 212)

İletişim adresi: hasan.kudu@hotmail.com

ÖMER FARUK KORKMAZ

KABİR AZABI VAR MI? -1-

Bugün hiçbir usûli metod izlemeksizin havâssının avamının tartıştığı bu mes’elenin hakikati birtakım mücerred hissi ve akli fikirlerle hercü merc edilmektedir. Sarf, Nahiv, Meani, Beyan, Bedî’, Usûl-i Tefsir, Usûl-i Fıkıh ilimleri gibi Müfessir olabilmenin ana temel unsurlarını teşkil eden ilimleri¹ tecrid ederek, daha da ötesi “**Sünnetsiz Kur’an**” anlayışının hâdimleri bu mes’elenin tahkikinde gülünç bir duruma düşmekten kendilerini alıkoyamamaktadırlar.

Konuşulan herhangi bir kelimenin anlamasını anlayabilme hususunda “Nirengi noktası” diyebileceğimiz Lafzın manaya vaz’ı itibariyle, Has, Amm, Müşterek, el-Cem’ü’l Münekker, Manaya delâleti itibariyle “Zahir, Nass, Müfesser, Muhkem, Hafi, Müşkil, Mücmel, Müteşabih² vs. olabilmesi gerçeğini bilmeksizin, Kur’an gibi nazmı baştan aşağıya mu’cize olan bir kitabı anladıklarına dair savundukları iddia “Kavl bir teşehhi” diyebileceğimiz mahza hevâdan konuşmaktır.

Selefin Kur’ân ve Sünnet Anlayışı

Şari’ tealanın “İnsanlara açıklaması için” inzâl ettiği³ Kur’an-ı Kerimin nasıl

anlaşılacağı hususunda kendi görüşleri kadar Peygamber Aleyhisselam’ın tefsirine önem vermeyen bu gürüh-i la yüflihûn Sünnet’in “Tebyin” yönünü göz ardı etmektedirler.

Evet, Sünnetin Kur’an üzerindeki te’sirlerinden biri de Sünnet’in Kur’an’ı “Mübeyyin” olmasıdır. Ve bu tebyin hareketi bazılarının zannettiği gibi Kur’an’a bir bedel arama çalışmasının bir parçası olmayıp, Mutarrif **İbn Abdullah**’ın tabiriyle “Kur’an’ı bizden daha iyi bilen (Peygamber)i taleb”⁴ çalışmasının ta kendisidir. İşte bu bağlamda, **İmam el-Evzai**’nin “Kur’an Sünnete, Sünnetin Kur’an’a muhtac olmasından daha çok muhtacdır.”⁵ şeklindeki sözünün ne kadar mânidar olduğu tebeyyün etmektedir.

Esasen kabir azabının var veya yok olmasından öte, bugün hercü-ü merc anaforundaki sahipsiz mü’minlerin Kur’an ve sünnet algısının ne durumda olduğu mes’elesi daha mühimdir. Zaten bu konunun inkâr tarafının patlak verdiği nokta da bu noktadır.

Haber-i vâhid olan bir hadis hakkında görüşünü soran kişiye “*Sen benim kiliseden çıktığımı mı gördün, yoksa üzerimde zünnar⁶ mı görüyorsun?*”⁷ ce-

vabını veren **İmam Şafii**'nin sünnet hakkında ki bu tutumu yakalanmadan, yahud da **Abese süresi 31. ayette** bulunan (ب) kelimesinin manasını kendisine soran kişiye “Allah’ın kelamı hakkında bilmediğim bir şeyi söylersem hangi gök beni gölgelendirir ve hangi yer beni üzerinde taşır.”⁸ cevabını veren **Hazreti Ebu Bekir** (RadiyallahuAnh)’in Kur’an hakkında konuşmadaki şu hassasiyeti yakalanmadan ümmetin felahı gerçekleşmeyecektir.

Kur’an’daki Kabir Azabı

Bu mukaddimeden sonra Kur’an-ı Kerim’de kabir azabını anlatan ayetlerin tefsiri, Hadislerde geçen kabir azabı, ve bu konu hakkında Kelâm kitaplarında söylenenleri açıklayarak yazımızı idame edelim İnşallah...

Kabir ehlinin çoğu kâfirler ve âsilerden müteşekkil olduğu için bu mes’eyle alakalı yerlerde kabir azabı konu edilip kabirdeki nimetlendirme, meskütun anı bırakılmıştır.⁹ Kabir azabının münkirleri inkarlarına “Kur’an’da kabir azabının geçmediğini” mesned göstermekteyseler de yukarıda da değindiğimiz gibi bu durum onların Kur’an ayetlerini anlayacak ilim ve idrakten yoksun olmalarından kaynaklanmaktadır. Kur’an-ı Kerim’de kabir azabına işaret eden ayetler sırasıyla şöyledir.

En Yakın Azab Ayeti

1. “And olsun ki elbette biz o en büyük azaptan önce o en yakın azaptan bir kısmını muhakkak onlara tattıracağız. Ta ki onlar dönsünler.”¹⁰

İbn Kesir bu ayet-i kerimenin tefsirinde **el-Bera İbn Âzib, İmam Mücahid** ve **Ebu Ubeyde**’den ayette geçen “El-Azabü’l-Edna”/ En yakın azabın kabir azabı olduğunu nakl etmektedir. Hatta Mutezili **ez-Zemahşeri** dahi **İmam Mücahid**’den “Edna azab”ın kabir azabı olduğunu nakletmektedir.¹¹

Diğer taraftan bu azap “Kıtlık, Kuraklık, Esir düşme, Öldürülme” gibi kavramlar ile tefsir edilmekteyse de bunu kabir azabı olamayacağını söyleyenlere delil gerekmektedir.

Sabah Akşam Ateşin Kendilerine Arz Edilmesi

2. “Sabah, Akşam kendisine arz edilmekte oldukları o ateş! O (kıyamet) an(ı) meydana geleceği günde ise “Firavun hanedanını azabın en şiddetlisi (olan cehennem ateşi)ne girdirin (buyuracak).”¹²

Yine **İbn Kesir** bu ayetin tefsirinde **Ahmed İbn-i Hanbel**’den şu olayı nakleder:

Aişe (Radiyallahu Anha) Yahudi bir kadına ne zaman iyilik etse, o da ona “Allah seni Kabir azabından korusun” derdi. Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Selem) benim yanıma girdi. Dedim ki: “Ya Resulellah! (Sallallahu Aleyhi ve Selem) kıyamet gününden önce kabirde bir azap var mıdır? ‘Hayır. Bunu nerden duydun?’ buyurunca ben de: “Bu Yahudi kadın! Ne zaman ona bir iyilik yapsak ‘Allah seni kabir azabından korusun’ diyor.” Resulullah da “Yahudi yalan söyledi. Onlar Allah’a en çok iftira edenlerdir. Kıyamet günü dışında hiçbir azap yoktur.” buyurdu. Sonra Allah’ın beklemesini murad ettiği belli bir miktar bekledikten sonra bir gün, günün ortasında elbisesine sarılı ve gözleri kıpkırmızı bir şekilde insanların yanına çıkıp şöyle nida etti.

“Ey İnsanlar! Kabir karanlık gecenin yıldızları gibidir. Şayet siz benim bildiklerimi bilseydiniz az güler çok ağlardınız. Ey insanlar! Kabir azabından Allah’a sığınınız. Zira muhakkak ki kabir azabı haktır.”¹³

İmam Fahrurrazi şöyle dedi:

“Ashabımız bu ayetle kabir azabının isbatına delil getirmişlerdir. Ayet, sabah akşam o ateşin onlar (Firavun ve hanedanı) üzerine arz olunmasını gerektirmektedir. Bununla murad kıyamet günü değildir. Çünkü “O kıyamet anı meydana geleceğinde Firavun hanedanını azabın en şiddetlisine girdirin.” buyurmuştur. Bununla murad dünya da değildir. Çünkü sabah akşam ateşin onlara arz olunması dünyada hasıl olmamıştır. Dolayısıyla bu arz olunmanın ölümden sonra, kıyametten önce olacağı sabit olmuştur. Bu da, bunlar hakkında kabir azabının isbatı üzerine delâlet eder. Onlar hakkında sabit olunca, onların gayrısı hakkında da sabit olur. Çünkü farkı söyleyen kimse yoktur.

İtiraz:

Şayet şöyle denirse ateşin sabah akşam onlar üzerine arz olunmasından maksat dünyada birtakım nasihatlerin onlara arz olunması neden olmasın? Çünkü din ehli terğib ve terhib ile onlara vaaz edip Allah’ın azabıyla onları korkuttuklarında muhakkak ki o ateşi onlar üzerine arz etmiş oluyorlardı. Sonra biz şöyle deriz: “Bu ayette kabir azabına hamlolunmasına mani olacak şeyler vardır ki bunun beyanı iki vecihledir.

Bir: (Bu ayet kabir azabına yorulursa) bu azabın hiç kesilmeksizin daimi olan bir azap olması gerekir. Ve “Sabah-akşam ona arz olunurlar” cümlesi de azabın sadece bu iki vakitte meydana gelmesini gerektirir.

Dolayısıyla bu ayetin kabir azabına hamlolunamayacağı ortaya çıkmıştır.

İki: Sabah ve akşam ancak dünyada hasıl olurlar. Kabirde bunlar yoktur. İşte bu iki vecihle bu ayetin kabir azabına hamlolunmasının mümkün olmadığı ortaya çıkmıştır.

Cevab:

Birinci سوالın cevabı (şöyledir): Muhakkak ki dünyada, ateş işini hatırlatan kelimeler onlar üzerine arz olunmuştur. Yoksa ateşin bizzat kendisi değil. Dolayısıyla onların (münkirlerin) bu sözü üzerine ayetin manası “Ateş işini hatırlatan kelimeler onlar üzerine arz olunmaktaydı.” şeklinde olmaya intikal eder ki; bu da lafzın zahirini bırakıp mecaza dönme-yi gerektirir.

“Bu ayet, azabın bu iki vakitte (sabah-akşam) meydana gelmesini gerektirir ki; bu da caiz değildir” sözüne gelince: Deriz ki; Kabirde ona bu iki vakitte o azabın ulaştırılması sonra kıyametin kopması anında Cehennem’e atılıp bundan sonra azabının devam etmesi niçin caiz olmasın? Aynı şekilde sabah ve akşam tabirlerinin “devam”dan kinaye olarak zikrolunması da mümteni’ değildir/ olabilir. Mevlâ’nın, Onlar için orada rızıkları da sabah akşam mevcuttur.¹⁴ kavli-i şerifi gibi.

“Kabir ve kıyamette “Sabah-Akşam” yoktur” sözüne gelince deriz ki: “Dünya ehli için bu iki vakit meydana gelince o azab onlar üzerine arz olunur” denilmesi niçin caiz olmasın?¹⁵

İki Defa Azab Edeceğiz Ayeti

3. “Gerçekten de onlara iki defa azab edeceğiz”¹⁶

Bu ayette geçen iki azabın ne olduğu hususunda farklı görüşler beyan edilmiştir. **El-Kelbî** ve **es-Süddî** buyurdular ki “Efendimiz Aleyhis-salatü vesselam Cuma günü hutbe irad etti ve “Çık ya Fülân! Zira sen münafıksın. Çık ey Fülân! Çünkü sen münafıksın” buyurarak birtakım insanları mescidden çıkardı ve onları rezil etti. İşte (onlara yapılan) birinci azab bu olup ikinci azab ise “Kabir azabı”dır. **İmam-ı Mücahid** “Birinci azab Ölüm ve esir düşmektir” deyip ikinci azabın “Kabir azabı” olduğunu söylemiştir. **İmam Katade** birinci azabın “Dünya’da musibet ve felaket” olduğunu söyleyip ikinci azabın keza “Kabir azabı” olduğunu söylemiştir. **İbn Zeyd**, birinci azabın “Dünya hayatında malları ve evlatları hususundaki musibetler olduğunu söyleyip, ikinci azabın keza “Kabir azabı” olduğunu söylemiştir. **İbn Abbas** (*Ra-dıyallahu Anh*) birinci azabın hadlerin onlar üzerine ikame edilmesi olduğunu söyleyip ikinci azabın “Kabir azabı” olduğunu söylemiştir.¹⁷

Ahiret Azabından Önce Birçok Azab Daha Vardır

4. O zalim olmuş kimseler için gerçekten bu (âhiret azabı)ndan önce bir çok azab daha vardır.¹⁸

Bu ayette söz konusu edilen âhiret azabından önce zalim olan kimselere yapılacak birçok azab, yine kendilerine dünyada isabet eden “yedi sene kıtlık, Bedir günü ve Fetih günü başlarına gelen zillet” ve de kabir azabı olarak tefsir edilmiştir. **Al-lâme Alûsî**, ayette geçen (دون) kelimesine (قبل) manası verilmesi ve ism-i işaretle kasdolunan günün kıyamet olarak tefsir olunup, ism-i mevsulden de “umum” kasdolunması durumunda bu azabın “Kabir azabı veya Dünya musibetleri olacağını söylemektedir.¹⁹

Devam edecek inşaallâh...

Kaynaklar

1 Celaleddin es- Suyûtî, et-Tahbir fi ilmi’t tefsîr, Daru’l kü-tübî’l ilmiye Baskı.1 S.152

2 Bu konunun tafsilatı için bkz. Usûlu’s Şâşi S.15-29, Usulu’l Fıkh, Abdülvehhab Hallaf S.125-170

3 Kur’an, en-Nahl 44

4 Şatibî, el-Muvafakat 4/26 es-Sünne ve Mekânetuha fi’t teşri’il İslâmî Mustafa es-Sıbâî S.422 Daru’l Verrak 1423 Baskı.

3 Beyrut/Lübnan

5 Es-Sıbâî, a.g.e. S.423

6 Hristiyanların bir dini alâmet olarak beline taktıkları kemer

7 Nazratun âbira, Muhammed Zahid el Kevseri S.13

8 Es-Suyûtî, a.g.e. S.92

9 Sırrı Giridi, Nakdü’l Kelâm fi akaidi’l İslâm, S.239

10 Kur’an, es-Secde 21

11 İbn Kesir, Tefsiru’l Kur’a-ni’l Azim, 6/369, Benzer rivayet için bakınız Şihabu’ddin el-Alûsî, Ruhü’l Meânî 12/204 Daru’l Fıkr Beyrut

12 Kur’an el-Mü’min 46

13 İbn Kesir, a.g.e.

14 Kur’an, Meryem 62

15 Et-Tefsiru’l Kebîr, Fahu’ddin er-Râzî 9/5805-5806 D. Fıkr Baskı.1, 1426 Beyrut/Lübnan

16 Kur’an, et-Tevbe 101

17 Tefsîru’l Mazharî, Muhammed Senâullah el- Mazharî, 4/266 D. İhya’ittürası’l Arabî Baskı.1, 1425 Beyrut/Lübnan

18 Kur’an et-Tûr 47

19 Alusi,a.g.e. 15/61

Güldeste

Mustafa Özşimşekler

KABİR HAYATI VAR MI?

Ölüm son değil yeni bir hayatın başlangıcıdır. İşte bu yeni hayat kabirle başlar. Kişi öldü mü artık geriye dönüşü yoktur, zira dünya ile ruh arasında aşılması imkânsız bir perde **“berzah”** vardır. Nitekim Allah-u Teala şöyle buyurmuştur:

“Nihayet onlardan birine ölüm gelince der ki; ‘Rabbim! Beni (dünyaya) geri gönder. Ta ki, terk ettiğim (boşa geçirdiğim dünyada) salih amel yapayım’ der. Hayır! Bu, sadece onun söylediği (boş) bir sözden ibarettir. Onların ardında, tekrar dirilecekleri güne kadar (dönmelerine engel) bir berzah vardır.” (Müminun: 99,100)

“Berzah” lügat manası olarak; “iki şey arasındaki engel, perde, ayırıcı sınır” demektir. Istılâhî manası ise; “ölümle başlayıp yeniden dirilişin vukû bulacağı kıyamet gününe kadar devam edecek

olan **‘Kabir Hayatı’** veya **‘Berzah Âlemi’**dir.” İşte âyette geçen **“Berzah”** ile kastedilen budur. Yani ölen herkes bu berzah âlemine girecek, **“kabir hayatı”** yaşayacaktır.

İnsan öldüğü zaman toprağı eşip kabre koyulması gerektiğini de, bize Rabbimiz öğretmiştir. Nitekim Kur’an-ı kerim’de şöyle buyrulmuştur:

“Derken Allah-u Teala bir karga gönderdi. Ona kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini göstermek için yeri eşeliyordu. (Bunun üzerine Kabil:) ‘Yazıklar olsun bana, şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini gömmekten âciz mi kaldım?’ dedi ve pişmanlık duyanlardan oldu.” (Maide: 31)

Ölümden sonra başlayan hayata **“Kabir Hayatı”** denmesinin sebebi, insanlar genelde kabre gömüldüğü içindir. Yoksa herkese kabir nasip olmayabilir. Bu durum, o kişinin kabir hayatının olmadığı anlamına gelmez. Her insan ister toprağa gömülsün, ister boğularak denizin dibinde kalsın veya yırtıcı bir hayvanın karnında bulunsun ya da yanarak külü havaya karışsın fark etmez, insanın öldüğü andan itibaren kıyamet için dirileceği vakte kadar geçireceği zaman dilimine **“Kabir Hayatı”** denir.

İnsan için üç hayat vardır:

1- Dünya hayatı: Rûh’un, bedenle birlikte yaşadığı ve şu an içinde bulunduğumuz hayat.

2- Kabir veya Berzah hayatı: Rûh’un, dünyada iken içinde bulunduğu bedenden tamamen ayrılmasından sonraki hayat.

3- Ahiret hayatı: Kıyamet koştuktan sonra, Rûh'un dünyada iken içinde olduğu bedene dönmesi ile meydana gelen hayat.

Dünya hayatı çalışma, âhiret hayatı bu çalışmanın karşılığını görme yeridir. Sadedinde olduğumuz **“Kabir hayatı”** ise, birinci hayat ile ikinci hayat arasındaki zaman dilimidir. Bu hayat; salih kullar için huzur ikliminin başlayıp nimete mazhar olduğu, âsî kullar için de sıkıntıların başlayıp azap gördüğü metafizik bir âlemdir.

Günümüzde kabir hayatını, dolayısıyla **“kabir azabını”** inkar edip yok sayan bir zümre vardır. Tabi bunlar sadece kabir azabını değil, Ehli Sünnet ulemasının ittifakla kabul ettiği birçok meseleyi de inkâr ederler. Geçmiş ulema ve sülehanın Kur'an ve Sünnet çizgisinde ortaya koyduğu on dört asırlık tüm birikimi yok sayıp, yeni bir din anlayışı dizayn etmeye çalışırlar.

Bu taifenin şu belirgin özelliğini bilmemizde fayda var:

Onlar; **“Kur'an'a göre”** diye söze başlarlar ama âyetlere kendi anlayışlarına göre mana verirler. Felsefe yaparak zorlama tevillerle, âyetlere olmadık anlamlar yüklerler. Tabi konuyla ilgili hadisler, bunların verdiği mananın ne kadar yanlış ve çarpık olduğunu ortaya koyup foyalarını meydana çıkardığı için, **“hadisler Kur'an'a uymuyorsa reddederim”** diyerek, o konudaki tüm hadisleri inkar ederler.

Oysa bu zevatın kabul etmediği hadisler Kur'an'a değil, bunların çarpık anlayışına, zorlama teviller yaparak âyetlere verdikleri yanlış manalara uymaz. Dolayısıyla asıl reddedilmesi gereken hadisler değil, Kur'an'ı doğru anlamakta

problemi olan bu zevatın fasit görüşleridir. Zaten hadis-i şeriflerin rivayet edilmesindeki asıl maksat, Kur'an âyetlerine verilen yanlış manaları ve yorumları reddedip, ilgili ayetlerdeki Allah-u Teala'nın muradını ortaya koymaktır.

İşte bu taifenin asıl sorunu, **“Kur'an'ı doğru anlamamak”**tır. Birçok meselede olduğu gibi, **“kabir azabı”** meselesinde de bu taifenin durumu bundan ibarettir. Yani “kabir azabı”nın varlığını Kur'an'dan çıkaramadıkları veya zaten buna inanmadıkları için, “Kur'an'da kabir azabıyla ilgili ayet yok.” Derler ve bu konudaki hadisleri de sıhhatine bakmaksızın tümüyle reddederler.

Kabir Azabı Kur'an'da Geçiyor mu?

Kabir azabı konusunun Kur'an'da geçmediğini söylemek, Kur'an'ı anlamamak ve bilmemekten ileri gelmektedir. Çünkü kabirde hem azabın, hem de nimetin varlığını ifade eden birçok âyet-i kerime vardır. Bunlardan birkaçını zikredip kısaca tahlil edelim.

“...Firavun ailesini ise o kötü azap kuşattı. Onlar sabah ve akşam ateşe arz edilirler. Kıyametin kopacağı gün ise; ‘Firavun ailesini azabın en şiddetlisine sokun’ (denilecektir)” (Mü'min; 45, 46)

Burada üç azaptan bahsedilmektedir:

1- Firavun ailesini kuşatan kötü azap

Bu, onların dünyadayken başlarına gelen azaptır. Onların denizde sulara gar kolup boğulmaları, onları kuşatan kötü azaptır.

2- Sabah ve akşam ateşe arz edilmeleri

Firavun ailesinin ateşe arzedilmele-ri, öldükten sonra kıyamete kadar olan dönemde yani **“kabir hayatı”**nda görecekları azaptır. Onların ruhlarına her gün sabah ve akşam cehennemdeki yerleri gösterilerek azap edilir.

Onların arz edildikleri bu ateş, kıyamet koştuktan ve hesaplar görüldükten sonra sokulacakları cehennem ateşi değildir. Çünkü âyetin sonunda; **“Kıyametin kopacağı gün, Firavun ve ailesini azabın en şiddetlisine sokun”** buyrularak, zaten cehennem ateşine sokulacakları ayrı olarak zikredilmiştir.

Dolayısıyla âyet-i kerime'nin beyanından da açıkça anlaşılıyor ki, onların sabah-akşam ateşe arz edilerek gördükleri azap, daha kıyamet kopmadan önce **“kabir hayatı”**nda gördükleri azaptır.

3- Azabın en şiddetlisine sokulmaları

Üçüncü olarak **“en şiddetli azap”**tan bahsedilmektedir ki, bu da cehennem azabıdır. Az önce de ifade ettiğimiz üzere, âyet-i kerimede **“Kıyametin kopacağı gün, Firavun ve ailesini azabın en şiddetlisine sokun”** buyrulmuş ve bu azabın Kıyamet koştuktan sonra sokulacakları Cehennem azabı olduğu, açıkça beyan edilmiştir.

• Kabir azabının varlığına delil olan bir diğer âyet-i kerimede şöyle buyurulmuştur:

“Çevrenizdeki bedevîlerden birtakım münafıklar vardır. Medine halkından da münafıklıkta ısrar edenler vardır. Sen onları bilmezsin, onları Biz biliriz. Biz onlara iki defa azap edeceğiz. Sonra da büyük bir azaba döndürülecektir.” (Tevbe: 101)

Bu ayet-i kerime'de de üç azaptan bahsedilmektedir.

Evvela **“İki kere azaba uğratacağız.”** Buyrulmuştur. Burada zikredilen iki azabın birincisi **“dünya azabı”**na, ikincisi ise **“kabir azabı”**na işaret etmektedir.

Âyetin sonunda buyurulan; **“sonra da büyük bir azaba döndürülecekler”** ifadesindeki **“büyük azap”** ise, ulemanın ittifakıyla **“cehennem azabı”**dır.

Madem **“büyük azap”** Cehennem'dir. Öyleyse, daha önce zikredilen iki azap, bundan daha küçük olan ve cehennem azabından başka bir azaptır. İşte ulema, o iki azabın birini dünya azabı, diğerini de **“kabir azabı”** olarak tefsir etmişlerdir.

• Kabir azabının varlığına delil olan bir başka âyet-i kerime'de ise şöyle buyurulmuştur:

“Onlar, günahlarından dolayı suda boğuldular. Ardından da ateşe sokuldular...” (Nuh: 25)

Âyet-i kerime'de **“günahlarından dolayı boğuldular”** buyrulduktan sonra **“Fe Üdhilû Nârâ/Ateşe sokuldular”** denilmiştir. Burada zikredilen **“Üdhilû”** kelimesinin başındaki **“F”** harfi, **“Fa-i takibiye”**dir. Arap dilinde bu edat tertîb ifade eder, yani bir olayın hemen akabinde, arada mühlet/gecikme olmadan takibin gerçekleştiğini ve hükmün vukû bulunduğunu ifade eder. Dolayısıyla Nûh (Aleyhisselam)'ın kavminin **“ateşe sokulmaları”** **“boğulmaları”**nın hemen ardından olduğu anlaşılmaktadır.

Cehenneme girmek, kıyamet koştuktan ve hesaplar görüldükten sonra olacağı için, bu ateş cehennem azabı olamaz. Öyleyse bu azap, ancak kabir hayatındaki azap olabilir.

Şayet **“Edhilû”** kelimesinin başına **“fâ-i takibiye”** yerine, uzaklığı ifade eden

“sümme” edatı gelseydi, o zaman bu azabın cehennem azabı olduğu söylenebilirdi. Ama böyle değil de, inkarcıların boğulmalarının ardından ateşe sokulduğu ifade edildiğine göre, bunun “**kabir azabı**” olduğu açıktır. Eğer bunun Kabir azabı olduğu inkâr edilirse, o zaman inkarcıların sokulduğu ateşi izah etmek mümkün değildir.

Hesaba Çekilmeden Azap Olmaz mı?

Kabir azabını inkâr edenler, genelde şöyle diyorlar:

“Mükâfat veya ceza kıyâmetten sonra olacaktır. Hesaba çekilmeden azap olmaz”

Enfâl Sûresi'nin 50. ve En'âm Sûresi'nin 93. âyetleri, bu iddiada bulunanların sözlerini reddetmektedir. Allah-u Teala bu âyetlerde zalimlerin ölüm anındaki durumunu şöyle haber veriyor:

“Melekler, kâfirlerin yüzlerine ve arkalarına vura vura ve; ‘yakıcı azabı tadın’ diyerek canlarını alırken bir görseydin.” (Enfâl; 50)

Melekler, “**yakıcı azabı tadın**” sözünü, kâfirlerin canını alırken söylüyorlar. Yani azap kıyâmetten sonra değil, ölümle birlikte başlıyor...

Diğer ayet-i kerime'de ise şöyle buyruluyor:

“...O zâlimleri, ölümün şiddetleri içinde (can çekişirler) iken; meleklerin de pençelerini uzatarak kendilerine; ‘canlarınızı çıkarı(p teslim edi)n! Allah-u Teala’ya karşı doğru olmayı söylediğiniz ve O’nun ayetlerinden kibirlenerek yüz çevirdiğiniz için, bu gün alçaltıcı bir azapla cezalandırıl-

caksınız’ diyecekleri zaman hallerini bir görsen!” (En'âm; 93)

Meleklerin zalimlere söylediği; “**Bu gün alçaltıcı bir azapla cezalandırılacaksınız.**” sözü, ölüm anında söylenmektedir. Âyette geçen “**bu gün**” ifadesi, (kıyâmet günü hesaptan sonar değil) azabın o gün hemen başlayacağını, yani “**ka-bir azabı**”nı açıkça haber vermektedir.

Şayet zalimlerin göreceği alçaltıcı azap hemen değil de, kıyâmet koptuktan sonra olsaydı, onlara “**bu gün cezalandırılacaksınız.**” Denmezdi. Bilakis Firavun ailesine denildiği gibi; “**Kıyâmet kopacağı gün cezalandırılacaksınız**” denirdi. Dolayısıyla, eğer “**kabir azabı**” inkâr edilecek olursa, meleklerin “**bu gün**” sözünü izah etmek mümkün olmaz.

Bu ayet-i kerimelerde, zalimlerin daha canları alınırken yani henüz hesaba çekilmemişken azaba uğradıkları açıkça ifade edilmektedir. Demek hesaba çekilmeden azap edilebiliyor. Bunun yanında, pek çok insan günahlarının kefareti olarak henüz dünya hayatındayken, acılar ve sıkıntılar çekmektedir. Yani hiç bir hesap görmeden azaba uğramaktadırlar. Nitekim bir âyet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

“İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır. (Allah-u Teala), yaptıklarının bir kısmını(n cezâsını), kendilerine (dünyada) tattıracaktır; tâ ki (kötülüklerden) dönsünler.” (Rûm Sûresi; 41)

Ayrıca, “hesap görmeden azap olur mu?” demek, hâşâ “Allah-u Teala kullarının akıbetini, suçunu-günahını bilmez” demeye de gelir ki, bu büyük bir cahâlettir.

Velev ki, mahkeme, mizan kurulmasa bile onların cezaları da, azapları da Allah-u Teala katında zaten malumdur.

Kabirde Nimet Var mıdır?

Kabir hayatı sadece kötülerin azap göreceği bir hayat değil, aynı zamanda salih kullar için de bir huzur ikliminin başlayıp nimete mazhar oldukları güzel bir hayattır. Nitekim Allah-u Teala şöyle buyurmuştur:

“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölümler zannetmeyin! Bilakis onlar diridirler. Rableri katında rızıklandırılır.” (Âli İmran: 169)

Bu âyet-i kerime çok açık bir şekilde, kabir hayatında ihsan edilen nimeti ifade etmektedir. İnsanların öldü zannettikleri ve kabre koyup defnettikleri şehidler, ayetin ifadesiyle ölmediler ve Rableri tarafından rızıklandırılıyorlar.

Şehidin ölü olmadığı ve hâli hazırda rızıklandığı âyetle sabit olduğuna göre, bu âyete iman eden herkes **“Kabir hayatı”**nı kabul etmek zorundadır. Çünkü daha kıyâmet kopmamış, Cennet ehli cennetteki yerlerine henüz yerleşmemiştir. Fakat şehitlerin dünyadan ilişkileri kesildiğine göre, bu rızıklandırma elbette kabir hayatında olmaktadır.

• Bir diğer âyet-i kerime’de Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

“(Ona) Cennete gir, denildi. O da dedi ki: “Keşke Rabbimin beni bağışladığını ve beni ikram edilen kullarından kıldığını kavmim bilseydi!” (Yasin 26, 27)

Âsiler tarafından şehid edilirken Meleklerin kendisine; **“Cennet’e gir.”** Dedikleri zat **Habibi Neccar**’dır. Müfessirlerin beyanına göre, **“Keşke Rabbimin**

beni bağışladığını ve beni ikram edilen kullarından kıldığını kavmim bilseydi!” sözünü şehid edildikten sonra söylemiştir. Yani bu sözü, dünya hayatında değil kabir hayatında söylüyor ve orada ikram gördüğünü açıkça haber veriyor.

Dolayısıyla Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in:

“Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçedir veya cehennem çukurlarından bir çukurdur.” (Tirmizi, Kıyamet; 26) buyurduğu üzere, zalimlere cehennem çukuru olan kabir; şehidlere, salih kullara ise cennet bahçelerinden bir bahçeye dönüşmektedir.

Kabir hayatının hak olduğu, orada nimet ve azabın görüleceği ile ilgili başka ayet-i kerimeler de bulunmakla birlikte, pek çok hadis-i şerifler mevcuttur. Hatta Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) kabir azabından Kendisi de Allah-u Teala’ya sığınmış ve ümmetinin de sığınması gerektiğini birçok hadisi şerifte tavsiye buyurmuştur.

Hulâsa-i kelim; konuyla ilgili âyetlere, onları tefsir eden hadislerle ve Ehli Sünnet ulemasının bu husustaki beyanlarına baktığımızda, gerek **“Kabir Hayatı”**nın varlığında, gerekse orada **“Nimet”** ve **“Azab”**ın olduğunda hiçbir şüphe kalmamaktadır. Dolayısıyla, Kabir Hayatı’nı ve azabını reddedenlerin ortaya koyduğu iddiaların hiçbir geçerliliği yoktur.

Rabbim cümlemizi Ehli Sünnet i’tikâdı üzere daim eylesin. Bizleri kabir azabından nuhafaza buyursun. Kabirlerimizi Cehennem çukurlarından bir çukur değil, Cennet bahçelerinden bir bahçe eylesin.

Fi emanillah!..

Bir Sahâbîyi Tanıyalım

BİLÂL-İ HABEŞÎ

(Radiyallâhü Anh)

- 2. Bölüm -

Bilâl-i Habeşî (Radiyallahü anh) müslüman olduktan sonra hayatında bambaşka bir safha başladı. Bir anda gönlünü çepeçevre saran imân nûru, onun için müthiş bir cesaret kaynağı oldu. Hiç kimseden korkmadan, “arkam-çevrem yok” demeden, “bana kim sahip çıkacak-beni kim müdafaa edecek” diye düşünmeden İslâm’a girdiğini açıktan ilan etti. O artık hak ile batıl arasında vukû bulacak zorlu ve çetin bir mücadelenin çilekeş kahramanlarından biriydi.

Bilâl-i Habeşî (Radiyallahü anh)’ın putperest efendisi Ümeyye bin Halef, onun müslüman olduğunu öğrenir öğrenmez büyük bir dehşete kapıldı, ne yapacağını şaşırılmış adeta öfkeden deliye dönmüştü. O bir köleydi, kendisine sormadan, haber vermeden nasıl iman edip yeni bir dine girebilirdi... Kalbini küfür karanlığı kaplamış olan bu merhamet yoksunu azılı müşriğin nazarında, Bilâl-i Habeşî (Radiyallahü anh)’ın bir olan Allah’a îmân etmesi ve Onun elçisine biat etmesi çok büyük bir suçtu!..

Bunu bir türlü hazmedemeyen Ümeyye bin Halef, Hz. Hz. Bilal’i dininden döndürmek için zulmetmeye ve çok ağır işkenceler yapmaya başladı. Ona çok ağır hakaretlerde bulunur, acımasız bir şekilde yoruluncaya kadar döver ve dininden dönmesi için zorlardı. Bazen aç ve susuz bırakıp işkence eder, bazen de boynuna ip takıp çocukların eline verir ve onu sokak sokak dolaştırırdı. Tek derdi dininden dönmesi ve putlara tapmasıydı.

Ehad! Allah Bir!

Bu azılı müşrik elinden geleni ardına koymuyor her türlü zulmü reva görüyordu. Buna rağmen isteği olmayınca zulmün dozunu her geçen gün biraz daha artırıyordu. Öğle vaktinde Arabistan’ın yakıcı sıcağı altında, çölün o kızgın kumlarında Bilâl-i Habeşî (Radiyallahü anh)’a işkence ederdi. Elbiselerini soyar, o sıcak çöl kumlarının üzerine bazen yüzüstü, bazen de sırtüstü yatırır, üzerine de ağır taşlar koyarak saatlerce işkence ederdi. Sıcaktan adeta akrebin dişine dönmüş çöl kumlarının tesiriyle Bilâl-i Habeşî (Radiyallahü anh)’ın vücûdu yanar, ağır taşlar altında adeta nefesi kesilirdi.

Şirkin elebaşlarından olan Ümeyye b. Halef, ondan “Allah-u Teala’yı inkar etmesini, Lat ve Uzza’ya tapmasını” istedi. Fakat vücûdunun tüm zerreleriyle iman etmiş, âdeta bir îmân abidesi kesilmiş olan Bilâl-i Habeşî (*Radyallahü anh*), bütün bu dayanılmaz ve ağır işkencelerin altında bile, putperest sahibine her defasında verdiği cevap aynıydı:

- Ehad, Ehad! Allah bir, Allah bir!..

Yaptığı bu kadar işkence ve zulme rağmen istediği cevabı alamayan Ümeyye bin Halef kafiri çığına döner, adeta ağından köpükler saçarak bağırırdı:

- Andolsun ki! Muhammed (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)’i ve Onun dinini inkâr etmedikçe, Lât ve Uzzâ’ya tapmadıkça ya da sen burada can vermedikçe, işkence etmeyi bırakmayacağım!..

Ve işkencenin dozunu artırdıkça artırır, bayılıncaya kadar da işkence etmeye devam ederdi. Ağır işkenceler sebebiyle bayılan Bilâl-i Habeşî (*Radyallahü anh*),

nice zaman sonra ancak kendine gelebilirdi.

Ümeyye bin Halef’in bütün baskı ve zulümleri boşunaydı. Zira zulümle, baskıyla gönülden imanı çıkartmak mümkün müydü?.. Bilâl-i Habeşî (*Radyallahü anh*) tüm kalbiyle îmân etmiş ve Allah-ü Teala’ya teslim olmuştu. Gönlü iman nuruyla aydınlanmış ve Resûlullah’ın muhabbetiyle dolmuştu. Onun için, bu eziyet ve işkenceler altında inim inim inlerken bile, ölümü göze alarak müşriklerin yüzlerine karşı “**Ehad! Allah bir!**” diye imanını haykırmaktan geri durmuyordu.

Yapılan her türlü eziyete rağmen, inandığı İslâm davasından zerre kadar taviz vermeyen Bilâl-i Habeşî (*Radyallahü anh*)’ın azmi, sabır ve sebatı, kıyâmete kadar gelecek olan tüm Müslümanlara bir serlevha oldu. Ağır işkenceler altında söylediği “**Ehad/Allah bir!**” sözü ise, adeta Müslümanların parolası haline geldi.

Bilâl-i Habeşî (*Radyallahü anh*)’ın Şam’daki Kabr-i Şerîfi

Bilâl-i Habeşî (*Radıyallahü anh*) garip ve kimsesiz olduğu için, diğer müşriklerin ileri gelenleri tarafından da işkence görürdü. Ona ağır işkence yapanlardan biri de Ebû Cehil'di.

Ümeyye bin Halef ve şirk pisliğinden kalpleri kapkara olmuş avanesi yine bir gün Bilâl-i Habeşî (*Radıyallahü anh*)'a işkence yapıyorlardı. Üzerindeki elbiselerini çıkarmışlar, o yakıcı sıcakta kızgın kumlar üzerine yatırıp üzerine de koca koca taşlar yığmışlardı. **“Ya dininden dönersin ya da seni öldürürüz”** diyorlardı. Bilâl-i Habeşî (*Radıyallahü anh*) tahammül edilemeyecek derecedeki bu zor işkenceler altında, yine bir olan Allah-u Teala'ya olan imanını yiğitçe haykırıyordu.

Hz. Bilal'in Esâretten Kurtuluşu

Bir keresinde Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) oradan geçerken Bilâl-i Habeşî (*Radıyallahü anh*)'ın bu perişan halini gördü. Onun bu durumuna çok üzüldü. Evine döndükten bir müddet sonra Ebû Bekir (*Radıyallahü anh*) yanına gelince, Bilâl-i Habeşî (*Radıyallahü anh*)'a yapılan ağır işkenceyi ve bundan duyduğu büyük üzüntüyü dile getirdi.

Ebû Bekir (*Radıyallahü anh*) Peygamber Efendimizin bu derin üzüntüsünü görünce, Bilâl i Habeşî (*Radıyallahü anh*)'a yapılanları da dinleyince, derhal oradan ayrılıp işkence yapılan yere gitti. Bütün servetini vermek pahasına da olsa, Bilal kardeşini bu işkenceden kurtaracaktı. Müşriklere seslendi:

- **Bilâl'e böyle yapmakla elinize ne geçecek, iyisi mi onu bana satın!** Dedi.

Önce “satmayız” diye diretilirse de, Hz. Ebu Bekir (*Radıyallahü anh*)'ın ısrarı neticesinde satmaya yanaştılar. Fakat bedel olarak Hz. Ebû Bekir (*Radıyallahü anh*)'ın Müslüman olmayan kölesi Âmir'i istediler. Çünkü Âmir çok maharetli bir köleydi. Hz. Ebû Bekir'in her işini yürüten önemli bir yardımcısı konumundaydı. Âmir'de, şahsî malının dışında ticarete kullanması için on bin altını bulunuyordu. Zira ticârî işlerini de o yürütür ve çok para kazanırdı. İşte bu köleyi Hz. Bilal'e karşılık istiyorlardı.

Cömertliğin vücut bulmuş hali Hz. Ebû Bekir (*Radıyallahü anh*) şöyle buyurdu:

- **Âmir'i, onun yanında bulunan bütün malımı ve parasıyla birlikte, Bilâl'e karşılık olmak üzere size verdim!..**

Ümeyye bin Halef, böylesine kıymetli bir köleyi malı ve parasıyla birlikte aldığı için Hz. Ebû Bekir (*Radıyallahü anh*)'ı kandırıldığını düşünerek çok sevindi. Hatta alış veriş bittikten sonra şöyle dedi:

- Eğer onu sadece bir tek ukiyyeye bile satın almaya razı olsaydın yine de sana satardım.

Hz Ebû Bekir (*Radıyallahü anh*) ona şöyle cevap verdi:

- **Vallahi sen onu, şayet yüz ukiyye karşılığında bile satmaya razı olsaydın, oparayı öder, yine de onu alardım!..**

DEVAM EDECEK

حَدِيثُ شَرِيفٍ

صلى الله عليه وسلم

Hadîs-i Şerîfler

Ebû Amr Cerîr b. Abdullah (Radiyallahu an-h)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte, Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Kim iyi bir sünnet ihdas ederse (güzel bir çığır açarsa) onun sevabı ve onunla amel edenlerin sevabının misli -kendilerinden bir şey eksilmeksizin- ona verilir. Kim de kötü bir sünnet ihdas ederse (kötü bir çığır açarsa) onun günahı ve onunla amel edenlerin günahının misli de -onlarınkinden bir şey eksilmeksizin- kendisine yüklenir.”

(Müslim, Zekât: 69, İlm: 15; Tirmizî, İlm:16; İbn Mâce, İmân: 14)

Enes b. Malik (Radiyallahü anh)'dan rivayet edildiği üzere, Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

“Kim Bana bir defa salevat getirirse, Allah-ü Teâlâ ona on rahmet ihsan eder, on günahını affeder, (mertebesini) on derece yükseltir...”

(Nesâî, Sehv, 55)

Sehl İbni Sa'd (Radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Hz. Ali (Radiyallahu anh)'a şöyle dedi:

“Allah'a yemin ederim ki; Allah'ın senin aracılığınla bir tek kişiyi hidâyete erdirmesi, senin en kıymetli dünya malı olan kırmızı develere sahip olmandan daha hayırlıdır.”

(Buhari, Fezailu'l-Ashab, 9; Müslim, Fezailu's-Sahabe, 34)

Ebû Saîd el-Hudrî (Radiyallahu anh)'dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Ölü tabuta konulup da insanlar onu omuzladığı zaman, eğer iyi bir kişi ise; ‘Beni çabuk götürünüz, beni çabuk götürünüz!’ diye seslenir. Eğer iyi olmayan biri ise; ‘Eyvah! Bu tabutu nereye götürüyorsunuz?’ der. O cenâzenin sesini insanlardan başka her şey duyar. Eğer insanlar bu sesi duysaydı bayılırdı.”

(Buhârî, Cenâiz 50, 53, 90. Ayrıca bk. Nesâî, Cenâiz 44)

Büreyde (Radiyallahu anh) Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“Sahabelerimden hiçbiri yoktur ki, bir memlekette ölsün de, Kıyamet Günü'nde o memleket insanların reisi ve nûru olarak diriltilesin.”

(Tirmizî, Menakıb : 58.)

Ebu Hüzâme (Radiyallahu anh) babasından şöyle rivayet ediyor: Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e soruldu:

- Ya Rasûlallah! Hastalarımızı okuyarak tedavi etmemiz, ilaç kullanmamız ve ayrıca kendimizi korumak için bazı vasıtalara teşebbüs etmemiz Allah'ın kaderini değiştirir mi?

Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

- Onlar da Allah'ın kaderindedir.

(Tirmizî, Tıb: 20.)

Avf İbni Mâlik (Radiyallahu anh) dedi ki, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i şöyle buyururken dinledim:

“Devlet başkanlarımızın en hayırlısı; sizi seven ve sizin tarafınızdan sevilen, size dua eden ve sizin duanızı alan kimselerdir. En kötüsü de; size buğzeden ve sizin buğzunuza hedef olan, size lânet eden ve lânetinizi alan kimselerdir.”

Bunun üzerine:

- Yâ Resûlallah! Onlara karşı tavır takınalım mı? diye sorduk. Buyurdu ki:

- Aranızda namaz kıldıkları sürece hayır! Aranızda namaz kıldıkları sürece, hayır!..

(Müslim, İmâre: 65, 66)

DR. İHSAN ŞENOCAK

İLMİN MUHÂFIZI: İSNÂD

Ulemâ hem sahih bilgilerin nesiller boyu intikalini sağlamak, hem de insanların din adına diledikleri gibi konuşmalarının önüne geçmek için koruyucu usuller geliştirip uygulamıştır. Bu usuller İslâmî bilginin sâfiyetini muhâfaza ettiği gibi çeşitli nedenlerden kaynaklanan ihtilafların çözümlenmesinde de hakem rolü üstlenmişlerdir. Bunlar içerisinde inşâsı itibarıyla Müslümanlara âit olan ve İslam'ın erken yıllarından itibaren uygulanan "isnâd" sistemi önemli bir yeri hâizdir.

Peygamberlere karşı mücâdele edenler, muvaffak olmayacaklarını anladıklarında sûretâ Müslüman olup, deren düşmanlıklarını münâfık kimlikleriyle sürdürmüşlerdir. İslâm'a inanmadıkları halde Müslümanların içine şüphe düşürmek için günün başlangıcında inanan, sonunda inkâr eden rolünü üstlenmişlerdir.

İdeolojik saplantı içerisinde

olan insanlar isnâd sisteminin yokluğundan istifade ederek kendi yorumlarını Allah'a ya da peygamberlere dayandırarak kutsallaştırmışlardır. Bu durum zaman içerisinde önceki ümmetlerin kitapları gibi peygamberlerine âit sözlerin de zâyî olmasına ya da bâtil görüşlere karışıp değerini yitirmesine sebep olmuştur.

Kur'ân-ı Kerim'e karşı da aynı yöntemi uygulamak isteyenler "Korunan Kitap" karşısında başarısız olunca âyetleri te'vil ederek ve hadis uydurarak planlarını uygulamak istemişlerdir. Fakat isnâd sistemi doğru ile yanlışın sentez yapılmasına engel olduğu gibi kaos ortamında üretilen anarşist bilgiye de meşruiyet imkanı vermemiştir.

"Kâle Rasulullâh (Allah Resulü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) buyurdu ki)" diye hadis rivâyet eden Sahabe (*radiyallahu anhum*) ile şifâhî olarak başlayan isnâd, tedvin faaliyetleri

ile birlikte sadırlardan satırlara aktarılmış ve böylece ilmin nesiller boyu intikalinde görev alan âdil ve zâbit râvîler menkul bilginin güvenilir olmasını sağlayan unsur olarak temâyüz etmiştir.

İsnâd sisteminin mevcut yapısı içerisinde diledikleri hadisleri zayıf ya da mevzu olarak gösteremeyeceklerini anlayan bazı modernistler “metin tenkidi” başlığı altında İslam’ın müteâl değerlerini beşerî formlarda anlamlandırma ameliyesi içine girmişlerdir.

Muhaddislerin hadis-i şeriflerin sahihlerini zayıflarından ayırma usulü olarak kullandıkları “metin tenkidi” günümüzde batıların, özellikle Kitâb-ı Mukaddes bağlamında geliştirdikleri yöntemle daha çok uyuşmaktadır. Ellerinde bulunan dini metinlerin beşer müdahalesine mâruz kaldığı, hattâ beşer eliyle oluşturulduğu gerçeği üzerine ibtinâ eden Batı tarzı “metin tenkidi” yöntemi en hafif bir değerlendirme ile isnâd sisteminin koruma altına aldığı sahih hadisleri aşma amacına hizmet etmektedir.

İKİ RÜKÜN

Ma’kûlât ve menkûlât olmak üzere iki rükün üzerine ibtinâ eden dinin en mühim rüknü şüphesiz ki menkûlâtır. Menkûlâtı temelinden sarsmak isteyenler isnâd sisteminin İslam’ın ilk yıllarında olmadığını dolayısıyla isnâdın “kadim metinlere” onları inandırıcı kılmak için sonradan eklendiğini iddia etmektedirler. Böylece birçok haberin zayıf hattâ asılsız olduğunu, dolayısıyla da onlardan hareketle yapılan icthatların da mesnetsiz addedileceğini iddia etmişlerdir.

İSNÂD

Hadis, sened ve metin olmak üzere iki ana unsurdan oluşur. Metnin kimler aracılığı ile ulaştığının belgesi mâhiyetinde olan sened, birinin diğerinden alması ve

nakletmesi şartıyla hadisi rivâyet eden şahısların **Allah Rasûlü** (*sallallahu aleyhi ve sellem*)e kadar sıralanmasıdır. “Felan felandan, o da felandan rivâyet etti.” şeklinde düzenli olarak râvîlerin isimlerini vermeye ise isnâd denir. Zamanla sened ve isnâd birbirinin yerinde kullanılmıştır. Hadisin metnine ulaşma yolu olan isnâd, Nebevî bir hadis de olduğu gibi sahabe ya da tabiûn sözünü rivâyet için de kullanılmıştır.

İsnâdı dinden kabul eden ulema, **Efendimiz**’e bir râvî daha yakın olup senedi “âlî” kılabilmek için aylarca süren seyahatlere çıkmıştır. **Ahmed b. Hanbel** “Âlî isnâd”ın seleften tevârüs eden bir sünnet olduğunu söylerken, ölüm döşeğindeki **Yahya b. Maîn**’e ne arzuladığı sorulduğunda “*boş bir ev ve âlî isnâd*” şeklinde cevap vermiştir. (*Ebû Amr Osman b. Abdirrahman İbn Salâh, Mukaddimetu İbn Salâh, Beyrut, 2004, sh:151*)

İSNÂDIN ÖNEMİ

“*Bana Kur’an ve onunla birlikte benzeri verildi.*” hadisinin de işaret ettiği gibi İslam’ın ikinci ana kaynağı olan hadîs-i şerifleri senedle rivâyet etmek özellikle fitnenin ve tartışmaların baş gösterdiği yıllardan îtibâren önem kazanmıştır.

İsnâd, âlimlere hadisin **Allah Resulü**’ne âit olup olmadığını kontrol edebilme imkanı vermiştir. Eğer isnâd olmasaydı sahih hadis ya da haberleri uydurma rivâyetlerden ayırmak imkansız olurdu. Bu yüzden isnâd “medâr-ı ilmi hadis” (hadis ilminin esası) olarak kabul edilmiştir.

Hadisleri dinden kabul eden ulema onları kimden aldığına bakmış, bu noktada son derece seçici davranmıştır. Hassasiyetin boyutunu göstermesi açısından ayrıca önem arz eden İmam Malik’in konu ile alakalı ifadesi şu şekildedir: “*Bu hadis ilmi dindir. Dininizi kimlerden aldığınıza dikkat ediniz. Şu direklerin dibinde*

'Kāle Resulullah (Allah Resülü 'sallallahu aleyhi ve sellem' buyurdu ki)' diyen yetmiş zata mülaki oldum ki herhangi birine 'Beytü'l-Mal'i teslim etseniz onu emîn sayabilirsiniz. Böyle iken onların hiçbirinden hadis almadım. Çünkü bu işin ehli değillerdi. Sonra memleketimize İbn Şihâb ez-Zührî gelince hepimiz kapısına koşup içtima olurduk." (Ahmed Naim, Sahîh-i Buharî Muhtasarı ve Tecrîd-i Sarih Tercemesi ve Şerhi, Ankara, 1979, 1/72)

İbrahim en-Nehaî muasırı olan âlimlerin ilim aldıkları kişinin namaz kılması yanında haline ve tavrına da baktıklarını söylemektedir. (Ebû Gudde, Lemahât, Dipnot:3, sh:140)

Ulema dini anlamak ve **Allah Resülü** (sallallahu aleyhi ve sellem)e en yakın olanların **Efendimiz**'den yaptıkları rivâyette dinin esaslarını tefsir edebilmek için hadisin yanı sıra sahabe sözünü de esas kabul etmiş, güvenilirliğini temin edebilmek için onu da senedle nakletmiştir. Sahabeyi en iyi bilenler olmaları hasebiyle tabiun ve onların tabilerinin sözlerini de aynı mak-satla senedle birlikte rivâyet etmişlerdir.

Ulema zamanla isnâd halkasını genişletip, isnâdı rivâyet yoluyla gelen bütün disiplinlere uygulamıştır. Bir âyetin tefsiri, hadisin şerhi yanında edebiyat, fıkıh, usul, kelam gibi ilimlere ait ifadeleri de senedle rivâyet etmiştir. Daha da ileri giderek ahmaklar ve gafiller; zekiler ve meşhurlar ile ilgili eğlendirici ve güldürücü haberleri de senedle nakletmiştir. Nitekim **Hatib el-Bağdadî**'nin "Kitâbu'l-Buhalâ"sı, **Ebu'l-Ferec b. el-Cevziye**'nin "Ahbâru'l-Ezkiyâ"sı gibi eserler bu usul esas alınarak telif edilmişlerdir.

Ulema isnâdı, nakle dayalı ilimlerin kabul ya da reddi için ölçü olarak gördüğünden ilmî açıdan hiçbir kıymeti hâiz olmayan akıl hastasının basit bir sözü için dahi iki üç satırlık sened yazmaktan imtina etmemiştir.

Ulema rivâyete dayalı bir malumatın önemli önemsiz; kısa uzun olmasına bakmaksızın onu ancak senedle kabul etmiştir. **Temel İslamî ilimlerle** alakalı olmayan rivâyet merkezli kitaplarda metinden daha uzun sened yer almasının arka planında bu hassasiyet vardır.

Rivâyet tefsirlerinde bazen bir kelimenin izahı için her biri birkaç satırdan oluşan dört beş tane sened nakledilmiştir. **İbn Cerîr et-Taberî** Bakara Suresi'nin 36. âyetinde geçen "Hîn" kelimesinin anlamı ile alakalı 4 ayrı isnâd zikretmektedir. (Muhammed İbn Cerîr et-Taberî, Cami'u'l-Beyân, Beyrut, 2005, 1/279-280)

ULEMÂYA GÖRE İSNÂD

Abdullah b. Mübarek "Bana göre isnâd dindedir. Eğer isnâd olmasaydı dileyen dilediği gibi konuşurdu. Fakat raviye 'bunu sana kim rivâyet etti?' diye sorulduğunda susmak zorunda kalır." demiştir. (Nurettin İtr, Menhecû'n-Nakd fî Ulûmi'l-Hadis, Beyrut, 1997, sh:344; Hatib el-Bağdadî, Tarihu Medineti's-Selam, Bağdad, 6/166)

İsnâd sahih bilginin teselsülen intikalini temin eder. Dinden olmayanın dine girmesine engel olur. Bu yüzdendir ki **İbn Mübarek** isnâdın dindeki yerini tesbit ederken: "Eğer isnâd olmasaydı din elden giderdi" (İtr, a.g.e., sh:345) demektedir. **Süfyan es-Sevrî** de: "İsnâd müminin silahıdır. Yanında silahı olmazsa ne ile savaşır?!" demiştir. (İtr, a.g.e., sh:344; Ebû Gudde, Safhatun Müşrigatun, sh:95)

Ehl-i Sünnet dışı fırkaların etkinliklerini yitirmelerinde de isnâdın önemli bir rolü olmuş, batıl te'villeri desteklemek için uydurulan hadislerin mevzu oldukları isnâd yardımıyla ortaya konabilmiştir. Hadisenin bu boyutuna dikkat çeken **İbn Mübarek**, Ehl-i Sünnet'le bidatçilerin arasını isnâdın ayırdığını söylemektedir. (Ebû Gudde, Lemahât, sh:142)

İSLAM ÜMMETİ VE İSNÂD

Allah Teâlâ Müslümanları isnâd sistemini ilk uygulayan millet olmaları özelliğiyle teşrif etmiş, yüceltmıştır. Müslümanlar isnâdla sahih bilgiyi zayıftan ayırmış, menkulâtın kıymetini isnâdla takdir etmişlerdir. **İmam Şâfiû** isnâdsız hadis öğrenen kişiyi gece karanlığında odun toplayan, yaptığı odun demeti içerisinde haberi ol-

madan yılan taşıyan adama benzetmiştir. (*Muhammed Abdulhayy el-Leknevî, el-Ecvibe-tü'l-Fâdile, Beyrut, 2005, sh:22*)

Hadis mecmuları **Allah Resulü** (*sallallahu aleyhi ve sellem*)e ulaşan rivâyet zincirleri ile dolu iken her ne kadar bazı hadis mecmu'larında aslı olmayan rivâyetler olsa da ulema isnâd sisteminin yardımıyla sahihleri zayıflardan ayırt etmişlerdir.

Ehl-i Kitab'ın peygamberlerinden rivâyet ettiği metinler içerisinde onlara kadar ulaşan sahih isnâd yoktur. Onlar, isnâdda peygamberlerinin ashabına ulaşamadıkları gibi ashabın tabilerine de ulaşamamışlardır. Ulaştıkları en yakın iki isim **Şemun** ve **Pavlos**'tur.

Bu yüzden kendi medeni birikimlerini esas alarak ellerindeki muharref kitapları tashih etmeleri ya da gelenek içerisinde yeniden var olmaları mümkün olmamıştır. Müslüman âlimler dışında peygamberlerinin mirasını sahih bir şekilde koruyup sonraki kuşaklara aktaran başka bir ümmetin olmaması isnâdın vahyin tahrif edilmesini önlemede ne derece büyük bir yeri haiz olduğunu göstermektedir.

TERÂCİM KİTAPLARI

Ulema, isnâdda yer alan ravileri her açıdan inceleyen *nakdu'r-ricâl* (*cerh ve ta'dil*), *tabakât*, *tarihu'r-ruvât*, *esmâu'r-ricâl*, *tezkire*, *el-esmâ ve'l-künâ* gibi isimlerle bilinen ricâl (hadisle ilgili kişiler) kitaplar kaleme almıştır. Bunlardan bir kısmı **İbn Esir**'in "Usdu'l-Ğabe"si, **İbn Hacer**'in "el-İsabe fî Ma'rifeti's-Sahabe"si gibi sahabe ravileri, **el-Makdisî**'nin (ö. 507/1113) "*el-Cem'u Beyne Ricali's-Sahihayn*"ı gibi Buhârî ve Müslim ricalini, **İbn Hacer**'in "Tehzibu't-Tehzib"i gibi Kütüb-i Sitte ricalini, **Muhammed b. Ahmed el-Bustî**'nin (ö. 354/965) "Kitabu's-Sikât"ı gibi sika (güvenilir) ravileri, **ez-Zehebî**'nin "el-Muğnâ fi'z-Zu'afâ"ı gibi farklı nedenlerden dolayı cerhedilen ve bu yüzden zayıf kabul edilen ravileri ihtiva etmektedir.

Ulema bunlardan başka sadece ravilerin vefat tarihlerini içeren Vefayât adı altında da bir literatür oluşturmuştur. Böylece isnâdda yer alan sika ya da mecruh ravileri doğru ve yanlışlarıyla ilmî araştırma yapacak kişilerin önüne koymuşlardır. Bu kitapların pek çoğunda vefat tarihlerinin zikredilmesi araştırmacıya raviler arası

irtibatı tesbit etmede önemli kolaylık sağlamaktadır. **Hafs b. Ğıyas** şöyle demektedir: "*Bir şeyhi itham ettiğinizde onun yaşadığı yılları hesaplayın. Böylece yaşadığı yılların hadis rivâyet ettiği kişinin ömrüne tekabül edip etmediğini ölçersiniz.*" (*Ebû Gudde, Lemahât, sh:143*)

Vefayât literatürü de ravilerin imamlarla karşılaşmış onlardan hadis dinleyip dinlemediklerini dolayısıyla da doğru söyleyip söylemediklerini kontrol imkanı vermektedir.

İSNÂDDAKİ MÜŞKİLLER

İsnâdın muttasıl ya da munkatı olmasına göre ayrı istilâhlar geliştiren ulema, isnâd-daki bir illeti çözmek için mahallî imkanlar yeterli olmayınca kilometrelerce yol kat etmekten imtina etmemiştir.

Muhaddisler hadisteki müphem bir noktayı aydınlatmak için yoğun gayret sarf etmiş, müşkil bir hususu on yıl kadar zihinlerinde ilk günün canlılığıyla korumuşlardır. “Lükata”nın duyurulması ile ilgili **Buharî’de** geçen hadis-i şerif (*Buharî, Lukata, 1.*) ravilerin bu noktadaki hassasiyeti ile alakalı bilgi vermektedir:

Buharî’deki şekliyle **Şu‘be’nin Seleme’den, onun Süveyd’den, onun da Übeyy b. Ka‘b’tan rivâyet ettiği yüz dinar kıssasını Süveyd, İbn Ka‘b’dan işittir ve Seleme’ye rivâyet eder. Seleme de Şu‘be’ye bu parayı bulanın onu üç yıl ilan etmekle emr olunduğunu nakleder. Aradan on yıl kadar bir zaman geçtikten sonra Seleme ile Şu‘be Mekke’de karşılaşır. Seleme Şu‘be’ye: “Sana rivâyet ettiğim kıssanın duyurma zamanıyla alakalı kısmını Süveyd’ten üç yıl mı yoksa bir mi olarak işittiğimi tam olarak bilemiyorum.” şeklinde tereddüdünü izhar eder. (Kamil Miras, a.g.e., 7/342)**

Bu ve benzeri hassasiyetler daha sonra kayda geçen isnâdın şüpheye ihtimal vermeyecek ilmi bir ciddiyet içerisinde nasıl korunduğu ile alakalı önemli ip uçları vermektedir.

RİVÂYET HASSASİYETİ

Âlimler rivâyetlerin yok olmasından endişe duydukları ve sonraki kuşakların onlara vâkıf olmalarını arzuladıklarından

kendilerine ulaşan sahih, zayıf, makbul, merdud her rivâyeti nakletmişlerdir. Metinle birlikte isnâdı da zikrederek, en az metin kadar isnâd üzerinde de durmuşlardır. Zamanla kesbettikleri meleke sayesinde rivâyet edilen hadisin muttasıl mı yoksa munkatı mı olduğunu anlayacak bir konuşma gelmişlerdir.

İlerleyen yıllarda rivâyetlerin sıhhat ya da zafiyetinin ölçüsü ile alakalı kitaplar telif edilip sabit kriterler belirlenmiştir. Sonraki dönem alimleri şifahî olarak uygulanan cerh-ta‘dil sistemini kitabî esaslar çerçevesinde devam ettirmiştir.

BÜYÜK ÂLİMLERİN ESERLERİNDEKİ ZAYIF HADİSLER

Allah Teâlâ her makam için bir söz, her fen için hususi alimler takdir etmiştir. (İn-nellahe ce‘ale liküllü makāmin mekālen ve liküllü fennin ricālen) (*el-Leknevî, a.g.e., sh:31*)

Farklı özellikleriyle temayüz eden her bir alime başkalarında bulunmayacak üstünlükler vermiştir. Muhaddislere metni bütün yönleriyle anlamadan, esrara vakıf olmadan hadis ezberleyip rivâyet etme melekesi, fukahaya da hadis rivâyetinde muhaddis kadar mahir olmadan fikhî meseleleri tesbit etme yeteneği vermiştir. Bu yüzden her birini kendi varlık alanında değerlendirmek gerekir. (*el-Leknevî, a.g.e., sh:31*)

Fukahanın senedsiz olarak rivâyet ettiği hadisler ancak muhaddislerin tahkikiyle kabul edilir. Fakâhetiyle maruf olmayan muhaddislerin sözleri de muteber addedilmez.

Büyük alimler “*ilmi kudretlerine rağmen neden eserlerine zayıf hadis aldılar?*”, “*neden onları sened tenkidine tabi tutmadılar?*” şeklinde günümüzde çokça sorulan sorular yukarıdaki satırlar çerçevesinde

vesinde cevaplanmalıdır. Ulema mevzu olduğunu bildiği hiçbir hadisi rivâyet etmemiştir. Onlar -mevcut vazife taksimi gereği- hadis olduğunu zannettikleri rivâyetleri eserlerine almış, sened tenkitlerini ise muhaddislere havale etmişlerdir. Çünkü haberlerin rivâyet keyfiyetini ayrıntılı bir şekilde incelemek muhaddislerin vazifesidir.

Ayrıca büyük alimlerin eserlerindeki zayıf hadisler terğib-terhib, siyer gibi helal-haram disiplini dışında kalan mevzularla sınırlıdır. Bu hususta **Ahmed b. Hanbel** başta olmak üzere bir çok müçtehit şöyle demektedir: “*Helal-haram mevzuunda hadis rivâyet ederken tavizsiz, fezâil-i a‘mal ve benzeri hususlarda ise mütesâhil olduk.*” (el-Leknevî, a.g.e., sh:36)

Ali el-Karî de: “*Günlerin en faziletlisi Arefe’dir. Arefe Cuma gününe tekabül ederse yetmiş hacdan daha faziletlidir.*” anlamına gelen hadisi rivâyet ettikten sonra “*bu hadisin zayıf olması maksada zarar vermez. Çünkü zayıf hadis fezâil-i a‘malde muteberdir.*” demektedir.

Ebeveyn-i Resul’ün diriltmesi ile alakalı hadis de zayıf olmasına rağmen **Sü-yûtî**, bunun rivâyetinde tesahül caiz olan zayıf hadis kapsamına girdiğini bu yüzden onunla fetva verdiğini söylemektedir. (el-Leknevî, el-Ecvibetü'l-fâdile, sh:39)

Ulema zayıf hadis helal haram ya da akidevî hususlarla alakalı olması durumunda ise tesâhüle yanaşmamış aksine son derece titiz davranmıştır. (el-Leknevî, a.g.e., sh:40)

Rivâyetlerin bu yönünü gözardı edip **İbn Cerîr et-Taberî** gibi bazı alimlerin telifatını “hurafeler mecmuası” gibi ölçsüz ithamlarla mahkum etme ameliyesi ilmi esaslara aykırıdır. Konunun farklılığına dikkat çeken **Muhammed Zahid Kevserî** şöyle demektedir: “*İbn Cerîr’in rivâ-*

yetinin değeri senedinin kıymetiyle aynıdır.” (Ebû Gudde, Safhatun Müşrigatun, sh:97)

Ebû Ğudde’ye göre Kevserî’nin bu ifadesi rivâyete dayalı bütün eserler için geçerlidir. Senedi sahih olmayan hiçbir büyük imamın haberi kabul edilemeyeceği gibi isnâdı sahih olan bir alimin rivâyeti de reddedilemez. (Ebû Gudde, Safhatun Müşrigatun, sh:97)

TALEBE-MUHADDİS MÜNÂSEBETİNE DÂİR NOTLAR

Ulemanın isnattaki titizliği, ilmi emanet edecekleri haleflerinin yetişmelerinde de göstermiştir. Ders esnasında kimin, nasıl hadis dinlediğini, hangi öğrencilerin derse iştirak ettiğini, dersin kaç oturum sürdüğünü kayıt altına almıştır. **Beyhaki**’nin “*es-Sünenü’l-Kübrâ*”sının on ciltlik *Haydarâbâd* baskısında konu ile alakalı ilginç ayrıntılar vardır. **İbn Sa-lah**’ın 757 mecliste tamamlanan takririyile ayrı bir değer kazanan *es-Sünen’in* sekizinci cildini **Melik Eşref** tarafından *Dımaşk’ta* inşa edilen *Daru’l-Hadîsi’l-Eşrefiyye’de*, ondan 90 mecliste tam 93 muhaddis dinlemiştir.

Eserde, ilim taliplerinin **İbn Sa-lah**’tan sekizinci cildi dinlemelerinin kaç meclis devam ettiği, öğrencilerin nerelerde oturduğu, talebelerden hangilerinin ke-sintisiz derse iştirak ettiği, kimlerin dersi aksattığı, kimin bazı celselerde uyku ya da şekerleme yaparak dersi dinlediği, kimin konuştuğu, ya da bu süreçte rivâyetleri yazdığı gibi hususlar belirtilmektedir. (Ebû Gudde, Safhatun Müşrigatun, sh:113 vd)

Bu tür vasıf ya da durumların kaydedilmesi derse atfedilen önemin yanında yeni yetişen muhaddislerin güvenilirliği ile alakalı önemli ayrıntılar da vermektedir.

Hikmetli Söyler

“Muhtaçken verebilen kişiden daha zengin olanını görmedim”

Hz. Ömer (Radıyallahü anh)

*“Resûlüllah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in ve ashâbının yolunda olmayanı
havada uçar görsem, yine de doğruluğunu kabul etmem.*

İmâm-ı Şâfii (Rahimehûllah)

*“Âlimleri hafife alanın ahireti gider, sultanları hafife alanın dünyası gider,
dostlarına mürüvveti olmayanın dostluğu gider.”*

Abdullah İbni Mübarek (Rahmetullahi aleyh)

“Şeriat ahkâmını bozan kimseden tarikat ehli olmaz”

Mahmud Efendi hazretleri (Kuddise sirruhu)

“Allah’tan korkan günahkâr, ibadetine güvenen âbidden daha makbuldür.”

Şeyh Sâdî

*“Başımıza ne geldiyse Müslüman olduğumuz için değil,
gerçek Müslüman olmadığımız için gelmiştir.”*

Necip Fazıl Kısakürek

*“Senin asrında yaşayamadığımdan dolayı çok üzgünüm. Ey Muhammed!
Kur’an Allah’ın kitabıdır. İnsanlık senin gibi bir yüceyi bir defa görmüş bir
daha göremeyecektir. Senin önünde tam bir saygı ve hürmetle eğiliyorum.”*

Prens Bismark

FATİH KALENDER

FIKHÎ SUALLERE CEVAPLAR

❖ **1. Soru:** Önceden kulaklarım delikti şu an o delikler kapandı. Gusül abdestimin olması için oraları yeniden deldirmem gerekir mi?

Cevap: Delikler et bağlayarak kapanmışsa oraları tekrar deldirmenize gerek yoktur. Et bağlayarak değil de bir başka şeyle kapanmışsa açmanız gerekir. Çünkü bu geçici bir durumdur.

❖ **2. Soru:** Bir yere dayanmaksızın yerde bağdaş kurarak veya ayaklar uzatılarak uyuklamak abdesti bozar mı?

Cevap: Kişide, yellenmesini engelleyecek idrak bulunur, makat da yere tam yerleşmiş olursa abdesti bozulmaz. Ancak oturarak uyuklayan kişi, bir şeye dayanıyorsa bakılır; dayandığı şey alındığı takdirde düşecek olursa abdesti bozulur. Aksi takdirde bozulmaz.¹

Bu görüşün aksine görüşler bulunsa da fetva verilen görüş budur. Ayrıca günümüzde yemek çeşitleri çok ve hepsi bol yağlı olarak pişirilmekte olduğundan ne şekilde olursa olsun uyuduktan sonra abdest alınması en dorusu olsa gerek.

❖ **3. Soru:** Namazları cem etmek var mıdır? Varsa ne zaman yapılır?

Cevap: Hanefi mezhebine göre namazlar iki yerde yani hac döneminde Arafat ve Müzdelife'de cem edilir.

Arafat'ta öğle namazının farzıyla ikindi namazının farzı öğle vaktinde, Müzdelife'de akşam ve yatsı namazı yatsı vaktinde cemedilir. Birincisine cem-i takdim, ikincisine cem-i tehir denir.²

Diğer mezheplerde bu iki yer dışında sefer gibi bazı durumlarda öğle ile ikindi öğle veya ikindi vaktinde, akşam ile yatsı akşam veya yatsı vaktinde cemedilebilir.

❖ **4. Soru:** Askerdeyken kantinden birkaç eşya getirmiştım. Geri vermemin imkânı yok. Ne yapmalıyım?

Cevap: Askerî mal, kamu malı olarak değerlendirilir. Yani üzerinde herkesin hakkı olduğu maldır. Bir şekilde onu kamunun istifade ettiği mallar grubuna katin. Tövbe etmeyi de unutmayınız.

5. Soru: Bir sıkıntım vardı. Bu sıkıntıdan kurtulursam kaza namazı kılacağım dedim. Kaza namazım yok. Bu durumda ne yapmam gerekir?

Cevap: Bir kimse şu işim olursa iki rekât namaz kılacağım demiş olsa işi olduğunda iki rekât namaz kılarak nezri yani adağını yerine getirmiş olur. Artık bu sözünden dolayı sürekli iki rekât namaz kılması gerekmez. Kardeşimizin sorusunu nezir kabul etsek de bir defa namaz kılmasıyla bu sorumluluktan kurtulur. Başka namaz kılmasına gerek yoktur.

Ayrıca nezir/ adak da aranan şartlardan biri de adak, nezirden önce kişinin yapması gereken bir ibadet olmamalıdır.³ Söz gelimi; filan işim olursa öğlen namazını kılacağım, ramazan ayında oruç tutacağım emsali adak adayan kişinin adağı geçerli değildir. Sual eden kardeşimizin şayet namaz kaza borçları varsa zaten bunları kılması gerekir. Bu sebeple adağı geçerli değildir yani o neviden bir adak olmaz.

6. Soru: Uzunca bir süredir her akşam secde suresini okuyan bir kardeşimiz tilavet secdelerini yapmamış, ne yapması gerekir?

Cevap: Kur'an-ı Kerim'de on dört yerde secde ayeti bulunmaktadır. Bu ayetlerin okunmaları veya işitilmeleri durumunda yapılan secdeye tilavet secdesi denir. Bu ayetlerden birini, okuyanın veya işitenin manasını anlamasa da bir secde yapması vaciptir.

Tilavet secdesinin yapılışı: Namaz dışında secde ayetini hem okuyan hem de işiten kişi, abdestli ve ayakta kibleye yönelmiş vaziyette tilavet secdesine niyet ederek ellerini kulaklarına kaldırmadan "Allahu ekber" diyerek secdeye gider. Üç defa "Sübhane Rabbiye'l-a'lâ" dedikten sonra tekbir getirerek secdeden kalkar ve şöyle der:

سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

...İşittik ve itaat ettik. Ey Rabbimiz! Senden bağışlama dileriz. Sonunda dönüş yalnız sanadır.⁴

Sorunuza gelince; galip kanaatine göre ne kadar zamandan beri okuduğunu tespit edin. Sonra da tek tek tilavet secdelelerini yapın.

7. Soru: Avret yerleri açık banyo yapılabilir mi?

Cevap: İbn Abidin şöyle der: Kişinin yıkanacağı yer dar ise üzerinde bir şey bulunmadan yıkanabilir. Geniş ise, avretini bir peştamal ile örtmesi gerekir.⁵

Fetva bu olsa da hayâlî davranılmasını tavsiye ederiz. Yani yerin geniş veya dar olmasına bakmadan peştamal takınılmasını tavsiye ederiz.

Müslümana yakışan hem toplum içerisinde hem de kendi başına kaldığında hayâyı elden bırakmamasıdır.

عَنْ سَالِمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ أَبِيهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الْأَنْصَارِ وَهُوَ يَعِظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَعُهُ فَإِنَّ الْحَيَاءَ مِنَ الْإِيمَانِ

Babasından rivayetle Salim b. Abdullah (Allah ondan razı olsun) anlatıyor:

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Ensar'dan bir adama uğradı. Bu esnada o, hayâ hakkında kardeşine nasihat ediyordu. Rasûlullah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular: **Onu bırak. Hayâ imandandır.**⁶

8. Soru: Pis bir şeye veya köpeğe tuttuğumuzda ellerimizi yıkarken şehadet getirmemiz gerekir mi? Bu harekete doğru da helallenmek deniliyor. Yapılan doğru mudur?

Cevap: Pislendi ellerin temizlenmesi onları yıkamakla gerçekleşir. Elleri yıkarken şehadet getirmenin temiz olmalarında herhangi bir tesiri yoktur. Ancak şehadet getirmek güzel bir şeydir. İmanı her daim diri tutmaktır. Müslüman olduğunu haykırmaktır. Bundan sakındırmak söz konusu olmaz. Yalnız ellerindeki necaseti giderdiğine inanarak bunu yapmamalı. Çünkü ellerdeki necaseti gideren, onları suyla yıkamanın dışında bir şey değildir.

9. Soru: Sakız çiğnemek orucu bozar mı? Oruçlu kişi herhangi bir halde sakız çiğneyebilir mi?

Cevap: Şeker, hoş koku gibi herhangi bir katkı maddesi bulunmayan nesnenin ağızda çiğnenmesi orucu bozamaz.

Günümüz sakızları birçok madde içermektedir. Artı, çiğnenme esnasında boğazdan aşağı kaçması da engellenmektedir. Bu itibarla oruçlu kişinin sakız çiğnememesi gerekir.

Kaldı ki; Ramazan-ı Şerif ayında hiçbir katkı maddesi bulunmayan sakız, toplum içerisinde, insanların bulunduğu yerlerde çiğnenecek olursa kişinin oruç tutmadığına hükmedilmesine ve bu vesile ile kişilerin su-i zan yapmasına sebep olacaktır.

10. Soru: Görücü usulü evlendik. O beni sevse de ben onu hiç sevmiyorum. Boşansak günaha girmiş olur muyum?

Cevap: Soruyu soran kadın ise, kocasını boşaması diye bir şey söz konusu değildir. Ancak hulu' yolu ile kocasının kendisini boşamasını isteyebilir.

Soruyu erkeğin sorduğunu farz edersek bazı tavsiyelerde bulunmak isteriz. Evlilik ciddi bir iştir.

Kurulan yuvaları bozmak kolay, fakat ayakta tutmak zordur. İnsan bazen geçici bir hevese kapılıp hayatını mahvedebilir. Evlilik gibi ciddi, temel bir müessesenin gelip geçici heveslerle yok edilmesi asla İslam'a uygun bir davranış değildir.

Eşinin seni sevdiğini söylüyorsun. Farz edelim ki eşini boşadın ve yeniden evlendin yeni eşin seni acaba bir önceki eşin kadar sevecek mi?

Bütün bu ve emsali şeyler değerlendirildikten sonra yine de ayrılmayı düşünüyorsa yapacak bir şey yoktur. Karadeniz'de şöyle bir söz var: "Kişinin kendine ettiğini, dünya bir araya gelse ona edemez."

Hazreti Ömer'den (Allah ondan razı olsun) yapılan bir rivayete göre Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

أَبْغَضُ الْحَلَالِ إِلَى اللَّهِ الطَّلَاقُ

Allah Teâlâ'nın gazabını en çok celden helal, boşamaktır.⁷

Evlilik; taraflar arasında kurulacak hayat ortaklığı sebebiyle haramlara düşmekten koruyan, dini bütün kişiler olmasını sağlayan ve hayırlı nesillerin yetiştirilmesini hedefleyen gerçekte de bu işlevi yerine getiren toplum içerisindeki en önemli kurumdur.

Bilindiği üzere erdemli bir toplumu elde etmek erdemli bireyleri elde etmekten geçer. Düzgün olmayan fertlerden düzgün bir toplumu oluşturmak elbette mümkün değildir.

Erdemli bireyler ise sağlam temellere oturtulmuş, İslami ölçüler ışığında kurulan aileler vasıtasıyla oluşur. Zira ahlak bakımından sağlıklı nesilleri elde etmek ancak bu nesillerin bir evlilik içinde meydana gelmesi ve anne babanın müşterek ilgi ve sorumluluğu altında büyütülmesiyle mümkün olmaktadır.

Müşterek hayatın yürütülemediği evlilikteki ana maksattan sapıldığı böylesi bir ortamda elbette bu durumu düzeltecek bir yolun bulunması da gerekir. Bu yol da, boşanmaktır.

Netice olarak boşanmak, aile içi sorunları gidermek ve bir ihtiyacı karşılamak için meşru kılınmıştır.

Ayrıca boşanmak, başta çocuklar olmak üzere birçok zarara sebebiyet verse de geçimsizliğin hâkim olduğu bir yuvada daha büyük zararların oluşması kaçınılmazdır.

Şu halde bunca zararı meydana getir-

mek yerine daha hafif olan zarara katlanmak “ **iki şerden ehven olan tercih edilir**” kuralınca muvafık olur.

Evlilik bağının çözülmesi anlamına gelen talak, her yönüyle aile hukuku ve kadın haklarıyla ilgilidir. Dinimiz şartlarının oluşması durumunda evlenmeyi ne derece teşvik etmişse, hiçbir şer'i sebep bulunmazken tamamen keyfi olarak boşanmayı da o derece yermiştir.

Bunu önlemek için de, maddî ve manevî müeyyideler koymuştur. Sağlıklı ailelerin oluşmasını öngören İslam, aile çatılarının sudan sebeplerle yıkılmasını elbette hoş karşılamaz.

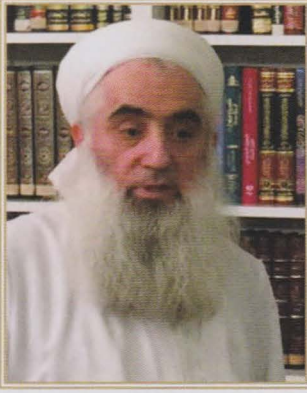

11. Soru: Gusül esnasında mahrem yerlere el sürmeyin deniliyor doğru mudur?

Cevap: Soruyu soran kardeşimiz, edep gereği böyle bir şey yapılamaz kanaatinde. Fakat beden temizliğinin en güzel şekilde yerine getirilmesi, bedenin elle ovalanmasıyla gerçekleşir. Kaldı ki; bahis konusu olan yerde necaset olma ihtimali yüksek. Özellikle o bölgenin daha bir titizlikle yıkanması gerekir. Bunun da elle yapılacağı aşikârdır.

Dipnotlar:

- 1 İmdâdu'l-Fettâh
- 2 Molla Ali el-Kârî, El-Mesleku'l-Mütekasit fi'l-Menseki'l-Mütevassit
- 3 Reddu'l-Muhtâr
- 4 Bakara/285
- 5 Reddu'l-Muhtâr
- 6 Buharî, bab;hata imandandır.
- 7 Fethu'l- Barî- İbn-i Hacer

HÜSEYİN AVNİ KANSIZOĞLU

MUSTAFA ÖZTÜRK'E REDDİYE -2-

Not: Bu yazının ilk kısmı geçen ay yayımlanmıştı.

Besmele, hamd ve salat u selamdan sonra...

...

Öztürk Diyor ki:

İnsan, takat sınırları son derece kısıtlı olmasına rağmen şu lafı derler:

Tanrı, -merhametinin kat sayısı belli değil- engin merhamet ve şefkat sahibidir. Dilinden lânet eksik olmuyor. Şimdi üstadım; ben bunu Tanrı'ya nasıl yakıştırırım?! Tanrı niçin bu kadar hiddetleniyor?!

Diyoruz ki: (Buradaki 4 madde geçen ay yayımlanmıştı.)

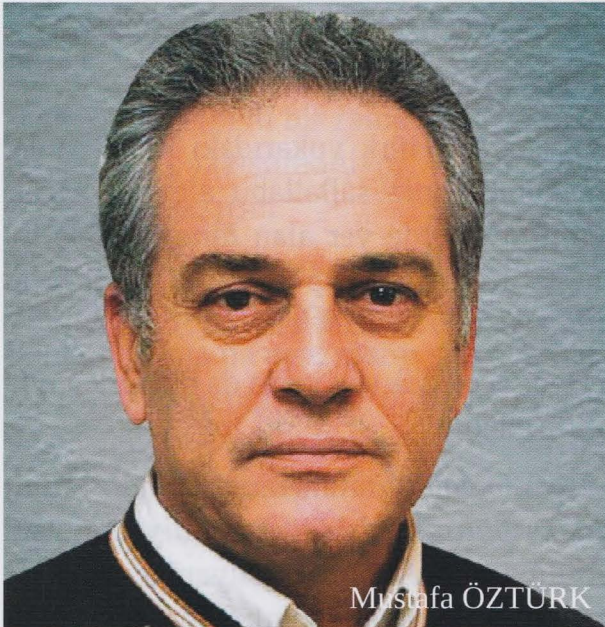
Beş: Ayrıca, Mustafa, birilerine, kendisi için birinci şahıs sı-ğasıyla **ben şöyle yaptım** şeklinde bir haber verebileceği gibi, bazı belagat nükteleriyle ikinci şahıs olan muhatap sığasıyla **Mustafa! Sen şöyle yaptın** yahut üçüncü şahıs olan sığasıyla **Mustafa şöyle yaptı** da diyebilir. Bunların hepsi de aslında kendinin **şöyle yaptığını** haber verir. Ancak her birinde ayrı bir edebi incelik vardır. Bu ifade biçimleri için Kuran'dan sayısız deliller getirilebilir. Ancak Kuran'a itimadı olmayana ondan delil getirmek mantıksızlık ve konuşmayı bilmemek olur. O yüzden ayetlerden delil getirmeyeceğiz. Başka yerlerde bulup getirdiğimiz ayetler ise onun alıp yanlış anlattıklarını düzeltmek maksadıyla olmuştur.

Altı: Bir de, birilerine, işlenmesi gereken bir işi yapmaları için **şöyle yapın** diyecekken kendi kendine **şöyle yapayım** yahut **şöyle yap** veya **Mustafa şöyle yapsın** suretinde bir inşa talebinde de bulunabilir. Bütün bunları, **tecrîd** veya **ta'rîz** sanatları yoluyla yapabilir.

Aynı şekilde, *Le'ane, yel'anu* fiilleri *lânet etti, eder* manasında *ihbâr* olarak geleceği gibi *lânet etsin* manasında *inşâ* üslubuyla beddua olarak da gelir. Buna göre Allah Teâlâ yine *laanellahu* kelamıyla *tecrîd* sanatı üslubuyla böyle *Allah lânet etti* şeklinde bir haber vereceği gibi, *Allah lânet etsin* suretinde beddua da eder.

Kaldı ki benim gördüğüm ve bildiğim kadarıyla Allah bu *la'n* fiilini otuzun üzerinde yerde kendisi için hep haber suretinde *Allah lânet etti* manasında beyan buyurmuştur. Nitekim tefsirlerde, bu ifadelerin, haber sigasıyla haber mi, yoksa yine haber sigasıyla inşa olarak beddua mı olduğu hakkında farklı görüş ve ihtimaller zikredilmektedir.

Yedi: Bütün bunlara rağmen yine de *Allah lânet etmez* demektedir ısrar edecek olanlar, Kuran'da geçen *laanellahu* veya *yelanü*, hatta *lânetüllahi aleyhi* gibi ifadelere beddua değil de haber olarak mana versin. Sırasıyla, *Allah lânet etti, lânet eder, Allah'ın laneti falanca kişinin üzerinde gerçekleşti* desin. Gramer olarak buna bir mani yoktur.

Mustafa ÖZTÜRK

Keza, *sühkan, ta'sen* kelimeleri, haber olan amillerin mefulü mutlak'ı kabul etsin ve haber saysın.

Yine, *kutile* (gebertildi), *demmera* (helak etti), *tebbet* (kurudu) desin. İkinci ve *tebbe* (ve kurudu) da Ebu Leheb'in ellerine değil de kendine dönsün. Nitekim tefsirlerde bu ihtimaller de var. Zorlasın kendini. Becerebiliyorsa böyle yapsın. Açıkça söylensin, yapılmak istenen nedir? İlla da Allah'ı yahut Resulünü yalanlamak, onlarla harp etmek mi?

Unutulmamalıdır ki bunlar, edebiyat ile alakalı mevzulardır. O halde, tabiidir ki, her yaratılmışın yemek yahut içmek iste-yeceği hoşafılar değildirler

Sekiz: Allah'ı ve Kitabını kabul eden bir kimsenin, O'na lânet etmeyi yakıştıramaması şu dört ihtimalden birinden doğmuş olabilir.

Birinci İhtimal: Lânet kelimesinin gerçekte ne demek olduğunu bilmemek, ona olduğundan başka bir mana yüklemiş olmak.. Bu ihtimal, birçok ayeti inkâr etmeyi bulundurur ve sahibini, imanı varsa ve -cahilliği mazeret sayılmazsa- imanından eder.

İkinci İhtimâl: Allah Teâlâ'yı da Kuran'ını da beğenmemek..

Üçüncü İhtimal: Kuran'ın -Kitabı Mukaddes'te yapıldığı gibi- birileri tarafından tahrif edildiğine, değiştirildiğine inanmak..

Dördüncü İhtimâl: Kendisinin de aşağıda şeytani bir vesvese yoluyla ifade ettiği gibi, onun bizzat Peygamberimizin eliyle değiştirildiğini iddia etmek.. Bu son üç ihtimal, kalbinde en zayıf bir imanı mevcut olan kimsede bulunamaz. Bir beşinci ihtimali bilmiyor ve düşünmüyoruz; Öztürk, biliyorsa haber versin.

Diyor ki:

Acaba diyorum, gazabı olsun, kendini övmesi olsun, övünmesi olsun, lâneti olsun vs. olsun. Acaba Resullullah, bir tür Hermes gibi.. Hermes'i biliyorsunuz. Mitolojide Tanrı'nın mesajının insan idraki tarafından kuşatılamayacağı için o mesajın insan diline çevirisini, aktarımını Hermes üstlenir. Bir tür elçilik yapar. Peygamber de Allah'ın soyut mesajlarını muhatap olduğu insan kitlesine, kendi zihin süzgecinden geçirerek aktarıyor olabilir mi?

Diyoruz ki:

Bu ifadelerde birçok cinayetler var...

Öyle ki:

Bir: Burada evvela Kuran'ın lafzının Allah'a ait olmadığı iddiası vardır. Son ilâhi kitabımız, tahrif edilen Kitabı Mukaddes gibi gösterilmek istenmektedir. Böylece de bunların kimlerin hizmetinde oldukları açığa çıkmaktadır. Oysa her bir akli başında Mümin, Kuranın hem lafzının hem de manasının Allah'a ait olduğuna inanır.

İki: Öztürk, burada, *Allah* ve *Resulünü* mitolojideki *ilâh* ve onunla kullar arasındaki vasıta olduğu söylenen ve *Hermes* ismi verilen insana (peygambere) benzetiyor. Allah Teâlâ ve Resulü sallallahu aleyhi ve sellem'in yaptıklarını ve insanlara aktarılmasını, *mitoloji ilâhının* ve *peygamberinin* yaptığı işlere benzetmektedir. Gerçek ilâh ve peygamberin varlıklarını ve yaptıklarını, uydurma ilâh ile aslı olmayan *Hermes*'inin mevcudiyetlerine ve yaptıklarına kıyaslamakla mitoloji seviyesinde görüyor ve gösteriyor. Oysa *Hermes*, olmayan bir *ilâhtan* aldıklarında kafasına göre değişikliklere gider, ama Allah'ın Resulleri böyle bir yalancılık, hainlik ve iftiradan uzaktırlar.

Üç: Görüldüğü gibi -şâyet hakikaten Allah'a ve Kuran'ı indirdiğine inanılıyorsa- bu sözlerde Kuran'ın, onda olmayan sözleri ona sokuşturmakla Peygamberimiz tarafından tahrif edildiği ileri sürülmektedir. Siz Öztürk'ün burada *acaba* demesine bakmayın. Bu bir nifak ve vesvese üslubudur. Akli kıt olanları saptırmakta kullanılır. O, inkâr edebilir. Buna biz, içinde bulunulan siyasi şartlarda bir şey diyebilme hürriyetine ve imkânına mâlik değiliz. Lakin Mümin olduğumu iddia ettiği halde onu hâlâ savunan ve kollayanlardan Allah'ın huzurunda davacı olacağımızı bildirmek isteriz.

Diyor ki:

Bu aktarımda Tanrı ile ontolojik bir yakınlığı olmadığı için Tanrı gibi düşüneme-

yeceği, Tanrı gibi davranamayacağı için insanca davranacaktır ve ister istemez hem dilinin kısıtlılıkları, hem insan olma özellikleri itibariyle Tanrı'yı da kendi idrak sınırları içinde tanımlayacaktır..

Diyoruz ki:

Mustafa Öztürk yukarıdaki ifadeleriyle, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in ayetlerde yer alan *lânet* ifadelerini -hâşâ- nasıl uydurup Kuran'a soktuğunu *bilimsel* olarak izah ediyor(!).

Denilecek çok şey varsa da biz birkaçıyla iktifa edelim:

Bir: Onun bu ifadelerin altında *Allah inkârı bulunmadığı* iddia ediliyorsa, üstü örtülü ve gizli bir Hıristiyanlık ve İncil müdafaası yatmaktadır. Zira *Hıristiyan*

Tanrı Bilimciler, Kitabı Mukaddesle-rinin tenakuzlarına buna yakın usullerle kılıf aramaktadırlar. İlâhi vahyin Matta, Luka ve diğer iki İncil yazarı gibi kişilerdeki tahakkuk ve tezahürü olarak hulasa edilebilecek bir usul.

Nitekim bu dediklerimiz, **Thomas Michael**'in Türkiye'de İlâhiyat Fakültelerinde talebelere verdiği derslerden derlenen **Hıristiyan Tanrı Bilimine Katkı** isimli eserinden de anlaşılacaktır. Belli ki, Öztürk, Kuran'ı da o terekeye düşürmek istiyor. Kısacası: Aldığı vahyi, bazı ekleme, çıkarma ve başka şekillere sokmak tarzıyla zihninde canlandırarak sunmak. Hâlbuki bu dedikleri Kuran'da asla yoktur.. Bunu iddia eden -her kim olursa olsun- azılı bir Kuran ve İslam düşmanıdır.

İki: Öztürk'ün, **Hermes Tanrı gibi düşünemeyeceği için** ifadelerinde **düşünme** fiili Allah'a izafe edilmektedir. Oysa bilindiği gibi **düşünme** yani **fikretme** işi, bilinenlerin peş peşe getirilmesiyle bilinmeyenlere ulaşma ve onları bu yolla bilme demektir. Malumların, mechulleri bilmeye sıçrama taşı yapılması manasındadır. Hâlbuki Allah Teâlâ için hiç bilinmeyen bir şey olmaz. İnsanlar bile, bazı şeyleri düşünmeden (zarureten) bilebilirken, bir iman sahibi bunu Allah'a nasıl yakıştıralır?. Öztürk, Allah'a, **lânet** etmeyi yakıştıramıyor ama (belli bir zaman için de olsa) **bilmemeyi**, yakıştıralıyor!. Şaşmadım.. Şaşana da şaşarım.

Üç: Evet, İlâh olan mevcut ile İlâh olmayan varlıklar -peygamber bile olsalar- ilâhla, vücutta da aynı mahiyette değildirler. Ancak, bunun böyle olması, İlâh'tan gelen vahyin Peygamber yahut bir başkası tarafından değiştirilmesini icap ettiremeyeceği gibi câiz de kılmaz. Aksi bir inanç yahut düşünce, **ilâhî vahiy** diye bir şeyin esasen bulunmadığını, bulunsa bile, bu-

nun her türlü menfiliklerden, ayıplardan ve noksanlıklardan pak tutulmuş seçme ve mükemmel kullar olan Peygamberlere, onlar vasıtasıyla da insanlara -olduğu gibi- gelemeyeceğini, geldiği takdirde de mecburen değişmeye maruz kalacağını iddia etmek olur. Bu ihtimallerin hepsi de süzme batıllar ve münakaşa kabul etmez imansızlıklardır.

Dört: Öztürk'ün bu mantığından hareket edilecek olursa, Kuran'ın başka dillere nakledilmesinin ve yorumunun **iftira** etmeden ve **muhtevayı değiştirmeden** yapılamayacağı reddedilemez. Hata bu tercüme ve tefsirlerin, onları yapanların zihinlerindeki şekillenmelerle bambaşka bir hal alacağı da inkâr edilemez.

Bilhassa zamanımızda ve şartlarımızda, bin bir türlü itikadi, ameli ve ahlaki kusurlarla kirli paslı halde gelen mütercim ve tefsircilerin tercüme ve tefsirleri, kesinlikle sayılamayacak iftiralarla dolu olur. Şimdi Öztürk'ün de tefsir yazmakta (!) olduğunu duyduk. Kendisinin de **Hermes** gibi, İlâhla ve hatta Peygamberle çok büyük mahiyet farkları bulunduğunu sanırsam inkâr etmez. O halde kendi mantığına göre o da İlâhi vahyi, içinde yer aldığı malum kültürel yapıya göre zihninde tasavvur edip kalıba öyle dökerek ve anlatacak. Böylece de hem Allah'a hem de Peygamberine iftira edecek. Öyle mi?

Beş: Doğrusu, Allah'ın sıfatları hakkındaki inen ve gelen ayetler ve ifadeler, diğer ayetlerde olduğu gibi insanlara -Hermes'in yaptığına benzer şekilde değiştirilerek değil de- hiçbir surette değiştirilmeden, onların kullandığı ve anlayabildiği lafızlar ile iner. Onun için aralarındaki mahiyet farkı sebebiyle ilk anlaşıldığı ve asıl manasında olmadıkları başta kabul edilir.. Ancak bunun böyle olmasından, bunları inkâr etmek yahut değiştirmek ve olduğundan bambaşka bir hale sokmak icap etmez.

Bir temsil ile meseleyi daha anlaşılır hale getirecek olursak:

Mesela, Öztürk'ün bir öküzle karşı karşıya gelip birbirine bakışmaları ve kendilerine has dilleriyle konuşup bir şeyler demeleri halinde aynı şeyleri anlamaları ve düşünmeleri tasavvur edilemez. Her ikisi karşılıklı ses çıkarıp konuşsa ve biri diğerrinden ufak tefek bir şeyler anlasa bile sözlerin hakikati sadece kendi sahibi tarafından bilinebilir, muhatapça bilinemez. Tabii ki, Öztürk'e konuşan bu öküzü, bir başka öküz, Öztürk'ten daha doğru anlar. Nitekim Abbas da Öztürk'ün sözünü, onu dinleyen öküzden daha iyi anlar. Öküzle Öztürk arasındaki mahiyet farklılığı bunu gerektirir.

Ancak Allah, kullarını her varlıktan iyi bilir ve anlar. Çünkü iman edenlere göre kulları da her şeylerini de yaratan Allah'tır. Lakin kullar, O'nun sıfatlarını kendi başlarına, ancak kulluklarıyla sınırlı ve Onunla yakınlıkları nispetinde anlarlar. Bu noktada tahrife ve iftiraya hacet de olmaz. Allah ile -olabileceği kadar- yakınlığı bulunan bir peygamber, aldığı vahyi neyse ve nasılsa öylece aktardıktan sonra, onu ya öylece bırakır veya imkân dairesinde açıklar. Bu vahye muhatap olan Müminler her iki halde de aslına ve hakikatine iman etmeleri ile beraber, bilebildikleri veya bildirildiği ve açıklandığı kadarıyla iktifa ederler. Kendilerine bu kadarının lazım olduğunu bilirler.

Mustafa Öztürk Diyor ki:

Tanrı'yı mesela memnun etmeyi rahmet ile mükâfat ile anlatacaktır. Tanrı'nın sözünü tutmamayı, 'bak kızdırırsınız', 'gazaba getirirsiniz', 'öfkelenirirsiniz', 'size bağırır çağırır hatta ceza verir' şeklinde, gene insan algısı üzerinden, yine Tanrı'ya bir sıfat atfedecektir. Şimdi burada peygambere yakışma yakışmama diye bir şey yok.. Tanrı'yı siz arşa oturmaktan tenzih ediyorsunuz. Ona bir mekân iza-

fe ettik diye, insani açıdan bile sorunlu görünen bir lafzı, bir bedduayı kullanmasından tenzih etmiyorsunuz, nedense. Ben bunu anlamıyorum. Kızıp öfkelere gelip gazap etmesi mi daha sıkıntılı insan biçimci Tanrı tasavvuru açısından, yoksa arşa oturması mı? Arş, daha ulvi bir şey ya.. Daha soyut bir şey..

Diyoruz ki:

Öztürk, bizzat bu yazısında, **insani açıdan bile sorunlu görünen** dediği bedduayı Allah'a yakıştırmadığını ifade ediyor. Bununla beraber burada '**peygambere yakışma yakışmama diye bir şey yok**' demeyi de ihmal etmiyor. Demek ki, Mustafa'ya göre **insani açıdan bile sorunlu görünen** bir iş Peygambere yakışabilir!. Ne dediğinin farkında olmadan, hezeyan türünden bir konuşma yapmamışsa böyle..

Sayısız gaflarından bazısı:

Bir: Bu tarz bir anlayış, Kitabı Mukaddes tefsircilerinin kitaplarını kurtarmak için tahriflere, tenakuzlara ve saçmalılara kılıf bulma gayretinin bir neticesidir. Öztürk bunu, semtine, tahrif ve batıl yaklaşmamış olan Kurana taşımak isteniyor. Kuranı koruyup kollamak için yapmıyor. Aksine onu tahrif ve tezyif ermenin yanında **Kitabı Mukaddesi** Müslümanlara karşı müdafaa etmek maksadıyla yapıyor.

İki: Bu kavi ihtimal şayet doğru değilse, mesele galiba biraz da bilgi ve anlayış kıtlığına müptela olanın başına gelen imansızlık musibetinin farkında olmaması sıkıntısı.. Bir Yaratıcı ki, Onun, yarattığı kullarıyla, kulların da Onunla hiçbir ortak yanı yok. Biz bu Yaratıcıyı nasıl tanıyacağız? Kendini bize anlattığı ve tanıttığı zaman dediklerini nasıl anlayacağız? Zatını bizden gizleyen, ama bize sıfatlarını anlatan sözler gönderen Allah'ı, sırf o anlattığı sıfatlarıyla anlattığı kadarıyla nasıl ve ne kadar tanıyabileceğiz?

Bizim ve bizimle müşterek yanları bulunanlar için dediklerini anlarız da yahut hiç değilse bir nispette anlayabiliriz de kendini tamamıyla nasıl anlayacağız?

Dünden bu güne işin ehli olan âlimler tarafından bu mesele üzerinde nice sözler söylendi, onca müstakil eserler verildi. Onlar okunsaydı, iyi niyetli olunabilseydi ve bilinseydi, bir de hadler aşılmasaydı elbette böyle saçmalamalar gün yüzü görmezdi. Sıfatlar, elbette zatlar da hesaba katılarak doğru anlaşılır. Zatını künhüyle (sonuna kadar ve tamamen) bilemeyeceğimiz Allah'ın, işittiğimiz sıfatlarını kul aklıyla kuşatmaya kalkışırsak, onları -haşa- ya inkâr eder yahut da Sahibini kullara benzetiriz. Bu iki mahzurdan kurtulmak için, Onun kendi hakkında dediğini kabul ile beraber, kullara ve sonradan olma başka fani şeylere benzemekten takdis ve tenzih yoluna gideriz.

Eğer, O, **görme, duyma, kızma, sevme ve benzeri sıfatlarım var** dediyse -ki dedibunların Onda bulunduğuna inanır ve hakikatlerini kabul ederiz. Ancak bu sıfatları mahiyet ve vasıf olarak kullardaki gibi olmaktan pak ve uzak görürüz. Görme ve duyma işleri için, -haşa- bir vücut bütünü'nün parçası olan uzuvları akla getirmeyiz. Onun **görmesi** için, **uzuv** mahiyetinde bir **göz**, ışık, yön ve hizada bulunma tasavvur edilmez. Gören Yaratıcının, görülen yaratılanlarda olduğu gibi cisim olması, bakmasıyla, gözünden çıkan ışıkların görülecek olana varıp dayandıktan sonra görenin beynine geri dönüp ondaki bazı noktaları ikaz etmesi düşünülmez. Çünkü Yaratıcı yaratmayan gibi olmadığından Onda uzuv bulunmaz. Keza **işitmesi** için, kulların ağızlarından çıkan seslerle havada titreşimlerin meydana gelmesi, -haşa- Onun işitme uzvunun bulunduğu ve bunların ondaki örs ve çekiç kemiklerini harekete geçirmesiyle -haşa- beyin uz-

vundaki belli noktaları ikaz etmesi olarak anlaşılmaz. Aynı şekilde Onun **kızmasında**, -haşa- kullarda olduğu gibi istemediği işler karşısında kanının beynine sıçraması düşünülemez. Çünkü Onun için beyin de kan da yoktur.

Peki, ne yapılır?. Bunlar ya -bazı zındıkların yaptığı gibi- kökten inkâr edilir veya Müminlerin yaptığı gibi kabul ve tasdik edilir.. Sonra da ya aslına inanılarak kesinlik iddiası güdülmeden mecaza yorum, neticelerin kendisi veya bu **neticeleri irade etme** kast edilir. Mesela iyi işlerin ve sözlerin görülmesi ile mükâfat, kötülerinde ceza verilmesi veya bunların murat edilmesi kast edilmiş olabileceğine inanılır. Akli gözünde olup ruhunda ve beyinde hastalık bulunan muhataplar için en hikmetli olan yol bu yoldur. Yahut da onların Allah'ın zatına yakışacak asıllarına ve Allah katındaki hakikatlerine iman edilir, gerisi Allah'a bırakılır. Bunlara iman edenlerin kendileri için en emin ve selamet yol da budur. Onlar cin ve insan şeytanlarının vesveselerine kulak vermezler.

Üç: İman sahibi olanlar, Allah'ı, **Arşa oturmaktan** pak ve uzak görürler. Çünkü O, kendisinin, kulları gibi, kullarının da kendisi gibi olmadığını, hiçbir şeyin Ona benzemediğini haber vermiş, **Hiç Yaratıcı yaratmayan gibi olur mu?** buyurmuştur. Müminler, Onun, zatına yakışır, hakikat ve mahiyetini kulların bilemeyeceği bir Arş'ının olduğuna, zatına layık bir istiva ile Arşına **istiva** ettiğine iman ederler. Birçok manaya gelen **istivanın** kulun bildiği ve anladığı, **Arş**'ın da -haşa- bir padişah yahut kral tahtı, ona istiva etmesinin ise aslında ve faslında kulların oturması gibi olmadığına inanırlar..

Dört: Öztürk'e, Müminlerin **Allah'ın gazabını** yahut **sevmesini**, kullarınki gibi anladıklarını ve kabul ettiklerini kim söyledi?

Böyle bir şey yok. Bunu söyleyen, sadece **mücessime**, **müşebbihe** ve onların bir kolu olan **Kerramiye** taifeleri ile bunların takipçileri (**halef** değil) **half** ve bunların selefleri Yahudilerdir. Dolayısıyla Müminler, Allah'a nasıl ki, **Arş'ın üzerinde oturma** işini ve sıfatını **yakıştırmıyorlar** ise, **kullar gibi kızmayı** ve **sevmeyi** de yakıştırmıyorlar. O bakımdan Öztürk'ün yaptığı ya koyu bir cahillik veya iman edenlerin kalplerine şeytani vesveseler atma yahut da laf olsun diye boş konuşma işinden başka bir şey değildir.

Diyor ki:

*Bak burada **tenzih** ihtiyacı duyuluyor. Şöyle bir **tenzih** geliştiriliyor. Arkadaşlar insan için **gazap** şu demektir: **Öfkelenmesi, yüzünün kızarıp bozarması, kanın beyne sıçraması. Ama Allah için böyle psikolojik süreçler söz konusu olmadığı için onun gazabı nedir? İntikam iradesidir. Arkadaşım senin özürün kabahatinden büyük ya. İntikam iradesi daha kötü bir kelime ya.. İntikam iradesi ne demek?. Tırnağını yemek demek.... Bu ne demek ya? Allah'ın rahmeti vardır. Ama yufka yüreklilik, acıma gibi psikolojik unsurlar o rahmetin içinde yoktur. Bunları nereden anlatıyorum.***

Diyoruz ki:

Öztürk, burada İlâhi sıfatların tevil edilmesine laf ediyor. Evet, Mümin, nasların ve dilin kabul etmeyeceği tevilleri reddeder. Keza, ehlince ve zaruret hallerinde nasların, selim aklın muktezasınca ve dil kaideleri dairesinde gidilen teviller, kimi Müslümanlara göre caiz ve muhtemel olsalar bile **mutlaka bu manadadırlar** iddiasıyla yapılmazlar. Bununla beraber, Selefin cumhuru, Hanefi ve Matüridi âlimlerinin çoğu yukarıda da geçtiği gibi bunu da yapmaz, aslına ve hakikatine iman edip kullarda anlaşıldığı manaları reddeder, ne demek olduklarını Allah'a bırakırlar.

Peki, bu yiğit vatandaşımız burada ne yapıyor?

Bir: **Gazap** yahut **kızma** hakkında yukarıda konuştuk. Burada vatandaşımız tarafından yapılmakta olan, ya cahillik yahut da mugalata şeytanlığıdır. Hücum ve karalama sebebi yaptığı zahir manaların kabul edilmemesi, onun saçmalamalarına mani olunca, işi, onları tezyif etmeye getiriyor. O noktadan vurmaya çalışıyor.

İki: Şu **intikam murat etmenin kötü bir kelime** ve **tırnağı yeme** demek olduğunu kim söylemiştir? Hiçbir ciddi şahıs böyle dememiştir ve demez.. Evet, kimi vardır, intikam almak **irade eder**, ama bununla beraber hem zayıftır, hem de korkaktır; o yüzden intikam alma işini kalleşlikle yapar. Kimisi de vardır, intikam almak ister, güçlüdür, ama hem sabırsızdır hem de zalimdir. O sebeple kendini yer bitirir. İntikamını bir an evvel suçun hak ettiğinin çok üstünde bir ağır cezayla almak ister. Bu arada yapacağı belli olmaz, tırnak da, toynak da, bir başka şey de yer.. Ancak, intikam almak isteyen, sabrına ve kuvvetine sınır olmayan adil Allah ise, -haşa- ne kalleşliğe, ne tırnak yemeye, ne de intikamını suçlunun cinayetinden daha ağır bir cezalandırmayla intikam almaz. O, **sabûr-dur**, nihayetsiz bir sabrın sahibidir, acele etmez. Mükâfat olsun, cezalandırma olsun hiç bir şeyi vakti zamanı gelmeden yapmaz. Dolayısıyla Öztürk, ya cahillikle yahut da kötü niyetle işi karıştırıyor.

Sonra bu **intikam irade etmenin** kötülüğü nereden geliyor? İradeden mi, intikamdan mı? İrade olamaz. İradesiz bir Allah düşünülemez. Öyleyse kötü olan **intikam** mı? Adam olan ciddi bir kimse hiç değilse lügate bakar. İntikam, **bir kimseyi kötü ve çirkin görülen bir işinden dolayı cezalandırmak** demek.. Bu kötü ve çirkin iş gerçekten öyleyse ve **cezâen vifaka** yani

cezası da tam onun karşılığıysa.. Tıpa tıpa suç kadarsa.. Yahut ondan az ise.. Buna zararlı mikroplardan, alçaklardan başka kim karşı çıkabilir?. Allah, bir şeye çirkin ve kötü dediyse, bir Mümin onu münakaşa etmeden kabul eder. Kula, bir kötü işinden dolayı ceza verdiyse, **ceza suçtan daha fazladır** demez. Ancak, çirkin ve kerih olmayan bir şeyden dolayı cezalandırmak yahut kötü bir iş için **gerekenden fazla bir ceza** vermek manasındaki bir **intikam** elbette ki, kötüdür. Lakin bizim Allah'ımız, ne çirkin ve kötü olmayı çirkin ve kötü görür, ne de kula kötü olan bir işi karşılığında hak ettiğinden fazla ceza verir. O halde Allah'ın **intikamı** süzme adalettir. Şu halde Allah'ın suç işleyen bir kuldan intikam almayı murat etmesi kötü değil, süzme adalettir. Hele bu intikam, cemiyette adalet ve nizamı tesis etmeye yarıyor ve mazlumu zalimin zulmünden kurtarmaya yardı ediyorsa çok büyük bir nimettir. Görülmüyor mu ki, dünya şartlarında suçluların ve zalimlerin cezasız bırakılması, suçsuzları ve mazlumları cezalandırmak neticesini, adaletsizliği doğuruyor. Zalimden intikam almamak, mazlumdan intikam almaktır. Suçludan ve zalimden intikam almayı istemeyen ise adalet düşmanı koca bir zalimdir. Zalimlerin ise canı cehenneme..

Üç: Evet, son derece kindar develerin, kırmızı gören İspanyol boğalarının, hep ezile gelmiş acizlerin, ezmekten sekiz köşe olan zalimlerin, zulümden sonsuz bir zevk almakta olan sadistlerin, insaf bilmez ve ölçü tanımaz zorbarların, aşağılığına erişilemeyen alçakların, öcü acı olan yılanların, yaralı domuzların ve benzerlerinin haklı haksız birilerinden veya bir şeylerden **intikam almayı düşünmeleri** anlatılamayacak kadar çok kötüdür.. Ancak, adalette zirvede bulunanların, zalim ve isyankârları cezalandırmayı düşünme-

leri, mazlumlar, hakkı yenenler, suçsuzlar ve ezilenler için, insanlığını yitirmeyenler tarafından hep aranan adalet gereği işlerdendir. **Şüphemiz olmasın ki biz mücrimlerden intikam alacağız** (Secde:22, Duhân:16) buyuran bizzat Allah'tır. Ancak bu ayetleri Öztürk'e okumanın asla hiçbir faydası olmayacağı elbette aşikârdır. Çünkü o, Kuranın tamamına yahut en azından aklına, kabullerine, ideolojisine, kültürüne ve imanına ters gördüğü ayetlerine inanmamaktadır. Onların -Haşa- Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem yahut başkaları tarafından uydurulduğu fikrindedir. Bunu da gizlememektedir. Hâsılı, bu **intikam** veya **intikam iradesi** Kuranda var olmasına rağmen yine de **çok kötü** ise ve bunu **Allah söylemiş olamaz** deniliyorsa, bu çok kötü olan işi kuvvetle muhtemel -haşa- Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem **tarafından uydurdu** denilmektedir. Hiç düşünebiliyor musunuz, Öztürk'ün bu yaptığı, nasıl bir Peygamber düşmanlığıdır?! Allah'ın laneti yalancılara üzerinde olsun.

Dört: Evet, Allah'ın **rahmeti** vardır ve **nihayet mertebededir** ama mahiyet ve vasfı bakımından tabii ki, kullarınki gibi değildir.. İnsan kalbindeki **acıma** mahiyetinde olamaz. Acıma zayıflık ve cisimlik vasfıdır. Allah ise -haşa- ne cisimdir, ne de zayıftır. Aksine bu merhametin Allah'ın zatına yakışır bir hakikati vardır. Kime ne düşer?. Öztürk, -haşa- **Allah merhametsizdir** mi demek istiyor, yoksa **merhameti kullarınki gibidir** mi demeye çalışıyor? Değilse, **zaten olmayan bir şey için bir şeylerin olduğunu iddia etmek saçmalaktır** demeyi mi murat ediyor?

Beş: Allah iman ve akıl versin. Rabbim Ümmetin evladını imansızlardan ve imansızlıklarından korusun..

Devâm edecek inşâallâh...

ZİKİRLER, DUÂLAR VE FAZİLETLİ AMELLER

HAYIRLARA NÂİLİYET, ŞERLERDEN EMNİYET, ŞİFÂ VE RIZIK BEREKETİ İÇİN HİCRÎ AYIN BAŞINDA YAPILACAK MÜHİM VAZİFELER

1) Hicrî ay başında hilâl görüldüğü zaman (17 Ekim Cumartesi akşamı) o ay içerisinde hayırlara kavuşup şerlerden emîn olmak için **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) bâzı duâlar okurdu.

Bu hususta farklı rivâyetler mevcuttur. Kaynaklar için bkz.:

(Ahmed ibnü Hanbel, el-Müsned, rakam:22790, 37/453); (İbnü Hibbân, es-Sahîh, rakam:888, 3/171); (Ebû Dâvûd, es-Sünen, rakam:5092, 4/324); (Ahmed ibnü Hanbel, el-Müsned, rakam:22790, 37/453); (et-Taberânî, el-Mu‘cemü’l-kebîr, rakam:9191, 9/243); (et-Taberânî, Kitâbu’d-Du‘â, rakam:909-910, 2/1225-1226)

Her Ayın Hilâli Görüldüğünde Okunacak Duâlar

«اللَّهُ أَكْبَرُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ هَذَا الشَّهْرِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ الْقَدْرِ وَمِنْ سُوءِ الْمَحْشَرِ»، «اللَّهُمَّ أَهْلُهُ عَلَيْنَا بِالْأَمْنِ وَالْإِيمَانِ وَالسَّلَامَةِ وَالْإِسْلَامِ وَالتَّوْفِيقِ لِمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى رَبُّنَا وَرَبُّكَ اللَّهُ»، «أَمَنْتُ بِالَّذِي خَلَقَكَ.» (3 kere), «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي ذَهَبَ بِشَهْرِ الصَّفْرِ، وَجَاءَ بِشَهْرِ رَبِيعِ الْأَوَّلِ»، «اللَّهُ أَكْبَرُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ هَذَا الشَّهْرِ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ الْقَدْرِ وَمِنْ سُوءِ الْمَحْشَرِ»، «هِلَالَ خَيْرٍ وَرُشْدٍ.» (3 kere), «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ هَذَا الشَّهْرِ؛ فَتَحَهُ وَنَصَرَهُ وَنُورَهُ وَبَرَكَتَهُ وَطُهُورَهُ وَرِزْقَهُ وَنَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا بَعْدَهُ»، «اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ الَّذِي خَلَقَنِي وَخَلَقَكَ وَقَدَّرَ لَكَ مَنَازِلَ وَجَعَلَكَ آيَةً لِلْعَالَمِينَ.»

2) **İmâm-ı Sübkî** (Rahimehullâh)ın beyânına göre; yeni ay görüldüğünde (17 Ekim Cumartesi akşamı) bu duâları okuduktan sonra Tebârike Sûresi’ni okumak sünnettir. Zîrâ onun bir ismi “Mün-ciye” yâni “Kurtarıcı”dır.

Ayrıca o okunduğunda sekînet (feyiz, bereket ve telaşlardan yatışma) nâzil olur. Bu sûre bir ayın günleri sayısınca otuz âyet olduğundan, her bir âyeti hilâl görüldüğünde kendisini okuyan kişiyi, ay boyunca her bir gün gelecek felâketlerden muhâfaza eder. (İbnü Hacer el-Heytemî, İthâfü ehli’l-İslâm, sh:109; Nu‘mân el-Âlûsî, Gâliyetü’l-mevâ‘ız, sh:30)

3) İmâm-ı Bistâmî (Rahimehullâh)ın beyânı vechile; her kim ru'yet-i hilâl (gökteki ayın ilk görülme) vaktinde (17 Ekim Cumartesi akşamı) elini bedeninin üzerinde gezdirerek “eş-Şâfi” ism-i şerîfini 391 kere okursa Allâh-u Te‘âlâ ona zâhirî ve bâtinî hastalıklardan şifâ verir. (‘Abdurrahmân el-Bistâmî, Vafû’ d-devâ fi keşfi âfâti’l-vebâ, sh:26; ‘Isâmüddîn Taşköprizâde, Risâletü’s-şifâ li-edvâi’l-vebâ, sh:76-77)

4) İmâm-ı Terîmî (Rahimehullâh)ın beyânı vechile; hilâl (yeni ay) görüldüğünde (17 Ekim Cumartesi akşamı) 41 kere Fâtiha-i Şerîfe okuyan kişi o ayın bereketlerine nâil olur ve şerlerinden emîn olur. (et-Terîmî, el-Vesâilü’s-şâfi‘a fi’l-ekzâri’n-nâfi‘a, sh:451)

BELÂLARDAN KORUNMAK İÇİN SAFER AYINDA OKUNACAKLAR

SAFER AYININ HER GÜNÜ OKUNACAK BİR DUÂ

(18 Eylül Cumâ’dan 17 Ekim Cumartesi’ye kadar)

Rivâyet olunduğuna göre; her kim aşağıda zikredilecek duâyı Safer ayının her günü okursa Allâh-u Te‘âlâ onu bir dahaki Safer ayına kadar o sene olacak bütün belâ ve musîbetlerden korur. O sene ona aslâ hiçbir belâ isâbet etmez.

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَرَسُولِكَ
النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ هَذَا الشَّهْرِ
وَمِنْ شَرِّ هَذَا الْيَوْمِ وَمِنْ كُلِّ شِدَّةٍ وَبَلَاءٍ وَبَلِيَّةٍ الَّتِي قَدَرْتَ فِيهِ يَا دَهْرُ يَا دَيْهُورُ يَا
دَيْهَارُ يَا كَانَ يَا كَيْتُونُ يَا كَيْنَانُ يَا أَزْلُ يَا أَبْدُ يَا مُبْدِيُ يَا مُعِيدُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا
ذَا الْعَرْشِ الْمَجِيدِ! أَنْتَ تَفْعَلُ مَا تُرِيدُ، اللَّهُمَّ احْرُسْنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ فِي نَفْسِي
وَمَالِي وَأَهْلِي وَأَوْلَادِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ الَّتِي ابْتَلَيْتَنِي بِصُحْبَتِهَا بِحُزْمَةِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ
بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا كَرِيمُ يَا سَتَّارُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ يَا
شَدِيدَ الْقُوَى يَا شَدِيدَ الْمَحَالِ يَا عَزِيزُ يَا كَرِيمُ يَا كَبِيرُ يَا مُتَعَالُ! ذَلَّلْتَ بِعِزَّتِكَ جَمِيعَ
خَلْقِكَ، اكْفِنِي وَاكْفِنِي عَنْ جَمِيعِ خَلْقِكَ يَا مُحْسِنُ يَا مُجَمِّلُ يَا مُتَفَضِّلُ يَا مُنْعِمُ يَا
مُكْرِمُ! يَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! اللَّهُمَّ يَا لَطِيفُ لَطَفْتَ بِخَلْقِ
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، الطُّفْ بِنَا فِي قَضَائِكَ وَعَافِنَا مِنْ بَلَائِكَ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا
بِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اللَّهُمَّ بِسِرِّ الْحَسَنِ وَأَخِيهِ وَجَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ، اكْفِنِي شَرَّ هَذَا الْيَوْمِ

وَمَا يَنْزِلُ فِيهِ يَا كَافِي الْمُهَمَّاتِ يَا دَافِعَ الْبَلِيَّاتِ! فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ،
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ، اللَّهُمَّ بَارِكْ لَنَا فِي شَهْرِ
الصَّفْرِ وَاخْتِمِ لَنَا بِالسَّعَادَةِ وَالظَّفْرِ، أَمِينَ!»

“Ey Allâh! Kulun, Nebîn ve Rasûlün olan Ümmî Peygamber Efendimiz Muhammed’e ve Ehl-i Beyti’ne ve sahâbesine salât eyle, bereketler yağdır ve selâm eyle.

Ey Allâh! Muhakkak ki ben bu ayın ve bugünün şerrinden ve Senin bu ayda yarattığın her bir belâ ve musîbetten Sana sığınırım. Ey Ezelî! Ey Bâkî! Ey Kadîm! Ey Mevcûd! Ey Sâbit! Ey Hakk!

Ey (varlığının) başlangıcı olmayan! Ey sonu olmayan! Ey her şeyi yoktan yaratan! Ey her şeyi tekrar diriltecek olan! Ey celâl ve ikrâm sâhibi! Ey ulu Arş’ın sâhibi! Sen dilediğini yaparsın!

Ey Allâh! Canımı, malımı, birliktelikleriyle beni imtihana tâbi tuttuğun çocuklarımı, dînimi ve dünyâmı hiç uyumayan kudret nazarınla muhâfaza eyle. İyi ve hayırlı kullarının hürmetine bu duâmı kabûl eyle! Rahmetinle muâmele eyle!

Ey yüce Allâh! Ey günahları bağışlayan! Ey (kullarına karşı) cömert (olan)! Ey günahları örten! Ey acıyanların en merhametlisi rahmetinle muâmele eyle! Ey kuvvetleri güçlü ve azâbı şiddetli olan Allâh! Ey Kendisi çok güçlü olan! Ey ululuk sâhibi! Ey iyilik sahibi! Ey büyük Allâh! Ey yüce Allâh! İzzetinle bütün yaratıklarını zelîl kıldın. Bana kâfi gel, mahlûkâtın(ın şer ve zararların)a karşı bana kâfi gel.

Ey güzellik veren! Ey yaptığını güzel yapan! Ey (dilediğini) güzelleştiren! Ey fazl-u kerem sâhibi! Ey inâm eden! Ey ikrâm eden! Ey Kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey gökleri ve yeri yaratma lütfunda bulunan Latîf! Kazâ ve kaderinde bize lütufta bulun. Belandan bize âfiyet ver. Günahlardan dönüş ve ibâdetle kuvvet ancak Senin yardımındadır. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle (duâmı) kabûl buyur.

Allâh-u Te‘âlâ bize yeter. O ne güzel vekildir. O pek yüce ve çok büyük Allâh’ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Ey Allâh! Hasen ile kardeşinin, dedesi ile babasının, annesi ile oğullarının sırrı hakkı için; bugünün şerrine ve bugünde inecek olan belâların şerrine karşı bana kâfi gel. Ey mühim sıkıntılara kâfi gelen ve ey belâları kaldıran! ‘Onlara karşı muhakkak Allâh sana kâfi gelecektir, O hakkıyla işiten ve hakkıyla bilendir.’

Allâh-u Te‘âlâ, Efendimiz Muhammed’e, Ehl-i Beyti’ne ve ashâbının tümüne salât eylesin. Ey Allâh! Safer ayında bize bereket ver. Mutluluk ve gâlibiyetle bitirmemizi nasîb et. **Âmîn!**” (Muhammed ibnü Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rave’z-zam’ân fî fezâilî’l-eşhûri ve’l-eyyâm, sh:4; Muhammed Ebü’l-Yüsür ‘Âbidîn, Tenbîhu’l-kulûbi’n-nâ’ime ‘ale’l-evrâdi’d-dâime, sh:71-72; Şeyh Mahmûd Sâmi, el-Ed‘iye ve’l-ekâr, sh:118-119)

BİR YIL BOYUNCA BELÂLARDAN KORUNMAK İÇİN SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDA OKUNACAKLAR

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ OKUNACAKLAR

Safer Ayının Son Çarşamba Gecesi (13 Ekim Salı'yı 14 Ekim Çarşamba'ya bağlayan gece bir de Rûmî Takvim'e göre olan Mart ayının ilk Çarşamba gecesi yâni salıyı çarşambaya bağlayan gece) akşam namazından sonra bir senelik belâlardan korunmak için okunacak duâlar:

a) 12 kere el-Fâtiha Sûre-i Celîlesi, ilk başta Eûzü, her birinin başında besmele ile.

b) 100 kere: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ.»

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh'ın ismiyle.”

c) 100 kere: «بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ
وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

“O Allâh'ın ismiyle (akşamladım) ki, O'nun ismiyle birlikte (olana) ne yerde, ne de gökte hiçbir şey zarar veremez. O hakkıyla işiten, çok iyi bilendir.”

d) 100 kere: «لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

“Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak Yüce ve Ulu olan Allâh-u Te'âlâ'nın yardımıyla.”

e) 27 kere Kadr (İnnâ Enzelnâ) Sûresi:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿۱﴾ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿۲﴾
لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿۳﴾ تَنْزِيلُ الْمَلَكَةِ وَالرُّوحِ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ﴿۴﴾
سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطَلَعِ الْفَجْرِ ﴿۵﴾

“O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh'ın ismiyle! Muhakkak Biz onu (o ebedî mucize olan Kur'ân-ı Kerîm'i) **Kadir Gecesi'nde** (Levh-i Mahfûz'dan, birinci kat semaya) **topluca indirdik. Kadir Gecesi'nin ne** (kadar büyük bir gece) **olduğunu sana bildirmiş olan şey de nedir?**

(Kimse bilemez ki bildirsin! İşte şimdi Ben sana bildiriyorum ki;) **Kadir Gecesi** (içerisinde Kadir Gecesi bulunmayan) **bin aydan daha hayırlıdır.**

Melekler de, Rûh (diye adlandırılan Cebrâîl (*Aleyhisselâm*)) **da** (o geceden bir dahaki seneye kadar takdîr edilmiş olan) **her önemli işten dolayı Rablerinin izniyle onda iner de iner.** (Başka zamanlarda Allâh-u Te‘âlâ hem belâ hem de selâmet takdîr ederken,) **o** (geceki takdirler), **fecir doğuncaya kadar ancak bir selâmettir.”**
(*el-Kadr Sûresi:1-5*)

f) 100 kere: «يَا خَالِقُ!»

g) 100 kere: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ.»

h) Sonunda şu salevât-ı şerîfe okunur:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا.»

“Ey Allâh! Nebiy-yi Ümmî olan Efendimiz Muhammed’e, âline (Ehl-i Beyti’ne) ve sahâbesine çokça salât et ve çokça selâm et.” (*Mâü’l-‘Ayneyn, Na‘tü’l-bidâyât, sh:168*)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ BİR KABA YAZILIP SUYU İÇİLECEK SELÂM ÂYETLERİ

(13 Ekim Salı’yı 14 Ekim Çarşamba’ya bağlayan gece)

“*Bir Senelik Belâ ve Uğursuzluklardan Kurtulmak İçin Safer Ayında Okunacak Duâlar ve Çarşamba Gününün Uğursuzluk Özelliği*” kitabımızda zikredilen birçok mâlûmattan anlaşıldığı üzere; her ayın çarşambaları, özellikle de son çarşambası birtakım sıkıntılara mahal olabilir.

Nitekim **İsmâ‘îl Hakkî el-Bursevî** (*Kuddise Sirruhû*)nun beyânı vechile; Âd kavminin kısır rüzgârla azâba uğratılması safer ayının son çarşambasının sabahı başlamış ve diğer çarşamba güneş batana kadar devâm ederek sekiz gün sürmüştür. O sene bu günler “Kocakarı soğukları” diye anılan günlere denk gelmiştir.

O günlere “Kocakarı soğukları” denilmesi ise Âd Kavmi’nden bir kocakarı o yedi gün zarfında yer altındaki bir odada saklanıp, sekizinci gün rüzgâr onu saklandığı yerden çekip-çıkartarak helâk ettiği içindir.” (*İsmâ‘îl Hakkî el-Bursevî, Rûhu’l-beyân, 10/101; Ebu’l-Yusr ‘Âbidîn, Tenbîhu’l-kulûbi’n-nâ‘ime ‘ale’l-evrâdi’d-dâime, sh:71-72*)

Ancak **İbrâhîm ibni Muhammed el-Ensârî el-Mâlikî** (*Rahimehullâh*) günlerin ve gecelerin fazîletleri ile ilgili olan pek kıymetli eserinde; yine böylece **Şam** diyârının müftüsü ve **İbni Âbidîn** (*Rahimehullâh*)ın torunu **Şeyh Muhammed Ebu’l-Yüsr Âbidîn Hazretleri** bir takım evrâd ve ezkârı cemettiği eserinde; **Abdülhâdî Harse “el-Edviyetü’l-ilâhiyye”** isimli eserinde, ayrıca **Alî Haydar Efendi** (*Kuddise Sirruhû*)nun en çok sevdiği şeyh olan **Mahmud Sâmi Ramazanoğlu** (*Kuddise Sirruhû*) zikirlerle ilgili yazdığı bir eserinde şu beyanda bulunmuşlardır:

‘Allâh-u Te‘âlâ’nın saferin son çarşambasında yaratacağı şerlerden korunmak için yapılacak ameller hakkında Allâme Şeyh Muhammed ibni Abdi’l-Hayy ed-Dâvûdî (Kuddise Sirruhû), kendi şeyhi Şeyh İlyas (Rahimehullâh)tan, o da Şâfi‘î mezhebinde ictihâd derecesine ulaşmış olan şeyhi İbrâhîm el-Kûrânî Hazretleri’nden, o da Şeyh Ferîdüddîn Genc-i Şeker en-Nakşibendî (Kuddise Sirruhû)dan naklen şöyle demiştir:

‘Her sene Levh-i Mahfuz’dan semâ-i dünyâyâ (dünyâ semâsına) üç yüz yirmi bin belâ iner ki bunlar, Safer’in son çarşamba gecesinde ve gününde nâzil olurlar, bu yüzden o gün sene günleri içerisinde en zor gün olur. İşte o gece (veyâ ertesi gün) yedi selâm âyetini (üzerinde yazı bulunmayan beyaz bir sayfa ya da porselen) bir kaba yazıp suyunu içen kimseye Allâh-u Te‘âlâ’nın izniyle o seneki belâlardan hiçbir şey isâbet etmez.’

Geçmiş büyükler o gece akşamla yatsı arası câmide toplanıp yedi peygambere selâm ihtivâ eden âyet-i kerîmeleri bir kâtibe yazdırarak kaplar içine koyar ve suyundan içerlerdi. Daha sonra da evlere hediye olarak gönderirlerdi.”

(Burada şunu ifâde edelim ki; bu yazının safran ve gül suyundan elde edilen mürekkeple yâhut herhangi bir temiz mürekkeple yazılması gerekir, zîrâ günümüzün mürekkepleri sağlığa zararlı olabilir.) (İbrâhîm el-Ensârî, Rave’z-zam’ân fî fedâilî’l-eşhûri ve’l-eyyâm, sh:4; Muhammed Ebu’l-Yüsr ‘Âbidîn, Tenbîhü’l-kulûbî’n-nâ’ime ‘ale’l-evrâdî’d-dâime, sh:71-72; Muhammed ibnû Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:52; ‘Abdülhâdi Harse, el-Edviyetü’l-ilâhiyye, sh:48; Mahmûd Sâmî, el-Ed‘iye ve’l-ekzâr, sh:123-127)

O âyet-i kerîmeler de şunlardır:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ، ﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِیْمٍ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَیْهِ یَوْمَ وُلِدَ وَیَوْمَ یَمُوتُ وَیَوْمَ یُبْعَثُ حَیًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَیَّ یَوْمَ وُلِدْتُ وَیَوْمَ أَمُوتُ وَیَوْمَ أُبْعَثُ حَیًّا﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَی نُوْحٍ فِی الْعَالَمِیْنَ﴾ ﴿إِنَّا كَذَلِکَ نَجْزِی الْمُحْسِنِیْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَی اِبْرٰهِیْمَ﴾ ﴿كَذَلِکَ نَجْزِی الْمُحْسِنِیْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَی مُوسٰی وَهٰرُونَ﴾ ﴿إِنَّا كَذَلِکَ نَجْزِی الْمُحْسِنِیْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَی اِلْیَاسِیْنَ﴾ ﴿إِنَّا كَذَلِکَ نَجْزِی الْمُحْسِنِیْنَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَی الْمُرْسَلِیْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَیْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوْهَا خَالِدِیْنَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَیْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبٰی الدَّارِ﴾، ﴿سَلَامٌ هِیَ حَتّٰی مَطَلَعِ الْفَجْرِ﴾

(Yâsîn Sûresi:58; Meryem Sûresi:15, 33; es-Sâffât Sûresi:79-80, 109-110, 120-121, 130-131, 181; ez-Zümer Sûresi:73’den; el-Kadr Sûresi:5)

Bu suyu içtikten sonra şu duânın okunması da fazîletlidir:

«اللَّهُمَّ اغْصِنَا مِنْ جَهْدِ الْبَلَاءِ وَدَرْكِ الشَّقَاءِ وَسُوءِ الْقَضَاءِ وَشَمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ وَهُجُومِ الْوَبَاءِ، وَمَوْتِ الْفُجَاءَةِ وَمِنْ زَوَالِ الْبَرَكَاتِ وَالنِّعْمَةِ، وَمِنْ الْبَرَصِ وَالْجُذَامِ وَالْبُرْسَامِ وَالْحُمَّى وَالشَّقِيقَةَ، وَمِنْ جَمِيعِ الْأَمْرَاضِ وَالْأَسْقَامِ بِفَضْلِكَ وَجُودِكَ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا.» آمين!

“Ey Allâh! Zora düşüren belâdan, bedbahtlığın bana ulaşmasından, kötü kazâ (yazı)dan ve düşmanlarımın sevinmesinden, (tevbe ve istiğfâr etmeye fırsat vermeyen) âni ölümden, bereket ve nîmetin yok olmasından, baras (alaca), cüzam, zâtüre, hummâ (ateşli sıtma) ve çiçek hastalığından, bütün hastalıklardan ve marazlardan fazlın ve ihsânınla Sen bizi koru. Ey celâl ve ikrâm sâhibi!

Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle (duâmı kabûl eyle)! Allâh-u Te‘âlâ, Efendimiz Muhammed’e ve Ehl-i Beyti’ne salât ve tam bir selâm ile selâm eylesin.”
Âmîn! (Ebu'l-Yusr ‘Âbidîn, Tenbîhu'l-kulûbi'n-nâ‘ime ‘ale'l-evrâdi’d-dâime, sh:71-72)

HER AYIN, ÖZELLİKLE DE SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİNDE OKUNACAK “ÂYETE’L-KÛRSÎ’NİN SIRRI” İSİMLİ MÜHİM DUÂ

(13 Ekim Salı’yı 14 Ekim Çarşamba’ya bağlayan gece)

Seyyid Mâü’l-Ayneyn (Kuddise Sirruhû)nun beyânı vechile; aşağıda zikredilen duâ sabah-akşam 3 kere okunur, gücü yetmeyen 1 kere de okuyabilir ya da ihtiyaç anında okunur.

Bu duâda dileklerin yerine gelmesi, sıkıntıların açılması, işlerin kolaylaşması ve düşmanların mağlup olması için birçok sırlar vardır.

Bu duâyı her kamerî ayın son çarşamba gecesinde (özellikle safer ayının son çarşamba başında) okumakta ise fazlaca faydalar ve sırlar bulunmaktadır. Kişi bu duâyı okuduktan sonra dilediği şeyleri **Mevlâ Te‘âlâ**’dan isteyebilir.

Duâ şu şekildedir:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ الْعَوَالِمَ وَيَسِّرَ الْعُلُومَ وَأَجْرَى الْأَفْلاكَ وَسَخَّرَ النَّجُومَ وَاسْتَوَى فِي عِلْمِهِ الْمَنْطُوقَ وَالْمَفْهُومَ وَيَعْلَمُ الظَّوَاهِرَ وَالسِّرَّ الْمَكْتُومَ، لِكُلِّ حَيٍّ عِنْدَهُ رِزْقٌ مَقْسُومٌ وَأَجَلٌ مَعْلُومٌ لِيَوْمٍ مَحْتُومٍ، سُبْحَانَهُ! ﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ﴾، أَفْنَى الْقُرُونِ الْمَاضِيَةِ قَوْمًا بَعْدَ قَوْمٍ وَأَبَادَ الدُّهُورِ الْخَالِيَةِ يَوْمًا بَعْدَ

يَوْمٍ وَعَدَلَ فِي أَحْكَامِهِ فَلَا يَلْحَقُهُ لَوْمٌ، سُبْحَانَهُ! ﴿لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ﴾، تَعَبَدَ الْبَرَايَا
بِفَرْضٍ بَعْدَ فَرْضٍ وَأَجْزَلَ الْعَطَايَا فَأَفْضَلَ فِي الْبَسْطِ وَعَدَلَ فِي الْقَبْضِ، سُبْحَانَهُ!
﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ﴾، وَأَسْبَلَ عَلَى الْعُصَاةِ كَنَفَ سِتْرِهِ وَمَنَّهُ وَسَكَنَ
رَوْعَاتِ الْخَائِفِينَ مِنْهُ بِأَمْنِهِ وَمَنْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ بِلُطْفِهِ وَيُؤْمِنُهُ وَيَسِّرَ الطَّاعَاتِ لِعِبَادِهِ
بِحُسْنِ عَوْنِهِ، سُبْحَانَهُ! ﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾، خَلَقَ الْعِبَادَ وَرَزَقَهُمْ وَأَهْلَ
الرِّشَادِ بِطَاعَتِهِ وَفَقَّهُمْ وَبِمَرْضَاتِهِ أَسْعَفَهُمْ وَاجْتَبَاهُمْ، وَأَهْلَ الْعِنَادِ بِعَذَابِهِ خَوَّفَهُمْ،
سُبْحَانَهُ! ﴿يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ﴾، خَلَقَ مَا شَاءَ كَمَا شَاءَ وَحَكَمَ عَلَى مَا
شَاءَ بِمَا شَاءَ وَقَدَّرَ الْأَشْيَاءَ كَيْفَ شَاءَ، سُبْحَانَهُ! ﴿وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا
شَاءَ﴾، مُكَوِّنُ الدَّارَيْنِ وَخَالِقُهُمَا وَمُنْشِئُ الثَّقَلَيْنِ وَمَالِكُهُمَا وَرَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ
الْمَغْرِبَيْنِ وَمَا بَيْنَهُمَا، سُبْحَانَهُ! ﴿وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا﴾،
فَتَبَارَكَ رَبُّنَا ذُو الْإِحْسَانِ الَّذِي لَمْ يُشَارِكْهُ فِي الْقَدَمِ الْأَزَلِيِّ قَدِيمٌ، أَعَدَّ لِأَوْلِيَائِهِ دَارَ
النَّعِيمِ وَأَكْرَمَهُمْ فِيهَا بِالنَّظَرِ إِلَى وَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَأَعَدَّ لِأَعْدَائِهِ عَذَابَ الْجَحِيمِ، يُضِلُّ
مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ، سُبْحَانَهُ! ﴿وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾،
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى نَبِيِّكَ وَعَبْدِكَ وَرَسُولِكَ مُحَمَّدٍ الْمُخْتَارِ صَاحِبِ الْمُعْجَزَاتِ وَالْآثَارِ
وَالدِّلَالَاتِ وَالْأَسْرَارِ وَالْكَرَامَاتِ وَالْأَنْوَارِ وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَهْلِ
بَيْتِهِ الْأَخْيَارِ وَأَصْحَابِهِ الْأَبْرَارِ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالتَّابِعِينَ لَهُمْ بِإِحْسَانٍ إِلَى
يَوْمِ الدِّينِ، اللَّهُمَّ أَنْزِلْ عَلَيْنَا فِي هَذِهِ السَّاعَةِ مِنْ خَيْرِكَ وَبَرَكَاتِكَ مَا أَنْزَلْتَ عَلَى
أَوْلِيَائِكَ وَخَصَّصْتَ بِهِ أَحْبَابَكَ وَأَذِقْنَا بَرْدَ عَفْوِكَ وَحَلَاوَةَ مَغْفِرَتِكَ وَانْشُرْ عَلَيْنَا
رَحْمَتَكَ الَّتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ وَارْزُقْنَا مِنْكَ قَبُولًا وَتَوْبَةً نَصُوحًا وَإِجَابَةً وَمَغْفِرَةً
وَعَافِيَةً تَعْمُ نَفْسِي وَأَهْلِي وَأَحْبَابِي مَنْ حَضَرَنِي وَمَنْ غَابَ عَنِّي بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ
الرَّاحِمِينَ! اللَّهُمَّ لَا تُخَيِّبْنَا مِمَّا سَأَلْنَاكَ وَلَا تَحْرِمْنا مِمَّا رَجَوْنَاكَ وَاحْفَظْنَا فِي الْمَحْيَا
وَالْمَمَاتِ إِنَّكَ مُجِيبُ الدَّعَوَاتِ. « آمين!

“Bütün hamdler âlemleri halkeden, ilimleri(n tahsîlini ehline) kolay eden, felek (ve gezegen)leri yürüten, yıldızları (vazîfelerine âmâde ve) müsahhar kılan, (dil ile) konuşulan ve (akıl ile) anlaşılan her şey ilminde eşit olan, her diri için Kendi nezdinde taksim edilen bir rızık ve kararlanmış gün için mâlum bir ecel bulunan Allâh’a mahsustur. O’nu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim.

‘Allâh ki; Kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. (Başı sonu olmayan, Zâtı’na âit bir hayatla) Hayy’dır, (yarattıklarını yönetme ve koruyup kollama işini dâimâ üstlenmiş bulunan bir) Kayyûm’dur.’

O Allâh geçmiş kavimleri ardarda yok etti, geçen asırlar halkını gün be gün helâk etti, hükümlerinde adâletli olduğu için Kendisine hiçbir kınama yol bulamadı.

Onu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim. ‘Ne (uyku öncesindeki) bir gevşeme, ne de bir uyku Kendisini tutmaz.’

Mahlûkâtı ardarda (yapılmasını meşrû ettiği) farzlarla ibâdet etmekle mükellef etti, lütuflarını bol yapıp genişlik verirken lütfetti, daraltırken de adâletli davrandı. Onu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim. ‘Göklerde olanlar ve yerde bulunanlar (mülkiyet ve hâkimiyet bakımından) sâdece O’na âittir.’

Keremini ve örten hicâbını (perdesini) âsiler üzerine sarkıttı (da onları rezil etmedi), verdiği güvenceyle Kendisinden korkanların korkularını teskîn etti, lütf-u bereketiyle müminlere ihsanda bulundu, güzel yardımıyla kullarına tâatleri kolay etti.

Onu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim. ‘Kimdir şu kimse ki, O’nun izni olmadan nezdinde şefâat edebilecektir?!’

Kulları yarattı ve rızıklandırdı, rüşd (mânevî olgunluk) sâhiplerini tâatına muvaffak kıldı, rızâsına erdirdi ve seçkin kıldı, inatçıları da azâbıyla tehdit etti. O’nu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim. ‘O, (yarattıklarının) önlerinde olanları da, arkalarında bulunanları da (onların geçmiş-gelecek, dünyâ-âhiret, görülen ve görülmeyen her şeylerini) bilmektedir.’

Dilediğini dilediği şekilde halketti, dilediğine dilediğiyle hükmetti, varlıkları dilediği şekilde takdîr etti.

Onu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim. ‘(Öğretmeyi) dilediği şeyler hâriç, onlar Onun ilmi(nin tealluk ettiği sonsuz bilgileri)nden hiçbir şeyi kavrayamazlar.’

İki cihânın mükevvinini ve yaratıcısı O’dur. İns-ü cinnin Mûcidi ve Mâliki O’dur. İki meşrik (doğu) ile iki mağribin (batının) ve ikisi arasındakilerin Rabbi O’dur. O’nu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim.

‘(Arşı’nın önündeki tahtı olan) Kürsü’sü (ise) gökleri ve yeri kaplamıştır. O ikisini(n yedi kat tabakalarını) korumak Kendisine hiç de ağır gelmez.’

İhsân sâhibi Rabbimiz çok bereketlidir. Ezeli kıdeminde hiçbir kadîm O'na ortak değildir, dostlarına nîmet yurdu hazırlamış ve orada onlara keremli cemâline bakma nîmeti ikrâm etmiştir.

Düşmanlarına cehennem azâbı hazırlamıştır. O dilediğini saptırır, dilediğini ise dosdoğru yola iletir. Onu tesbîh (tüm noksan sıfatlardan tenzîh) ederim. ‘(Eş ve benzerden, tüm noksanlık emâreleri ve sonradan olma belirtilerinden son derece yüce olan) Aliyy de, (Zâtı'na nispetle, her şeyin değersiz kalacağı bir büyüklüğe sâhip olan) Azîm de ancak O'dur.’

Ey Allâh! Peygamberin, kulun ve Rasûlün olan; mûcizeler, eserler, delâletler, sırlar, kerâmetler ve nurlar sâhibi Muhammed-i Muhtâr'a salât eyle. Allâh-u Te'âlâ ona, âilesine, hayır sâhipleri olan Ehl-i Beyti'ne, iyilik sâhibi ashâbına, muhâcirler ile ensâra ve cezâ gününe kadar ihsanda (iyi inanç ve güzel amellerde) onlara uyanlara salât eylesin.

Ey Allâh! Bu saatte Sen bizim üzerimize hayrından ve bereketlerinden, dostlarının üzerine indirmiş bulunduğun ve sevdiklerini kendisiyle seçkin kılmış olduğun şeyleri inzâl eyle, affının serinliğini ve mağfiretinin halâvetini (bağışlamanın tadını) bize tattır, her şeyi kaplamış olan o engin rahmetini üzerimize neşret.

Sen bize tarafından kabûl, nasûh tevbesi, icâbet (kabûl) ve mağfiret ver, beni de âilem ve sevdiklerimden yanımda olan ve olmayanları da kaplayacak bir âfiyet (bizlere) nasîb et. Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle (duâmı kabûl et).

Ey Allâh! Sen bizi, Senden istediklerimizden umutsuz etme, Senden umduklarımızdan mahrum etme, hayâtımızda ve ölümümüzde bizi muhâfaza eyle. Duâları kabûl eden ancak Sensin.” Âmîn!

(‘Abdûlmecîd ibnü Tâhâ ez-Zu‘bî, İthâfû'l-ekâbir fi sîrati ve menâkibi'l-İmâmi Muhyiddîn Abdilkâdir el-Ceylânî el-Hasenî el-Huseynî, sh:561-562)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBASINDA TEKRARLANMASINDA HAYIR OLAN BİR DUÂ

(14 Ekim Çarşamba)

«يَا دَافِعَ الْبَلَايَا اِدْفَعْ عَنَّا الْبَلَايَا فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا
وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ey belâları defeden! Bizden belâları defet. Allâh koruyucu olarak (herkesten) daha hayırlıdır. Zâten acıyanların en merhametlisi ancak O'dur. Ey Allâh! Şüphesiz Sen her şeye Kâdir'sin.”

Bu duânın 11, 100, 311 gibi mübârek sayılarda tekrarlanmasında belâların defi husûsunda çok büyük faydalar mevcuttur.

SAFER AYINDA KILINACAK NAMAZLAR

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ NAMAZI

(13 Ekim Salı'yı 14 Ekim Çarşamba'ya bağlayan gece)

Safer ayının son çarşambasının gecesi veyâ gündüzü iki rekât namaz kılınp birinci ve ikinci rekâtta Fâtiha'dan sonra 11 kere İhlâs-ı Şerîf okunur, namazdan sonra 7 defa istiğfâr edilip el kaldırılarak 11 defâ (iki başlık sonra yazan) Salât-ı Münciye okunur, sonlarında ise:

«إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Muhakkak ki Sen her şeye Kâdir’sin.” zikri okunur.

Bundan sonra, “Beni ve efrâd-ı âilemi ve bilcümle müminleri yer ve gök âfatlarından ve cemî belâlardan muhâfaza buyur yâ **Rabbi!**” diye duâ edilir. (Mahmûd Sâmi, el-Ed‘iye ve’l-ez-kâr, sh:123-127)

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZI

(14 Ekim Çarşamba)

İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû)nun babasının ve evvelce kendisinin de mensûbu bulunduğu Çeştiyye Tarîkatı meşâyihından Şeyh-i Kâmil **Ferîdüddîn Genc-i Şeker Hazretleri**’nin, tarîkatın müessisi ve evliyânın reîsi **Hâce Mu‘înüddîn-i Çeştî** (Kuddise Sirruhû)nun evrâdından nakline göre; her sene üç yüz yirmi bin belâ gökten yere nâzil olur, bunların hepsi de Safer ayının son çarşambasında vâki olur. Bu yüzden o gün senenin günlerinin en çetin geçen günü olur.

O gün her kim dört rekât namaz kılar da her bir rekâtında Fâtiha’dan sonra 17 kere Kevser Sûresi, 5 kere İhlâs Sûresi ve birer kere Felak-Nâs Sûrelerini okur, namaz bittikten sonra da 7 kere istiğfâr edip ellerini kaldırarak aşağıda zikredilen duâyı okursa **Allâh-u Te‘âlâ** keremiyle onu o gün yağın bütün belâlardan muhâfaza eder ve o günden itibaren bir dahaki senenin tamâmına kadar çevresinde hiçbir belâ dolaşmaz. (Muhammed ibnû Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:50-52; İbrâhîm el-Ensârî, Rave’z-zam’ân fi fezâili’l-eşhûri ve’l-eyyâm, sh:4; Muhammed Ebu’l-Yüsri ‘Âbidîn, Tenbîhu’l-kulûbi’n-nâ‘ime ‘ale’l-evrâdi’d-dâime, sh:71-72; Mahmud Sâmi, el-Ed‘iye ve’l-ezkâr, sh:123-127)

SON ÇARŞAMBA GÜNÜ NAMAZINDAN SONRA OKUNACAK ÂYET-İ KERÎMELER VE DUÂLAR

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾،

﴿وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا﴾،

﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾،

﴿سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا﴾، ﴿وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى﴾،

﴿وَسَلَامٌ عَلَيَّ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا تَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ﴾،

﴿سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ﴾،

﴿سَلَامٌ عَلَيَّ مُوسَى وَهَارُونَ﴾، ﴿سَلَامٌ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ﴾، ﴿وَسَلَامٌ عَلَيَّ الْمُرْسَلِينَ﴾،

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ﴾، ﴿سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطَلَعِ الْفَجْرِ﴾

(el-En'âm Sûresi:54'den, er-Ra'd Sûresi:24, en-Nahl Sûresi:32'den, Meryem Sûresi:15, 33, 47'den, Tâhâ Sûresi:47'den, en-Neml Sûresi:59'dan, el-Kasas Sûresi:55'den, Yâsîn Sûresi:58, es-Sâffât Sûresi:79, 109, 120, 130, 181, ez-Zümer Sûresi:73'den, el-Kadr Sûresi:5)

Peşine de bu bölümün en başında (sh. 69-70) zikredilen “Safer Ayının Her Günü Okunacak Duâ” okunur.

BU DUÂNIN AKABİNDE 11 DEFÂ OKUNACAK SALÂT-I MÜNCIYE

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَاةً تُنَجِّنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ الْأَهْوَالِ وَالْآفَاتِ، وَتَقْضِي لَنَا بِهَا جَمِيعَ الْحَاجَاتِ، وَتُطَهِّرُنَا بِهَا مِنْ جَمِيعِ السَّيِّئَاتِ، وَتَرْفَعُنَا بِهَا أَعْلَى الدَّرَجَاتِ، وَتُبَلِّغُنَا بِهَا أَقْصَى الْغَايَاتِ، مِنْ جَمِيعِ الْخَيْرَاتِ فِي الْحَيَاةِ وَبَعْدَ الْمَمَاتِ، إِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Ey Allâh! Efendimiz Muhammed’e (ve Ehl-i Beyti’ne) öyle bir salât et ki; onun sebebiyle bizi bütün korkulardan ve âfetlerden kurtarasın, onun sebebiyle bütün ihtiyaçlarımızı göresin, onun sâyesinde bizi bütün günahlardan temizleyesin, onun vesîlesiyle bizi derecelerin en yücesine yükseltesin, yine onun sâyesinde bizi hayatta ve ölümden sonra bütün hayırların nihâyetine ulaştırarsın. Muhakkak Sen her şeye Kâdir’sin.” (Mahmûd Sâmî, el-Ed’iye ve’l-ezkâr, sh:123-127)

RABÎ’ULEVVEL AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (17 Ekim Cumartesi’yi 18 Ekim Pazar’a bağlayan gece) **Namazı:** Akşam namazından sonra iki rekât kılınır, her rekâtta Fâtiha’dan sonra üç kere İhlas Sûresi okunur. Selâm verdikten sonra **Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e 100 kere:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ

وَبَارِكْ وَسَلِّمْ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ!»

“Ey Allâh! (Efendimiz) Muhammed’e ve (Efendimiz) Muhammed’in âline rahmetinle salât eyle, bereket ver ve selâmet ihsân eyle. Ey acıyanların en merhametlisi (duâmu kabul eyle!)” diye salevât-ı şerîfe okunur. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:52)

MÜCERREBÂT-I SENÛSÎ’DEN FAYDALI İLİMLER

Erkek Çocuk Sâhibi Olmak İçin Yapılacak Ziyâret

Her kim bir çocuğu olmasını ister (de bu husustaki gayretlerinden sadra şifâ elde edemez)se (ensârın mensup olduğu iki büyük Arap kabîlesinden biri olan Hazrec kabilesine mensup olup Fas’ta -Merâkeş’t- medfun bulunan ve Muhyiddîn ibni Arabî (Kuddise Sirruhû) Hazretleri’nin de şeyhi olan) Ebu’l-Abbâs es-Sebtî (Kuddise Sirruhû) Hazretleri’ni ziyâret etsin (ve o zâtı vesîle kılarak isteği husûsunda Allâh-u Te’âlâ’ya duâ etsin).

Şüphesiz o kişi böylece istediğine kavuşur ve Allâh-u Te’âlâ’nın izniyle eşi en kısa zamanda hâmile kalır. Bu mesele gözle görülerek tecrübe edilmiş şaşılacak bir sırdır! (es-Senûsî, el-Mücerrebât, -Mücerrebâtü Diyerbî hâmişi-, sh:55-56)

Doğum Kolaylığı İçin Yapılacaklar

1) Şâyet doğum zor oluyorsa kolaylaşması için şu âyet-i kerîmeler (misk, gül suyu ve safran karışımından yapılan bir mürekkeple) temiz bir kaba yazılıp bu yazı (üzerine su dökülerek) bozulduktan sonra bu sudan hâmile kadına içirilip kalanıyla da göbeği ve karnı sıvazlanırsa Allâh-u Te’âlâ’nın izniyle (kolaylıkla) çabucak (çocuğunu) doğurur.

Yazılacak âyet-i kerîmeler şunlardır:

﴿كَانَ هُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحِيهَا﴾، ﴿لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِنْ نَهَارٍ بَلَاغٌ﴾،
﴿وَإِذَا لَا يَلْبَثُونَ خِلافَكَ إِلَّا قَلِيلًا﴾، ﴿وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا﴾، ﴿لَقَدْ كَانَ فِي قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ
لِأُولَى الْأَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَى وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى
وَرَحْمَةً لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾، ﴿إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ ۖ وَأَذْنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ۖ وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ۖ
وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ﴾

(en-Nâzi‘ât Sûresi:46; el-Ahkâf Sûresi:35’dan; el-İsrâ Sûresi:76’dan; el-Ahzâb Sûresi:14’dan; Yûsuf Sûresi:111; el-İnşikâk Sûresi:1-4)

(es-Senûsî, el-Mücerrebât, -Mücerrebâtü Diyerbî hâmişi-, sh:56)

Bu rivâyetin aslını İbnü Ebî Şeybe (Rahimehullâh), İbnü Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan nakletmiştir. (İbnü Ebî Şeybe, el-Musannef, rakam:23974, 12/59)

O rivâyetin metin ve tercemesi için 71. risâlem olan “İbni Ebî Cemre Hazretleri’nin Hayâtı, Eserleri ve Müjdecî Rüyâları” adlı kitabımızın 344-346. sayfalarına bakınız.

2) (Sarıya çalan beyaz rengiyle mâruf olan) Yemen şapından bir miktar doğum yapacak kadının sağ uyluğuna bağlanırsa Allâh-u Te’âlâ’nın izniyle (kolaylıkla) çabucak (çocuğunu) doğurur. (es-Senûsî, el-Mücerrebât, -Mücerrebâtü Diyerbî hâmişi-, sh:7)